

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Digter-krands : en Samling af udkaarede ældre
og nyere Selskabssange.

Vol. 1

Odense : S. Hempel, 1826-1827

2 bd.

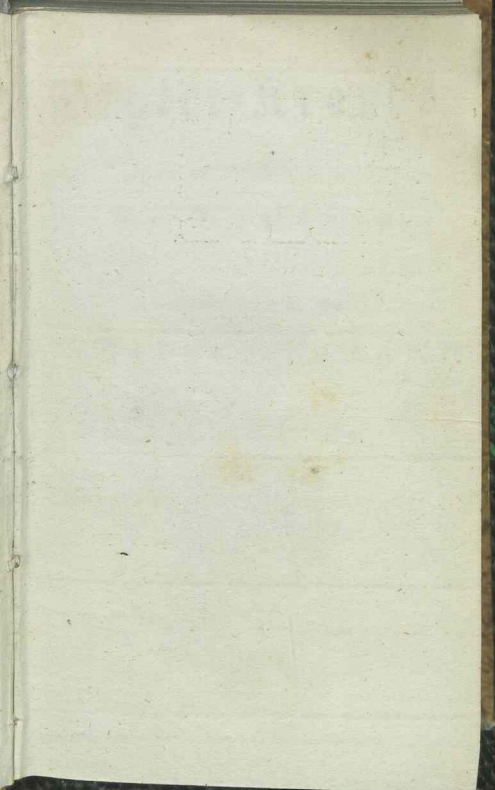
DK

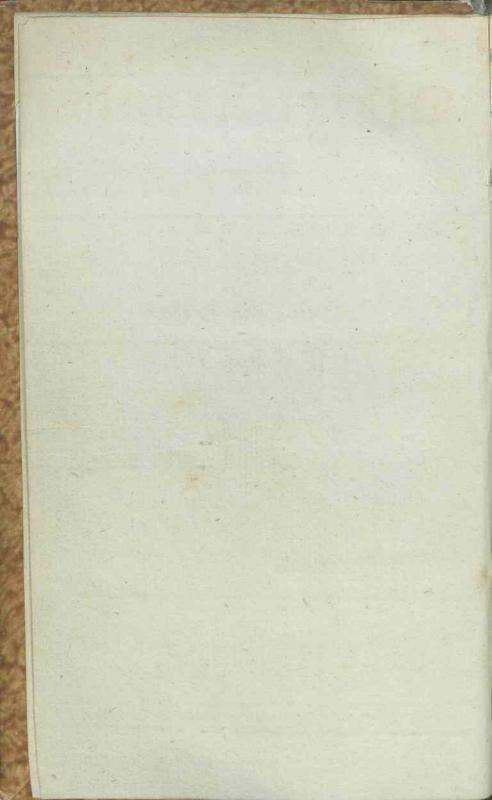
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digter-Krands.

E n S a m l i n g

a f

udkaarede ældre og nyere

S e l f a b s s a n g e.

O d e n s e 1826.

Trykt og forlagt af S. Hempel,

Eier af Dyens Stifts Adresselcontoir.

F o r e r i n d r i n g.

Ved den Overflodighed, Vi have af Bisebøger, torde det ikke være en saa ganske ugrundet Bemærkning: at de som oftest indeholde baade for Lidet og for Meget: hiint, forsaavidt deri savnes nu en, nu en anden Sang fra en ældre Periode, som ligesuldt vedblive hos mange Nulevende at være i kjert Minde og, ved deres ind-

vortes, ufortabelige Værd fortjene at opbevares for den kommende Slægt; — Dette med Hensyn til, at Udskilligt, saasom Romancer, Operasange &c. dog ikke ganske egner sig for blandede Selskabsfredse.

Al denne Aarsag har Udgiveren forsøgt at gjøre et Udvalg af de for slige Selskaber meest brugbare, almeenyndede Sange, og ønsker oprigtigt, ikke at have forfeilet det tilsigtede Maal!

Nogen Bidtloftighed var ikke muligt at undgaae, naar Samlingen skulde blive nogenlunde fuldstændig. Den udgives derfor i 2 Hefter, hvoraf det første indeholder de to største Afdelinger: Vord- og Drikkeviser samt for Venstab og Glæde.

Andet Hefte, som er under Pressen, vil blive af omtrent samme Størrelse og indbefatte de øvrige 5 Afdelinger: Elskovs- og Kjerlighedssange — Velgjørenhedssange — Fædrelandssange — blandede Sange, og endelig et lidet Anhang af Rundsange med nogle faa tydske, svenske og latinske Sange. Til Lettelse ved Opflagingen findes Sangene under hver Afdeling anførte i deres alfabetiske Orden.

S. Hempel.

I n d h o l d.

I. Bord- og Drikkeviser.

No.		Pag.
1	Alt da jeg var en Purk	1
2	Altting paa Jorden er kun Gjas	2
3	Altting, siger Salomon, haver sin Tid	3
4	Alt i Verden koster Nøie	5
5	Al Verden for mig præke maa	6
6	Al Verden til Feide har udrustet sig	8
7	Amici! Wiisdomstimen slaaer for Eder	9
8	Herlig slog Stærkodd der Nynker paa Næsen	11
9	Alt al Verdens Levemaade	13
10	Alt elske Viin og Vandet hade	14
11	Alt opmuntre Folf til at drikke	15
12	Bacchus kalder, kom! deler hans Trone!	17
13	Broder! see Dampen af Bollen sig hæver	18
14	Broder! tag Glasset! vort Løsen er Glæde!	20
15	Brødre! lader Sangen stige!	21

No.		Pag.
16	En s par var en pudsig Fyr	21
17	Da St. Peder vandred' om	24
18	De gode Gamle sang saa tit	26
19	Den samfunds Verden nu taler om Fred	28
20	Den Skaberen skænkte en oplyst Forstand	29
21	Den, som først opfandt den Kunst at drikke	30
22	Der var engang en tapper Mand	31
23	Der var en Lov i Grækenland	33
24	De Vise laste vores Jord	34
25	Det gaaer saa herligt overalt	36
26	Det hedder, at de unge Piger	38
27	Det, hvorfor Naturen sender	39
28	Det hændte sig engang	40
29	Det skummende Bæger begynder sin Gang	42
30	Druen voxer paa vor Klobe	43
31	Du Abekat! som grunder alle Dage	43
32	Du den og den Ting maa attraae	45
33	Du spørger: om (en Pøbling lig,)	46
34	Ei blodig Kamp i min Sang faaer Sted	48
35	Ei dette Glas det første er	50
36	Ei du skal af Harme revne	51
37	Enhver sine Griller forjage	53
38	En gavnlig Dag paa Sviir at spille	54
39	En Skaal vi vil	55
40	En tungsin dig melankolisk Mand	55
41	Er Nogen, jeg er glæderig	57
42	Et godt Glas Viin, en vakker Slut	59
43	Evan bli'er dyrket paa mangen Slags Maade	60
44	Evan byder os at drikke	62

No.		Page
45	Gem Slaaler fra hver Mund gjenlyde	63
46	Glasfen er alle Glæders Kilde	64
47	For at være, som Man bør,	65
48	For Jordens Lykke blev Druen til	67
49	For Studiegaardens Dogmatik	68
50	Gyld Glasfet, Ven! bliv ung igjen!	69
51	Gyld Glasfet, Ven! vort Liv er fort,	70
52	Hør Noah Tid var Adams Børn kun Tøsser	71
53	Her driver Lucifer sit Spil!	73
54	Her ere vi samled' til håderlig Daad	74
55	Her om Bordet i en Kreds	76
56	Her samle vi Druer og presse med Lyst	78
57	Hr. Bacchus er en skjønne Mand	78
58	Hver Glædens Ven	80
59	Hver Mand, som er værdig at hedde Soldat	82
60	Hver Mand veed, at nuomstunder	83
61	Hver paa Jorden har sin Stik	84
62	Hvi rose I saa vore Fædre	85
63	Hvis et godt Raad I følge kan	87
64	Hvis jeg var riig? saa raabe alle Munde	88
65	Hvo aldrig sig en Nuus har havt	90
66	Hvor Fader Ev an troner, Glæden smiler	92
67	Hvor herligt at sidde i vennehuldt Lag	93
68	Hvor skjönt, naar Aftenstjernen venlig blinker	95
69	Høit leve, hvo ved Bøgerklang	96
70	Hør til Enhver, som Wiisdom ynder!	96
71	Ia Vinen fryder Mandens Bryst	98
72	Ia! Vinen fryder Mandens Sjel	100
73	Jeg af Vand slet ikke holder	101
74	Jeg aldrig det for Vellyst kjender	102

No.		Pag.
75	Jeg er en af Mærkets Sønner	103
76	Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret	104
77	Jeg holder nok af Spil og Sang	106
78	Jeg mig foresætter, i	107
79	Jeg priser Druens ædle Saft;	108
80	Jeg reiste saa vide omkring paa vor Klode	110
81	Jeg synger gjerne om Kongers Magt	111
82	Jeg veed mod hver Betymning den ypperligste Kuur	114
83	I et Biinhuus vil jeg sige	115
84	I glade Drikkebrødres Kjæde	117
85	I kjælig Kjelder sidde Vi	119
86	Imellem Vinenes Hærskarer	120
87	Iustinianus skrev en Bog	121
88	Kjerlighed og fulde Glas	122
89	Kom Brødre! kom! nu vil vi til at drikke!	123
90	Kom, Brødre, lad os drikke!	126
91	Kom hid, du Vinens muntre Gud!	127
92	Kommer! Bacchus vil vi dyrke!	129
93	Lad Aaret forandres og væltes omkring	131
94	Lad den skrantende Magister	132
95	Lad din Ungdoms muntre Dage	133
96	Lad grumme Skjæbne! lad dit Had tiltage	134
97	Lad miltshyge Daarer bagtale vor Jord!	135
98	Lad os drikke	136
99	Lad os drikke, lad os synge	137
100	Lad Statsmanden Matten hentænke	138
101	Langt meer end Guld er Druen værd	140
102	Lee, elsk og syng! drif, kys og nyd!	140
103	Livet er lun kort, desværre!	142
104	Lystig, min Broder! og lystig igjen	146

Ne.		Pag.
105	Mahomed Tyrkerne skjændig forraadte	147
106	Manden med Glas i Haand	149
107	Man kan baade lee og græde	150
108	Med Musser kjører jeg ei i Ring;	152
109	Mennesket er skabt til Glæde	155
110	Mener du, at den har Lykken fat,	157
111	Minatsklokkens Slag alt lyder	159
112	Midt i poetisk Suus og Duus	161
113	Mihi est propositum	167
114	Min Doktor er en ærlig Mand	162
115	Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner	164
116	Mit Levnet bestandig har sandet	166
117	Naar fra Kroen jeg kommer tilbage	168
118	Naar jeg drikker, jeg i Sang	168
119	Naar jeg min Flaske tømmer	170
120	Naar Man er tredsindstuyt Nar	171
121	Naar Man mig byder til Gjæstebud	172
122	Naar Man sit Glas har tømt i No	173
123	Naar, som vi daglig see, desværre!	175
124	Naar stundom Man paa Livets Wei	176
125	Nu bort med alskens Politif	177
126	O Bacchus! rul til Jorden paa din Tønde	179
127	O, Flaske! som bragtes forseglet herhid	181
128	O! hvor jeg skal gotte mig	182
129	Om jeg paa min Samvittighed	183
130	Om Punschens Smag, om Punschens Kraft	186
131	Op Musernes Sønner! i festlige Chor	188
132	Os den vise Syrak lærer	190
133	Os Glasferne vinke til Glæde	191
134	Os vinker Druens Kraft og Jld	192

No.		Pag.
135	Ranken forstjønner Glædens Jord	194
136	Sjunger om Frihed, Aarhundredets Daarer! . . .	195
137	Skal den hedde Wiis, som det ei rører	196
138	Skal jeg være glad, saa maa jeg drikke	197
139	Stjænk Druens røde Blod i Munterhedens Bæger! .	197
140	Stjænk i Glasset, thi nu vil vi drikke	199
141	Skrivende Brødre om Skillene stride	200
142	Snart bortile Livets Dage	202
143	Snart er din Ungdomstid forsvunden	203
144	Som Venus, Mercurius, Mars og vor Jord	205
145	Sæde Drue! Dig vi hylde	208
146	Sørge hyo sørge vil!	209
147	Tag Sæde, Ven!	210
148	Til Brittens Strande Ev an kom	211
149	Til Wiindruens Priis	213
150	Tit faaer jeg, naar jeg drikker,	214
151	Løst ud dit Glas, gjør mig Bæstet!	215
152	Ud til Kampen os Glasferne byde	217
153	Var Odin ei den Viseste i Norden	218
154	Valhallas Kjemper med Flest og Mjød	219
155	Bed Foden af et Bjerg, jeg laa	221
156	Vel Danmark med enkelte Druer sig pryder . . .	222
157	Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær! . . .	225
158	Velkommen, varme Purpurfaal	225
159	Venner! vælg, som jeg en Talsman	226
160	Venskab, Kjærlighed og Vin	227
161	Vil du være stærk og fri	229
162	Vinen er i Fryd og Smerte	231

No.		Page.
163	Viin og Musil bør følges ad	231
164	Winen mig alt i Panden pirrer	232
165	Winen til alle Drikkes Fyrste	233
166	Wiingudens Gaver alt Wordene pryder	235
167	Ædle Klubbens socii	237

II. For Venfkab og Glæde.

1	Af fyldte Bægre vinkes vi	241
2	Altid fornøiet, altid glad	242
3	Alt Intet er saa sundt, som Glæde	243
4	Alt leve fro i Vennekreds	244
5	Alt mødes, at skilles og savne	246
6	Alt Slynkler hæves til Vrens Top	247
7	Alt vi ere Børn tilsammen	249
8	Alt være glad, er det en Kunst	250
9	Barndoms Lyst og Barndoms Smerter	252
10	Bland ei din Næst med Daarens Klage!	254
11	Brødre! hvorfor flyde	255
12	Da Oldtids gamle Guder døde	257
13	Datter af Ungdom, Minderhed,	259
14	De Boglærde skundom har maadelig Sands!	259
15	De Menneſker vide faalidt, hvad de vil	261
16	Den første Sang i Vennelag	262
17	Den Mand er uværdig til Livet at smage	263
18	Den, som er klog, leer ad Tøſernes Spot!	265
19	Den ældſte mellem alle Stikke	266

No.		Pag.
20	Der dandser en Pige for hver Mand's Dør	267
21	Der er et Land, Citronen blomstrer vildt	269
22	Dersom det er sandt, Man siger	269
23	De store Cirkler som Pesten jeg hader	270
24	Der var en Tid, da jeg var meget lille	271
25	Du stemme medicinske Mand	272
26	Du, som nedsteeg fra det Høie	273
27	Du vort Selskabs Sktægudinde!	275
28	Ei blot for denne Sorgens Dal	276
29	Ei Guld og Gode jeg spørger om	277
30	Ei jeg eier Diadem	279
31	Endnu har vi Sommer	280
32	Enhver, hvis Sjæl er stemt til jævne Glæder, . .	281
33	Enhver, som har Glæde og Munterhed kjær, . . .	283
34	End sidde vi ved Vennebord	284
35	End smiler Glæden over hele Jorden	285
36	En Perle jeg kjender, saa reen og saa skjøn . . .	287
37	En Skaal for Hver, hvis Hjerte og hvis Haand .	288
38	Et varigt Vaand af Liv og Glæde	289
39	Et lidet Bord og tarvelige Retter	290
40	Et Samfunds Nar er atter lagt tilbage	291
41	Et Val er dog ret en herlig Sag!	293
42	Gorglem mig ei! naar Glæden Dig indbyder . . .	294
43	For Glæden i Venskab at finde	295
44	For ret os paa Jorden at fryde	296
45	Fra Barnet, som i Buggen hviler	297
46	Fryd dig ved Livet	298
47	Glæde! du som mildt udbreder	300
48	Glæden er Himlens velgjørende Gave	301
49	Glæden vinker os igjen	302

No.		Paag.
50	Har jeg kun en lumpen Daler	303
51	Her, hvor Glæder os indbyde	305
52	Her, hvor vi forsamles til Glæde	306
53	Her sad de gamle Fædre	307
54	Hold paa Glæden, mens den rinder	308
55	Hvad er paa Jorden Mandens Fryd?	309
56	Hvad plage de Folk paa Guds yndige Jord? . . .	311
57	Hvad spørger jeg om Guds og Guld	312
58	Hvad var Livets første Glæder	313
59	Hver, som hylde muntre Glæder	314
60	Hver, som ynder skyldfri Glæde	315
61	Hvis Skiebne jeg vilde forbande	316
62	Hvo lystig er, som jeg; kun han	318
63	Hvorfor med Griller Sindet plage	319
64	Hvor Livet blomstrer i det's Fylde	320
65	Hvor saare Lidet vil der til	322
66	Nei, nei, det ei saa let gaaer til,	324
67	Saa kommer nu, og lytter til,	326
68	Hvor skjønt i Vennekjæde sammen	328
69	Hvor var det skjønt, ifald vi kunde med hverandre	330
70	Hvo vilde sig med Griller plage	331
71	Ja Folk maae sige Alt hvad de vil	332
72	Idag vor Røst er Jubelhyd	334
73	Jeg agter alt det for ingen Ting	335
74	Jeg bærer Respekt for hver Krone	336
75	Jeg elsked' meest det hjære Land	337
76	Jeg er af Naturen den fermeste Mand	340
77	Jeg er lidt af alle Slags	340
78	Jeg er saa froe, jeg er saa glad	341
79	Jeg er til Lyssighed altid parat	343
80	Jeg fødtes ikke til Høihed og Rang	344

No.		Pag.
81	Jeg kjender en Alder, hvor hemmelig Rummer . .	345
82	Jeg lider godt en munter Sang	347
83	Jeg synger og jeg dandser	348
84	Jeg synger om Glæde og Sang	349
85	Jeg vandrer fra By og til By	350
86	Jeg var en lille Pige	352
87	Jeg veed en Blomst i Floras Have	354
88	J fordums Tid, o favre Dage!	355
89	Ingen Hunger plager mig	357
90	Jerdfuglen i sin Cirkeldands	359
91	J Salen Festens Jubel gjalder	361
92	J talrigt Lag her fader Eva n smiler	362
93	J Ungdoms Baar	363
94	J ustyldig Fryd og Glæde	364
95	Kom lad os drifte egen Skaal	365
96	Lad Naret komme, Naret gaae,	367
97	Lad Daarerne ønske sig Ahner og Guld!	368
98	Lad Mennesker dræbes, og Riger forgaae!	369
99	Landflygtig Glæden var paa Jorden,	370
100	Livet er en Masquerade,	372
101	Livet er tit ved et Blomsterbed lignet	373
102	Man tumles blandt Cysler og Stimmer og Larm	374
103	Man værver os inuner om Gødrenes Tid: . . .	375
104	Mens Ranken snoer de friske Epheublade	376
105	Mildt, som Aftenstjernen, smiler	377
106	Mindet af Ungdommens sorgløse Glæder	378
107	Min største Lyst og Tidsfordriv	380
108	Munter, munter! bort med Griller	381

No.		Page.
109	Naar hele sit Levnet Man nøie beseer,	381
	Nei, nei, det ei saa let gaaer til, (see No. 66).	
110	Nyd Livets korte Morgenrøde,	382
111	Og dette Glas, som Druen fylder,	384
112	Om hundred' Aar er Alting glemt,	385
113	Om hundred' Aar er Intet glemt,	386
114	Paa Barndoms Bølge magist svæver	388
115	Paa Frihed høres Alle skrig,	389
116	Paa Roser kan Man ei altid gaae,	390
117	Piger og Dands, og Viin og Sang,	392
118	Piger og Viin og Kortenspil	393
119	Presser Druen! Glasset fyld!	394
120	Det lystig svandt vor Aften hen	395
121	Roser alt frandsse den skyggende Hække;	396
122	Roser spire, Roser blegue	397
123	Saa glade vi hæve den fulde Pokal	399
	Saa kommer nu, og lytter til, (see No. 67).	
124	Salig Fryd besjæler mig,	400
125	Samled her i en fortrolig Klynge,	402
126	Samles her til milde Glæder	404
127	Sangen tæner, Druen blinker,	405
128	Sankt Hansdag er Glædens og Midsommers Fæst	406
129	See den lille Blomst, som smiler,	408
130	Seer de faldne Lundes Blade,	409
131	Stjænk i dit Glas til bredfuldt Maal!	409
132	Stjønne Guddomsstraale, Glæde!	410
133	Stjøn og herlig er vor Jord,	415
134	Stjøn var den Skit hos de nordiske Fædre,	416
135	Smil, Venkaby! til vort Samfund ned,	417
136	Snart er din Ungdoms Tid forsvunden,	418

No.		Pag.
137	Sommeren, Glædens muntre Søn,	419
138	Som Mænd og som Brødre vi samles her, . . .	420
139	Sorg Farvel!	422
140	Tage Verden som den er,	423
141	Tiden med Lynets Gart forsvinder,	424
142	Til Glæde, Nordens raske Sønner!	425
143	Til Glædens Priis lad Hjertets Toner strømme .	426
144	Til Glæde! til Glæde!	427
145	Timen til Fryd os atter kalder,	428
146	Tre venlige Stjerner de blinke	429
147	Trindt om os lyder englemild	431
148	Ud i Verdens vilde Larm	432
149	Ufsyld, vor Lykfsalighed	434
150	Ustandset Timeglasset rinder,	435
151	Vaagn op til Fryd	436
152	Ved et muntert Brodergilde	438
153	Veed du den Zone, hvor Zitronen groer, . . .	440
154	Velkommen, o salige Aften!	441
155	Velkommen, o Venner! til Sommerens Lyst .	442
156	Venner! hele Livets Kjæde	443
157	Venfskab! til Glæde	445
158	Verden er som Man den tager,	447
159	Wil du den sande Lykke finde,	448
160	Vi ældes, vor Jsse bli'er faldet og graa . . .	449
161	Vor Herre saae paa Hviledagen	450
162	Vort Liv ustadigt er og kort,	452
163	Vær du vort Samfunds Skytsgubinde	453
164	Yndig og riig paa Fryd er Jorden,	454

I. Bord- og Drikkeviser.

No. 1.

Alt da jeg var en Purk
jeg kunde drikke,
og Flasken i een Elurk
til Bunds udstikke!

Hver har sin Drm; det er nu min,
at jeg vil gjerne drikke Wiin!

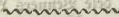
Min Fader var en Mand
med Been i Panden,
han haded' ogsaa Band
som bare Fanden,
og med en Flaske i hver Haand
den salig Mand opgav sin Aand!

Jeg i hans Fied som Søn
jo kjønt bør træde,
og finde Druen skøn,
som skjenker Glæde;
det gamle Drdsprog Sandhed er:
„at Ublet falder Stammen nær.“

O, søde Druesaft!
 du Glædens Kilde,
 det Hjerter, Du giv' Kraft,
 vil Ingen ilde.

Vee den, som naar han drikker, troer
 han har een Fiende paa vor Jord!

N. T. Bruun.

No. 2.

„Altting paa Jorden er kun Gjas,“
 vise Kong Salomon os fortæller.

Mig er det ikke Alt tilpas,
 men saa ravgalt er det ikke heller;
 :|: Elskov og Venstskab og Munterhed
 skulde da Gjas kun være med. :|:

Men der sad nu hans Majestæt
 blandt andre Føder stivt til Taffel,
 Ingen har snakket eller leet,
 men ifkun gabt paa Kniv og Gaffel.

:|: Det er jeg fuldkommen eenig med,
 saadant et Lag er Daarlighed. :|:

Benner han og knap fundet har,
 det gjør hans Lige meget hielden;
 Venstskab tilhove gierne var
 Mading at lokke Folk i Fælden.

:|: Om slige Venstskaber troer jeg med,
 stole paa dem var Daarlighed. :|:

Dg skjøndt han var saa grumme klog,
dum maa han været sommetider;
Lusinde Røner han sig tog,
Kjerlighed ingen Deling lider.

:|: Hvis var nu Skylden, hvis han fandt,
Kjerlighed og var idel Tant? :|:

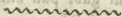
Muntre vi dele Benners Lyst,
trofaste dele deres Smerte;
og saarer Amors Piiil vor Bryst,
stjenke vi Hjerte bort for Hjerte.

:|: Hver af os sikkertlig ofte fandt:
„Alting paa Jorden er ei Tant.“ :|:

Harde Kong Salomon, glad som vi,
druffet sit Glas blandt glade Benner,
han med os havde stemmet i,
dersom han Bliismands Navn fortjener:

:|: „Alting paa Jorden er Daarlighed,
kun ei Wiin, Vensteb, og Kjerlighed.“ :|:

Mahbec.

No. 3.

Met. Det skummende Røger begynder sin Gang.

„Alting, siger Salomon, haver sin Tid,
Tid er der til Daarløb, Tid er der til Bid,
Tid er der til Latter, Tid er der til Graad,
en Regel, som bliver saa tit overtraad.

:|: Men drikke, men drikke, er l'ordre du jour,
hvad enten vor Skjebne er blid eller suur. :|:

Naar Dagen i Arbeid og Møie svandt hen,
saa er det jo billigt, Man drikker paa den.
Eg seer Man den kommende Morgen fremgrye,
da trænge vi Stakler til Styrke paa ny.

:|: Alt drikke og drikke, de Bise har meent,
er aldrig for tidligt, og aldrig for seent. :|:

Man drikker i Glæde, Man drikker i Sorg;
Hvo ikke har Penge, han drikker paa Borg,
og den, der er bleven af Banvare rig,
er pligtig at lade os drikke med sig.

:|: Men Drikke, og Drikke, og Drikke maa til,
hvad enten Hr. Plutus er vred eller mild. :|:

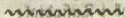
Den Mand, der i Kjerligheds Lotto fik Mit,
hvad Under var det, om han pimpede lidt?
Men den, der vandt Prisen, med stummenende Maal
bør drikke sin skønne Tilbededes Staal.

:|: Alt drikke, og drikke, det Lakoffer er,
som Mester Cupido for Alting har her. :|:

Thi, kjereste Brødre! thi drikke Enhver,
hvorledes hans Kaar og hans Skiebne end er!
Eg Olding og Ungling, og Daare og Bijs
foreene sig Alle til Viingudens Priis.

:|: Alt drikke, og drikke, og drikke igjen,
saa gladelig Ven her forsamles med Ven. :|:

Maabbe.

No. 4.

Alt i Verden koster Møie,
 fhelden Man dog Maalet naaer;
 Lærdom koster vaagent Døie,
 og de bedste Ungdoms Aar;
 og naar Man har meest studeert,
 har Man ofte lidet lært.

Helten længe maa marschere
 under Frygt, og Haab, og Sult,
 Sundhed, Arvegods fortære,
 være modig ligesuldt.

Og naar han sin Fjende sandt,
 er det dog ei sagt han vandt.

Elsteren bag Myrthebækker
 sukker, sværmer, raser, døer.

Lauras Ja til Liv ham vækker,
 han er karst og sund, som før.

Men Exempler har Man jo,
 sligt et Ja er ei at troe.

Haaber, lig en Hofmand, sælger
 dem, som sig dets Emil betroer;
 bedst da Man en Lykke vælger,
 som vi ved os selv kan naae
 og som uden Møie er
 fri for Alle og Enhver.

Hertil har vor gamle Klode
 Midler nok i Tusindtal;

men det bedste blandt de gode
er og bli'er en Perial.
Den er Held for Menneſket,
kommer ſikkert, faaes let.

Søg den med et ærligt Hjerte
i et Lag, hvor Venſkab boer.
Drif, hvad Skjebnen dig beſkjærte,
du da ſikkert Maalet naaer.
Søg din Ven kun redelig,
og han kommer viſſelig.

Her, hvor Venſkabs gamle Kiæde
ſamler os ved Friheds Bord,
hvor Man, tryk ved ſkyldfri Glæde,
ikke veier hvert et Ord,
her vil vi forſamles tit,
tænke, tale, drikke frit.

Pluſſen.

No. 5.

Mel. En Slut, brunoiet, &c.

Al Verden for mig præle maa
fra nu og til i Morgen,
jeg bliver dog min Mening tro,
den bedste Kuur mod Sorgen
er: idelig at være glad.
:|: Dalderi, daldera! jeg leer kun ad
den hele Skjebnes Had. :|:

Dg denne ædle Medicin
 kan aldrig ilde smage.
 Den glider ned med Punsch og Biin;
 Sligt kan jo Alle tage.
 Man mærke Hovedsagen kuns:

:|: Dalderi, daldera! den Biin, den Punsch
 maa driffes ud til Bunds. :|:

Man Dage ud, og Dage ind,
 fortæller, synger, taler
 om Skjebnens barske Nordenvind,
 om Taarer, Smerter, Dvaler.

Til Saadant mærke vi kun lidt;

:|: Dalderi, daldera! vi drikke tit,
 og saa er Alting blidt. :|:

Dg vilde en og anden Mand
 fordømme vore Glasse,
 og mene, at den Drikken kan
 ei vel med Sæder passe:

med Sligt Man os ei komme nær;

:|: Dalderi, daldera! vort Bedste er
 os over Alting kjær. :|:

Tag, Bønner! derfor Eders Glas,
 indbred den store Lære:

Alt Alting her er vel tilpas,
 naar vi kun glade ere.

Dg hvordan skal Man blive det?

:|: Dalderi, daldera, det er jo let:

Man drikke tit og tætt. :|:

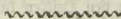
Dg manges Fader med sin Søn,
 paa Gaden skal dernede,
 ved Klangen af vor Sang saa skjøn,
 omfavne ham med Glæde.

Dg sig: „Glæd min Fadersjæl!
 :|: Dalderi, daldera! Søn! drik din Væl!
 saa skal det gaae dig vel.“ :|:

For ganske unge Menneſker
 behøves denne Lære;
 men naar Man først sit Vel indſeer
 ſaa kan Man den undvære;
 og allerhelſt ved dette Bord,

:|: Dalderi, daldera, hvor Venſkab boer,
 hvor Alt ſaa herligt gaaer. :|:

Sluffen.

No. 6.

Al Verden til Zeide har udruſtet ſig,
 blandt Konger, og Fyrſter, og Lærde er Krig.
 En ſtrider med Pen, og en Anden med Sværd;
 :|: Held os, ſom kan ſidde ſaa fredeligt her! :|:

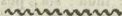
Hvis Kongerne flittig forſamlede ſig
 og drak ved hver Tvift et Glas Wiin paa Forliig,
 fik Jorden en evig, og vnuſkelig Fred,
 :|: og Wiintapperlanget flørcerte derved. :|:

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
maa gjøre den Lærde saa stridbar og kjæk;
men hvis han først Smagen paa Vilm kunde faae,
:|: han holdt sig til den, og lod Blækhornet staae. :|:

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
min eeneste Fjende staaer for mig paa Bord.
Med Glasken jeg fører evindelig Krig,
:|: og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig. :|:

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
der frygte ei Fjende, og svige ei Ven!
Den falder med Væbe, der falder i Krig;
:|: thi, Brødre! thi speiler Jer Alle i mig! :|:

Ma hør!

No. 7.

Met.: Jeg er en Mand, ic.

Amici! Wiisdomstimen slaaer for Eder,
det er en Alvortimes Klokkeslag.
Fra Jordens Taut jert Sind og Aand bortleder,
thi Vollen stiger frem i fesligt Lag.

O ædle Venner af Philosophien!
jeg Wiismænd rundt omkring ved Vordet seer.
Lad hvo der vil, kun søge Theorien,
Philosophia practica er her.

J lærde Mænd, som have valgt det Rette,
jert Lærdomsnavn, som Etjerner, glimre maa;
thi vil Man jer mod Andres Lære sætte,
mod eder Stoiici er' bitte smaa.

Den doctus vir, som skjenker til os Alle,
saa ædelmodig Mand, som kundskabsrig,
hvad enten han skal staae, hvad eller falde,
gier Andre samme Blisdoms Maal med sig.

Os alle Dyder kan vor Nectar lære,
for Tapperhed den største Priis os bør;
thi staae vi, da, som Mænd, vi staae med Ære,
og, falde vi, vi falde med Honneur.

J Taalmod vige vi for ingen bipes;
saalænge som vi staae, fro er vor Sjæl.
Men naar vi sige maa: sta, pes! sta, mi pes!
vi bære ogsaa denne Skjebne vel.

J Trosfasthed særdeles dybt vi stifte,
vi Benner er', saalænge vi er' til;
og vi er' til, saalænge som vi drikke;
thi uden Bacchus slukkes Livets Ild.

Vi, i at handle viist, har ei vor Lige;
den handler viist, som vil kun, hvad han kan;
og Andet skal ei Nogen om os sige,
vi vil kun fylde Glasset til dets Rand.

J alle Dyder har vi ei vor Lige,
Enhver af os maa for en Gato gaae.

Bed at see reist paa Jord sligt Wiisdoms Rige,
vi, umaneertlige hovere maae.

Naar vi ei stille U'er meer fra Es'er,
hjemvandre, tynget af vor Wiisdoms Bægt,
da paa vor Hær af store Sokratester
skal syndig Bægter see med dyb Respect.

D a m p e.

No. 8.

Urrig slog Stærkodder Rynter paa Næsen,
da han saae Ingils velslyste Børd.

„Kjeltringer! hvad er det her for et Bæsen?“

(Saaledes lode hans truende Ord)

„Er det at leve paa nordist Maneer?“

Ei Kjæmper, men kjælne Sydboer jeg seer.“

„Stammer Du ned fra de mægtige Froder,

Du, som har slig en uforgelig Sjæl?

Du gjør en god Dag! Din troløse Moder

lod sig vist krænke i Løn af en Træl.

Mens Sværdene ruste, Stegvenderne gaae,

en ærlig harst Elnke Man neppe kan faae.“

„Med Leires Komning hvo ikke vil rage

i Ingles Indvold, bli'er her ikke mæt.

Helte fra Altids ukunslede Dage

finde her neppe en spiselig Ret.

De Bløde i Sæder, de Feige i Krig,

Kong Ingild! tiltaffels de helst gaae hos Dig.“

Saa taled' Bisjens haardknokkede Bane, in mod mo
Kongers og Voldsmands og Middingers Stræk; om
det var fra Ungdommen bleven hans Bane, end ind
at være bitter, uhøflig og fræk.

Den pyntede Hofmand Benauelse fik,
af Angest hans Madlyst aldeles forgit.

Hofspillemanden tog Harpen i Hænder, 10
haabende dermed at stille hans Harm;
men ham Stærkodder et Stegebeen sender
midt i hans Pande med drabelig Arm.

En sørgelig Ende den Lystighed fik,
der vankede Hylen for Sang og Musik.

Dronningen selv vil med Vægeret prøve,
om ei et Smil var at lokke af ham,
om denne barske og fuyfende Løve
skulde ei kunne ved Bim gjøres tam;
hun rækker ham Staalet, han slænger den hen,
den Grobjan! og spilder hver Draabe i den.

Ekjøndt han nu syntes forhærdet at være,
mod al Fornøielse udenfor Krig,
tør jeg dog vove min digterste Ere,
om Noget af Jer vil vædde med mig,
at Punsch havde gjort ham saa mild som en Kat,
naar den i sin Pote en Muus griber fat.

Synet af Klubbens fortrolige Bolle,
Lugten og Dampen, som stiger deraf,
det var alt meer, end han kunde udholde,

om han fik Held til at vinde sin Grad;
men alipped' han blot til det ringende Glas,
han bad os ved første Vacans om en Plads.

part of the storm.

Met. Jeg af Vand stet ike holder ic.

∴ At al Verdens Levemaade
har sit Udspring fra det Vaade, ∴

:|: trænger til Beviis ei først,
 Staaer Du under Glædens forum,
 syng kun høit dit Kækkelorum,
 naar Du dæmpe vil din Tørst. :|:

∴: Havde Adam kjendt til Møsten, 12 12 180
for han beed paa Gblekøsten, ∴:

:|: for al lumpent Massacie
med det Korps Diabolorum,
som seer suurt til Kætkelorum,
var' Vi stedse bleven frie. :|:

:|: Livets første Akt af Glæde
 Brødre! er jo den at væde :|:

:|: Ganen ved det hulde Bryst.
Bacchus aabner hver en porum,
tømmer ved sit Kæfkelorum
fulde Glas af Hjertenslyst. :|:

:|: Saa til Sang og Glæde Krafte
hente Vi fra Druesafte, :|:

:|: naar Vi juble høit dens Priis,
 og istemme Engle-Chorum,
 som vort Ekko: Rakkelorum
 svinge skal til Paradiis. :|:
 :|: Sikkerst Raad for Dødens Gryde
 kun det Vaade Ds kan yde, :|:
 :|: Kuren er mintro! probat:
 Seculis in Seculorum,
 naar Vi synge Rakkelorum,
 Døden ei faaer Geisten fat. :|:

E. H.

No. 10.

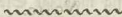
(Af de tre Galninger.)

At elste Viin og Vandet hade,
 det stedse var mit Symbolum.
 Naar Viin gjør alle Hjerter glade,
 gjør Vandet Sjelen dorst og dum.
 Et Kys Man stjeler fra sin Pige:
 en Taar Man nipper af sit Glas.
 Og strax maa hver Bekymring vige,
 paa alle Sorger faaer Man Haas.

„Etik Glasset ud!“ saa Bacchus vinker.
 „Omfavn din Glut!“ er Amors Bud.
 Dmkap Man synger, kysser, klinker,
 hvor Viin gaaer ind, gaaer Griller ud.

Den Viin, den Blin gjør Underværker:
den kraftløs Oldings Jis optrøer,
den Kjerlighedens Jid forstærker,
og fryder Sindet, til Man døer.

Naar jeg af fulde Glaster skjenker,
en Prækter Croesus er mod mig.
Paa Spøg og Løier kun jeg tænker,
som jeg, er Ingen lykkelig.
For Blin og Eskob Skaalen toner,
kom! Unge! Gamle! blinker med!
Ekaal, smukke Piger! vakre Koner!
Ekaal, Venstab! Viin! og Kjerlighed!

No. 11.

Met. Hvi rose I saa vore Fædre, ic.

At opmuntre Folk til at drikke,
naar Bollen staaer fuld paa vort Bord,
den Skik er som tusinde Skikke,
og mangefold Ting paa vor Jord.
Kan Bollen ei selv dem indbyde,
saa kan de smukt lade den staae;
det skal os vist ikke fortryde:
desmere vi Andre kan staae.

Og føler du ei i dit Hjerte,
at denne velsignede Gæst

kan bortjage Kummer og Smerte
 hen Ganden i Vold, med sin Kraft:
 saa staaer du ei til at kurere;
 men her, som paa hvert Hospital,
 maa hver Incurabel spadser
 til Kisten for Den, som er gal.

Hvo glemmer, at Punschen opløder
 den koldeste Sjæl med sin Tid?
 Hvo glemmer, at Punschen forsøder
 den Skjebne, som ikke er mild?
 Hvo glemmer, at Alting Man glemmer,
 naar rundt om glaskronede Bord
 høit hæve sig mandige Stemmer
 i glade og jublende Chor?

Heraf nu Enhver kan fornemme,
 at ikke jeg qvæder min Sang,
 for med overtalende Stemme
 at faae vores Bolle i Gang.
 De klare og milde Pokaler,
 opfyldte til skummende Rand,
 selv tale, som Cicero taler,
 skjøndt ei de er' tørre, som han.

Men det, som udfordres til Tingen,
 blandt Ingredienserne størst,
 det nægter vist sikkerlig Tingen,
 at det, fremfor Alting, er: Tørst.

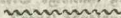
Og, for nu ret tørstig at blive,
 Man Halsen maa synge sig tør:
 saa kan vi med Vollen det drive,
 ret som det sig stikker og bør.

Thi lader os samtligen fræale
 om Piger, og Benskab, og Punsch,
 saameget som Halsen kan taale,
 og lad os saa drikke til Bunds.

See Glasene kun, hvor de smile
 og vinke med pirrende Damp!

Op, Brødre! og lader os ile
 med Mod i den fældende Kamp!

Dehlens Slæger.

No. 12.

Bacchus kalder, kom! beseer hans Trone!

Den er opreist i Rankernes Ly;

Glædens Roser omslynge hans Krone;

paa hans Vink alle Sorger maae flye.

Rast til Maalet! ei Høihedens Lænker

standse os paa vor smilende Bei;

thi den Krone, som Vilnguden skjenker,

pirrer Panden, men tynger den ei.

Favre Drue! fortryllende Gave!

Milde Trøst mod hvert smertende Saar!

I Din Gast finder usleste Slave

kjærlig Glemsel af trældende Raar:

Vær velsignet! i frydfulde Drømme
vugger Du os ved Spøg og ved Sang;
ved hvert Glas til Din Ære vi tømme,
lader Evan os stige i Rang.

Haab og Ungdom i Bægeret flyde;
drik til Bunds! og da tvivler Du ei.
Haabets Røst for Dit Øre skal lyde,
til Fortuna den viser Dig Vei.
Aar og Rynker! I strax maae forsvinde,
naar vi tømme den fyldte Pokal;
Hebe, Ungdommens hulde Gudinde,
var jo Mundskjænk i Gudernes Sal.

Priser Evan! lovsynger hans Bælde!
han opliver og hæver vor Sjel,
og den Fjende, hans Baaben vil fælde,
det er Mismod's og Kjedsomheds Træl.
Hylder alle Naturen, den Moder,
som gav Ranken hiin herlige Kraft!
Ven af Glæden og Ven af hver Broder
bliver Manden ved Druernes Saft!

N. L. Bruun.

No. 13.

Mel. Du som i Hæibed o. s. v.

Broder! see Dampen af Vollen sig hæver;
Hofmand sig fryde ved Vand og Melon!

Evan saa venlig og mild os omsværer,
 skjenker os Glæden i Rom og Citron.

Aldrig hans Hyldest et Hjerte bedrager,
 stedse han viser sig Menneſkets Ven;
 naar han det stundom Fornuſten betager,
 yder han Ruus og Tilfredshed igjen.

Druerne ſkabtes, for Freden at fremme,
 Bacchus har Afſkye for dræbende Staal;
 Krigerne ſmukt paa Forlig ſkulde ſtemme,
 hvis de kun jævnlig drak broderlig Skaal.

Hymen hans Vælde for evig vil ſande;
 ſkinsyge Griller han jager paa Dør;
 Manden, ſom harmefuld gnider ſin Pande,
 blind og tilfreds med ſin Skjebne han gjør.

Naar i en Hvirvel af Kjerligheds Nykker,
 Unglingen voldsom vil knække ſit Baand,
 Evan Piſtolen fra Panden ham rykker,
 giver for den ham Pokalen i Haand.

Synger da Choret, Gud Evan til Ære!
 Rankens Beſkytter blandt Guder er ſørſt!
 Gid han os jævnlig ſin Nectar beſkjære,
 fryde vor Barm og forlænge vor Tørſt!

Frankenau.

No. 14.

Mel. Livet er tit ved et Blomsterbed lignet.

Brøder! tag Glasſet! vort Loſen er Glæde!
ſnart vil vor Kummer ſig melde igjen;
Alderens Bane er mæiſom at træde,
Aldren — ak! ſnart ſkal Du hildes af den!

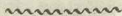
Snart ſkal Bekymring, og Lede og Jammer
væreſe dens Ankomſt, og trykke Dit Brøſt;
da — ingen Straale af Kjerlighedſ Flamme!
da — ingen Lyd af Fornøieſſers Røſt!

Da Du forgjæves vil ønske at nyde
af den fortryllende Skjønhed et Blik;
Venſkab forgjæves Dig Glasſet ſkal byde,
raaber: glem Alder, glem Plager og drif!

Tro ei, at Himmelen Druen Dig byder,
for til Roſin kun at anvende den;
Riis ei allene til Bælling den yder:
ogsaa til Arrak i Punsſch hos en Ven.

Klinker da, Brødre! og lader os drikke
Venſkabs, og Fredens, og Frihedens Skaal!
Hver for ſin Skjønne ſit Bæger udstikke!
Elſkov og Glæde er Skabningens Maal!

Frankenau.

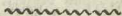
No. 15.

Brødre! lader Sengen stige!
 som et Favntag af min Pige,
 mig opvarmer Druens Blod.
 Bort Apol og Hippocrene,
 Jeg vil mene,
 Bacchus han er nok saa god.

Phoebus gjerne maa uddele
 Rildens Band til sine Trælle,
 stolt jeg dem foragte kan.
 Thi den Sang, som Band indgiver,
 stedse bliver
 uden Smag og Kraft som Band.

Men den Sang, som Viin indgiver,
 sød som Bacchi Druer bliver,
 raff, som Glassets muntre Klang,
 Bacchus! du gav mig at synge;
 høit skal klinge,
 dig til Ære Glas og Sang!

Rahbek.

No. 16.

Caspar var en pudsig Fyr,
 vi ham allesammen kjendte,
 over Mark og Skov og Myr
 han for Qvindfolk rendte;

men dersom Fyren fik Lugten af Flasken
stod han paa Pletten, stak Næven i Lassen,
drog op en Otteskilling, drak sig en Pøgl. —

:|: Deri gjorde Caspar vel,
deri gjør vi Alle vel. :|:

Han hver Aften Klokken fem,
med sin Hat og Knortestaven,
gik i Klubben, fik en Dram
Pomerantz for Næven,
spilte saa Trefort med Christen og Peter,
drak Eggesopken og dygtig skrev Beeter,
spiste sin Dresteege, tømte sin Pøgl.

:|: Deri gjorde Caspar vel,
deri gjør vi Alle vel. :|:

Og hver Postdag han i Klub
læste synske og tydske Aviser;
loe, naar Buldrian fik Skrub
for Hr. Peters Cottiser.

Enakled' med Berten om Stats-Positikken,
viste paa Landfort og glemte ei Drikken,
Halsen blev tør, han begjerte en Pøgl.

:|: Deri gjorde Caspar vel,
deri gjør vi Alle vel. :|:

Men naar Klubben havde Bal,
Inspektur han da ageerte,
vimsed' om den hele Sahl
og os amyserte;

dandsede Skotsk som en Høne paa Terter,
 skjar for ved Bordet Kalkuner og Tærter,
 svædte og pustede og drak sig en Vægl.

:|: Deri gjorde Caspar vel,
 deri gjør vi Alle vel. :|:

Han sit hele Liv bortdres
 med Fadæser og Cottiser,
 og som Kandidat han skrev
 hele Knipper Viser.

Naar Man da lode ad hans dumme Optøier,
 syntes han dette var herlige Løier,
 drak sit Salarium op i en Vægl.

:|: Deri gjorde Caspar vel,
 deri gjør vi Alle vel. :|:

Stundom blev han desperat,
 gjorde saa en Hob Kredentser,
 søgte om et Pastorat;
 men om Man ei ændser

hans Promemoria, og han maa høre:
 „denne Gang herved er intet at gjøre“,
 tænkte han: gid jeg her havde en Vægl!

:|: Deri gjorde Caspar vel,
 deri gjør vi Alle vel. :|:

Rjed tilsidst af al Epilop
 og i Nakken hartad skaldet,
 blev han nu med Sjæl og Krop
 herfra heden kaldet.

Men førend Sjelen krøb ud af Chenillen
 skjenkte han sig en Taar af Bontellien,
 han paa sin Reise vil have en Pægl.

:|: Deri gjorde Caspar vel
 at han drak saa smukt Jarvel. :|:

Kom hver vakker, ærlig Mand!
 og hver smuk honet Matrone!
 som ei spørder Wiin med Vand,
 syng i Andagts-Tone:

Caspar fra Verden, vor Ven, maatte træffe,
 trofast i Drikken, Fred med hans Afte!

Gid vi, saa troe som den salige Sjel,
 :|: aldrig fattes til en Pægl,
 til vi sige skal Jarvel. :|:

No. 17.

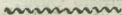
Da St. Peder vandred' om,
 han til en Wiintapper kom,
 træt og mat han monne ile,
 for at søge Ro og Hvile:
 vor Wiintapper bød ham Mad,
 sat' det bedste frem paa Fad,
 Drikke, Drikke, raabte Peder?
 Man ham Biskop tilbereder;
 Peder drak, og bad om mere,
 tog Wiintapperen i Haand:

fig, hvad har du at begjere?
 Du gjestfri og brave Mand!
 Bange Manden gav et Hif;
 Konen ønske ved et Nif:
 gid at Biskop stedsse være
 Benners allerbedste Drik!

Som du vil, saa skal det skee,
 sagde Peder smilende:
 begge Kjøen skal Biskop ynde,
 drikke den og dog ei synde;
 den skal bære geistligt Navn,
 være Forderiges Gavn,
 tjene til vor Mad at døie,
 lette Sindet og fornøie.
 Heraf kan Man see og lære,
 at St. Peder har været til.
 Skulde En dumdriftig være
 og den Sandhed nægte vil,
 Ei! saa lad ham Biskop faae!
 troe, at han vil strax tilstaae:
 al sin Styrke, Kraft og Vre
 Fra St. Peder hentes maae

Skaal for hver en ærlig Sjel
 mellem Norges Dal og Fjeld!
 Skaal for hver en yndig Pige,
 naar hun dydig er tillige!

Skaal for Borger, Bonde, Helt,
 Svendmand, Præst, Soldat i Feldt!
 Ingen Mand og Stand ferglemmer,
 som sin Næstes Vel forfremmer!
 Skam og Last faae hver, som tænker
 Staten nye Trængsler op!
 Den, som smeder Handlens Lænker,
 smed ham fast til Bjergets Top!
 Lad ham uden Biin og Ben
 tage af Gjengjældelsen
 samme Skaal, som han isfjenker
 for en arm og talrig Flok!

No. 18.

De gode Gamle sang faa tit
 om Lethesflod,
 at hvo, som deraf smagte lidt,
 han blev hver Sorg og Grille qvit,
 og ofte fik jeg Appetit
 til denne Flod.
 Jeg vidste ikke, hvor den laae,
 jeg ellers did var gaaet paa
 min Fod.

Jeg pønsed' tit paa denne Lant
 ved et Glas Biin;
 men efterhaands, som Binen randt,

hver Smerte og hver Grille svandt,
i Druens ædle Saft jeg fandt

min Medicin.
Og nu jeg i den Grille stod,
at hine Gamles Letheslod
var Viin.

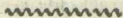
Men nu jeg grant indseer og veed,
den var det ei;

der druknede ei blot Fortrød,
men alle Livets Glæder med,
ja Venstak selv og Kjærlighed
gik samme Ve.

Mon nogen uden Tyrken maa
vel sige Vinen saadant paa,
Ih nei!

Her spiller Viin paa gladen Bord,
al Sorg svandt hen;
men dobbelt Fryd og Venstak groer,
og slog end Ev an os til Ford,
en Skaal blev dog vort sidste Ord
for gammel Ven,
og heldende ndstammed hver:
vær længe lykkelig og vær
vor Ven!

Mahbel.

No. 19.

Den samfulde Verden nu taler om Fred,
og gjorde den med, om den kunde;
selv Mars, vil man sige, af Krigen er feed,
og Verden vil Rolighed unde.

Thi Skjønhed og Ynde vor Hylding og Fred!
dem villig vi Lydighed sværge;
hvor var vel den Helt, som ei strax var bered,
for dem at nedlægge sit Værge?

Dg er deres Scepter saa blidt og saa let,
som Fyrsters i Fødselsdagstaler.
Man lever og synger saa frit under det,
og frygter saa lidet Fiskaler.

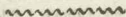
Men Glasterne, som her fra Syd og til Nord
imod os sig koalifere,
en Nidding, hvo ikke dem Feide tilsvor!
Dg Undergangs Krig skal det være.

Saa førend de os under Mæget skal faae,
de sidste Blodsdraabe skal lade,
og om vi da falde, nu Brødre! hvad saa?
Vi seirende falde saa glade!

Men Forbund og Fred hver en broderlig Ven,
der med os i Feldten vil drage,
og trofast ei vil lægge Vaabnene hen,
imens der er Fjende tilbage!

Ja Glasserne Krig og de Drifkende Fred!
ved Glassenes Klang vi forkynde,
og jublende gjentage Hyldingens Eed
til Glæde, og Vensteb og Vnde!

Ma h b e f.

No. 20.

Den Skaberens Skænkte en oplyst Forstand,
han elsker og drikker, imedens han kan;
thi naar Man først Foden hos Charon har sat,
:|: saa siges al Elskov og Vinen Godnat. :|:

Lad Vin da og Elskov opvarme dit Bryst,
snart røver dig Døden al søarmende Lyst,
og bliver du gammel, saa bliver du dog,
:|: hvad endnu er værre, saa bliver du klog. :|:

Lyksalighed, Maalet for Jordiskes Glid,
søg den ei hos Vise, du spilder din Tid,
kun Saften af pressede Druer, min Ven!
:|: og Pigerens Kysses kan give dig den. :|:

Hos Vinen og Piger boer Lærdom og Vid,
jeg kjender ei Stjerner, men veed dog min Tid;
thi naar jeg ei Piger og Vin meer har her,
:|: saa veed jeg tilvisse, min Ende er nær. :|:

I strænge Theologi! hindrer mig ei,
bekræftet at vandre den lystige Wei;

jeg frygter kun lidet at blive fortabt
 :|: af den, der har Piger, og Vindruer skabt. :|:
 Al Skabningens Herre er naadig og god;
 til Trøst for de Skabte hans Wiisdom tillod,
 i Druen at finde en Lindring mod Harm,
 :|: og Forsmag paa Himlen i Pigernes Arm. :|:
 Mit høieste Gode skal ønskes min Ven,
 at drikke og elske, og elskes igjen!
 naar Døden da Ende paa Vellyster gjør,
 :|: saa har du dog levet, forinden du dør. :|:

Wibe.

No. 21.

Den, som først opfandt den Kunst ret at drikke,
 kunde fortjene en Lovsang med Ret.
 Thi om tilforn Man døde just ikke,
 levede Man dog umaadelig slet.
 :|: Og som der skrives,
 Livet ei gives,
 at det i Løst skal hendrives. :|:
 Først drak Man ligesfrem Vandet af Floden;
 (Konsternes Barndom er simpel og spæd)
 Glas og Pokaler var dengang ei Noden;
 Hver drak af Haanden og Øste dermed.
 :|: Hvis Man ei andet
 havde i Landet,
 maatte Man nydes med Vandet. :|:

Noah opfandt dette andet, og planted'
Rancker paa Bæggen, som bare ham Wiin;
Alt blev nu omvendt; det Runde blev kantet,
Stuen sig dreied', og Menneskets Sind.

:|: Sorgfulde Hjerter
glemte sin Smerte;
Daarerne filosofheerte. :|:

Bidste de gunstige Reformatores,
som vil kalfatre den syndige Fjord,
saadant et Raad at omstøbe til Mores,
spildte de ikke de svulstige Ord.

:|: Noah bad drikke,
vævede ikke,
drak, indtil han maatte ligge. :|:

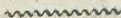
Da Man tog nøisom til Takke med Vandet,
drak Man kun sjelden og inderlig lidt,
drak kun, fordi Man ei kjendte til andet,
aldrig i Selskab og med Appetit.

:|: Wiin, som os smagte,
Aanden opvakte,
Liv i vort Selskab den bragte. :|:

Tørst kom med den ind i Verden, og Ingen
reent for dens Smitte kan sige sig fri;
ogsaa vi føle den; men det er Tingen,
Ingen saa snildt den kan slukke som vi.

∴: Tørst den fortære,
som det kan bære!
Vi drikke Huset til Vre. ∴:

ß.

No. 22.

Der var engang en tapper Mand,
som Leucer monne hedde,
han joges af sit Fødeland
alt ved sin Faders Brede.
Hendrevet til en fremmed Strand
sit Folk han sammenkaldte
og med sit Glas i Haanden han
saaledes til dem talte:

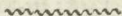
„I Brødre! hidtil meget Dndt
med mig I have døiet,
og det troløse Hellepont
ved Vintertide pløiet;
nu teer Jer ogsaa her som Mænd!
en Polak lides ikke;
i Morgen seile vi igjen,
i Aften vil vi drikke!“

Paa denne Verdens falske Hav
vi samtlig jo omdrive;
det Raad han sine Brødre gav,
jeg vil os alle give.

Hver Gang Man naaer en Ankerplads,
 hvor deilig Drikke vanker,
 Man hvile bør af sin Seilads,
 og villig kaste Anker.

Og da dog Ingen veed sig fri
 for samme Hav at pløie,
 Held den, der stundom kan, som vi,
 forglemme Sorg og Møie!
 Gid Hver, som sørger paa vor Jord,
 og ei sin Sorg fortjener,
 sad fro som vi, ved sligt et Bord,
 og mellem slige Benner!

Rahbek.

No. 25.

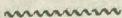
Der var en Lov i Grækenland,
 der gjør sin Autor største Ære,
 og det er ilde, Tidens Land
 hans Navn har voøet at fortære:

„Hvo kommer til Symposia
 „skal drikke eller gaae derfra!“

Men naar Man grant beseer den Sag,
 saa vidner dog den Lov tiilige,
 at manges Een i deres Lag
 har havt for Skik sin Plikt at svige;
 thi hvortil var et saadant Bud,
 naar Hver sit Glas stak villig ud?

Vi kjende ingen saadan Lov,
 og til vor Skam er det just ikke;
 thi vi den have ei behov,
 da vi vort Glas unødte drikke.
 Med al Respekt for Grækerne
 er' vi dog visere end de.

Mahbel.

No. 24.

De Bise laste vores Jord;
 jeg har Respekt for Bises Ord,
 kun det jeg veed: her Ranker groe,
 her smukke Piger boe;
 men hvor der Piger er og Viin,
 der er mod Sorgen Medicin.
 Lad Sorg og Glæde følges ad!
 men jeg er jævnlig glad.

Vi har jo Haand at skjenke med,
 vor Gane lokker Druen ned,
 vi Stemme fik til munter Sang,
 og Glas gi'er yndig Klang.
 Vi Piger fik at kysse os,
 og Skjemt at byde Sorgen Trods,
 og hvis min Mening gielde maa,
 saa er vi ovenpaa.

Brug, Helt! din Haand i blodig Krig,
din Krands jeg ei misunder Dig.

Brug, Søemand! din til Seil og Roer,
jeg ei paa Søen troer.

Brug, Autor! din til evigt Værk,
jeg ei i Skriverseri er stærk;
jeg Flasken fatter, skænker Wiin,
og saa jeg bruger min.

Lad franske Kofke, vaad af Sved,
indælte Død i Lækkerhed,
og bringe Snese Retter frem,
jeg ei forlanger dem!

De sættes for den store Mand,
hvis Gane derved kildres kan;
jeg vil ei Graadseri, men Wiin!
Den pirrer Ganen min.

Gjør, Advokat! med Stemme frit
til Uret Ret, og Sort til Hvidt,
spild Stemme, Sverrigs Talemand!
paa et uskjonsom Land!

Hæv Danmark! Stemme, endskjøndt svag,
om høit anpriste Landbosag;
men seer jeg Glasset fuldt af Wiin,
til Sang jeg bruger min.

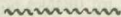
Og Du, mit skjønne store Glas!
som kom mig ofte vel tilpas,

i Dig, saafremt jeg raade kan,
skal aldrig komme Vand!
og mindre nogen Medicin!
Nei! fuldt af Bisp og Punsch og Biin,
Du frister, lødster, qvæger mig,
og saa jeg bruger Dig.

Hver bruge Viger paa sin Viis!
Jeg synger glad min Viges Priis,
og af uskyldig Elskov varm,
jeg tyer til hendes Barn.
Hun smiler og omfavner mig,
hun kysser, gjør mig lykkelig,
og udi hendesomme Savn,
jeg veed af intet Savn.

Moral er god til Tid og Sted,
kun vridder man sig slemst derved;
den vil saa nødig glide ned.
Marsagen Himlen veed!
Men Hvo, som finder Kald dertil,
den bruge, naar han kan og vil!
jeg skjemter, indtil Viin og Skjemt
jeg har i Graven glemt.

Zeitig.

No. 25.

Det gaaer saa herligt overalt,
hvor Man sit Die vender,

hver anden Verden usfortalt,
jeg ingen bedre kjender.

:|: Reis, hvo der vil, med Montgolfier,
for nye Verdner at beseer,
mon Vinen der er sødere?
Mon der er bedre Benner? :|:

Det gaaer saa godt her i vor Nord,
her vore smukke Piger,
og om just Druen ikke groer
netop i disse Riger,

:|: har man dog Vand paa hver en Kant,
hvori Man seile kan galant
til det velsignede Levant,
hvor Bacchus aldrig sviger. :|:

Det gaaer saa godt ved dette Bord,
os ingen Sorger tynge;
thi Venstak sine Arme snoer
om denne hele Alynge.

:|: O! det er dog en herlig Sag,
at sidde saa i Bammelag,
og nyde Vinen ret med Smag,
og glade Viser synge! :|:

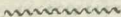
Det gaaer saa godt med Hver især,
jeg glad hver Broder skuer,
at bygge sig en Himmel her
af Venstak, Sang og Druer.

:|: Gjør Hver da paa sin Glaske Kaal!
 Fyld Glassene til fulde Maal!
 Drik Venstabs, Sangs og Druers Skaal!
 Skaal Venstabs, Sang og Druer! :|:

Det gaaer saa saare godt med mig,
 Rundt om mig seer jeg Glæde,
 og i mit Bryst den bygger sig
 et fast og varigt Sæde.

:|: Min Sang er Glædens sande Lyd,
 mit Bud er mild og munter Dyd,
 mit Ønske: hele Verdens Fryd,
 min Mening: Tossens græde. :|:

Baggesen.

No. 26.

Det hedder, at de unge Piger
 saa gjerne sig vil see i Speil;
 men hvis ei al Erfaring sviger,
 vi Alle har den samme Feil.

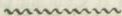
Hvo i en elsket Piges Blikke
 ei gjerne seer sit Skilderie,
 ved Amor han fortjener ikke,
 han skulde speile sig deri.

Dg hvo i trofast Venſkabs Hjerter
ei ſøge tør ſit Kontraſei,
Ham ſørgelig Erfaring lærte,
at, hvad han fandt der, duer ei.

Det tredie Speil ſtaaer her paaborde:
et fuldt og godt Glas Viin det er.
Hvo deri ei ſig ſpeile torde,
han ſidde ikke blandt os her!

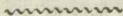
Chi ſkaal de trende Speil til Vre,
hvoraf vi have her de to!
En Jubelſkaal for hver det være,
ſom der ſig ſpeiler tit og fro!

Rahbek.

No. 27.

Det, hvorfor Naturen ſender
evigt Duſker op til Dig,
Himmel! Du mit Hjerte kjender,
ſkjænk Du ogsaa dette mig!
ſkjænk mig Bædſke! ſkjænk mig Varme!
ſkal jeg have Liv og Kraft,
Varme i min Piges Arme,
Bædſke ud af Druens Saft!

No. 28.

Det hændte sig engang,
at jeg var stygt i Trang
for Penge;
den Stemme mig indskjød
at ende al min Nød,
og mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
gav Pigen til et Reeb
to Styver;
Kirstine hedder hun,
og spørger hende kun,
Troer I, jeg lyver?

Jeg om et Eom nu saae,
jeg kunde hænge paa;
hvad skede?
Vist nok kommt unverschafft,
som Tydsken siger, oft;
tænk hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver væer
en Skat jeg endnu har
tilbage:
en Flaske Rhinskvind stod
bag mit Chatol, saa god,
som En vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:
 „dig ingen Kreditor
 skal drikke!
 Alt andet, smaat og stort,
 kan de kun tage bort,
 min Rhinsviiin ikke!“

Jeg drak et Glas deraf,
 og dette Lyst mig gav
 til mere.
 Jeg drak min Chloris Skaal!
 og alle Venners Skaal!
 End ydermere!

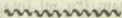
Jeg drak (hvor god jeg var!)
 Hvers Skaal, som hos mig har
 tilgode.

Kort sagt! da Pigen kom,
 var Rhinsvinsflasken tom,
 jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig,
 og Ingen hænge sig!

Jeg lover,
 saasnart du ta'er en Taar,
 den Hængegrille gaaer
 paa Limen over.

Rahbek.

No. 29.

Det skummende Bæger begynder sin Gang,
og Benner med Benner istemme en Sang;
ei sømmer det sig, hvor Man samles til Lyst,
at klinker saa sparsomt og sidde saa tyst.

:|: Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar,
til Kummer med Alderen bleger vort Haar! :|:

Vor Kind er ei rynket, vor Linding ei graa,
blandt Jubler vor blomstrende Alder forgaae!
At ei vi skal klage om langt eller kort,
at Baaren svandt ubrugt, upaaskjønnet bort.

:|: Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar,
til Kummer med Alderen bleger vort Haar! :|:

Hvorhen i Naturen vi vende vor Fod,
vi skue, at Skabningens Herre er god,
at Ingen i Livet skal vandre fortabt,
han Piger, og Druer, og Roser har skabt.

:|: Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar,
til Kummer med Alderen bleger vort Haar! :|:

Hver fyldte sit Bæger, at Skaalen gaaer om,
og Skaaler paa Skaaler, til Glasfen er tom!
en Daare, som vover at laske vor Fjord!
en Ridding, som ei vil istemme vort Chor:

:|: Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Baar,
til Kummer med Alderen bleger vort Haar! :|:

Frankenau.

No. 30.

Druen voxer paa vor Klode
og paa Ranken Glæden groer;
Binen gjør os vel tilmode,
fjøn er vores runde Jord.

:|: Klinker, Brødre! Glædens Skaal!
Det er hele Jordens Maal. :|:

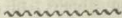
Stundom vil man dog fornemme,
at der Sorg hos Glæden boer;
Druen spiller, og vi glemme
Sorgerne paa denne Jord.

:|: Al dens Galtskab, al dens Fjas
druknes i de fulde Glas. :|:

Fader Ev an Frihedshuen
paa sin Jsse fæstet har,
frie Hænder presse Druen,
og dens Saft er dobbelt klar.

:|: Klinker Brødre! synger Chor:
Frihed for den hele Jord! :|:

Falsen.

No. 31.

Mel. Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret.

Du Ubekat! som grunder alle Dage
Paa, naar en danst Regent hed' Godofred,

hvorlangt der er fra Odin til Rolf Krage
:|: Et cætera, — hvad kommer sligt os ved? :|:

Men hvor Man bedst den kjære Viin kan give,
hvor til sin Punsch Man helst skal hente Rom,
hvorledes vi vor Aften skal fordrive,
:|: see! saadant bryder du dig intet om. :|:

Nei Glas, Hr. Vært! og Viin, som aldrig sviger,
og Skaal paa Skaal! for hvem? ih nu lad see,
jo først en Skaal for alle smukke Piger!
:|: saa for mig selv, og saa for Muserne! :|:

Ja Muserne et oprømt Hjerte ynde;
altsaa, min Ven! en Skaal for hver af dem!
I Sang, i Sind harmonisk vi begynde,
:|: og Gratiernes Skaal naar vi gaae hjem: :|:

Hvi skulde vi i bitter Sorg udbryde?
Hvi gjøre suur, hver Time dobbelt lang?
Nei! høit og rask og galt vor Stemme lyde!
:|: Den gusne Naboe ærgres ved vor Sang! :|:

Enhver af os har sin tilbedte Pige,
vort Liv, vor Fryd var uden Elskov Tja.
Altsaa min Ven! en Skaal foruden Lige!
:|: Min elskte Ekloris Skaal af fulde Glas! :|:

Pram.

No. 32.

Hvad Man ei bli'r kjed af.

Du den og den Ting maa attraae,
naar du den naaet har,
snart vil du Lede til den faae,
den være nok saa rar.

:|: Af Wiin ikkun kjed bli'r Man ei. :|:

Selv Skjønhed dig en Bunde slaar
og gjør dig hjertesyg;
men hav du hende et Par Aar
hun dig vil synes styg.

:|: Af Wiin ikkun kjed bli'r Man ei. :|:

En Rang dig synes ønskelig;
sæt! at du faaer den nu.

Saa snart Man Rangskat kræver dig,
din Daarskab bander du.

:|: Af Wiin ikkun kjed bli'r man ei. :|:

Til Guld og Grunker staaer dit Sind,
du naaer dit Diemed;
men fik Man ei for Penge Wiin,
snart blev du af dem kjed.

:|: Af Wiin ikkun kjed bli'r Man ei. :|:

Erobre dig hvert Folk, hvert Land,
deraf Man og bli'r kjed.

Du hufker Diocletian,
og Carl den Femte med.

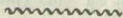
:|: Af Viin ikkun kjed bli'r Man ei. :|:

Af Viser have vi en Skat,
saa rig; men om vi faaer
vor Rahbets Drikkeviser fat,
vi Brag paa Resten slaaer.

:|: Af dem og Viin kjed bli'r Man ei. :|:

Til Rahbets Priis ved Glassets Lyd
vor Sang sig have glad!
Han lærte os ved Vinens Fryd
saa mange glade Qvad.

:|: Af dem og Viin kjed bli'r Man ei. :|:
Bergenhammer.

No. 33.

Du spørger: om (en Pebling lig,)
jeg raft endnu kan conjugere?
Kom! ved en Flaske Viin du mig
maa anden Gang examinere.
Jeg onsker vel, mens jeg er til,
at være stedse et Activum;
men naar en Ven traktere vil
jeg gjerne bliver et Passivum.

J Vinens Dunst min Næse mig
 en tro Indicativus finder;
 hver Sidemand saa lystelig
 mig paa en Conjunctivus minder.
 Al! naar Man tømmer glad en Pot,
 Man tvende gode Ting fornemmer:
 den in Præsenti smager godt,
 ja Man ved den Perfectum glemmer!

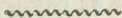
Men nippe — o! det gjør en Nar,
 sligt Imperfectum Tørst forbolder;
 selv Rusen, naar Man sovet har,
 Man for Plusquamperfectum holder.
 Og hvad Futurum farer med,
 derfor vi Himlen lade raade.
 Ei truer det Uleilighed
 for den, som druffet har tilmaade.

Imperativus hedder da:
 den bedste Viin, Hr. Bært! Man give!
 D gid hver Pot, — o ja! o ja!
 Hver Pot — Infinitivus blive!
 saa vort Gerundium, min Ven!
 gif stedse ud paa Viin at drikke;
 og naar vi os da lagde hen,
 et langt Supinum mangled' ikke.

Dog: først til Participium
 gid hver en Broder mig indbyde,

og at det ægte Gaudium
i Glasset stedse maatte flyde!
O! havde vi den gamle Skif,
at ei Pokalers Tid var omme!
Det vilde da ved Glædens Drif
saa snart ei til Deponens komme.

Lode.

No. 34.

Motto: Dette er mit vise Raad:
Kinden tør og Halsen vaad.

J. Zetliq.

Met. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Ei blodig Kamp i min Sang faaer Sted,
saalidt som Koursen og Politikken.

Sligt tvinger Taarer paa Kinden ned,
men jeg vil lee, og det naaes ved Driften.
Bed Viin kun, Kjære!

Man glad kan være,

:|: og ingen Sorger vor Barm besvære, :|:

:|: er Halsen vaad. :|:

I Livets Puslen os møder tit
lidt Brøvlerie med os selv, vor Næste,
det saare let vi kan blive qvit,
naar Lüd til Zetliqes Raad vi fæste.

Kun Glasfen stævnes,
en Taar ei levnes!

:|: Jeg nok tør vædde, at Alt skal jævnes, :|:

:|: er Halsen vaad. :|:

Thi kommer Kyfkeren bukkende
med: „Vær saa artig!“ og Debet rækker,
og hører Glasfen da klukkende,
saa midt i Tælen vist af han brækker.

Sin Til han laster,
„Slet ei det haster!“

:|: Med Komplimenter han om sig kaster, :|:

:|: bli'r Halsen vaad. :|:

Om Doris driller dig af og til,
ja stundom truer med Tøflens Bæsten,
og altid vil, hvad du ikke vil:
lad Sligt ei rynke dig Vandebraffen!
Du det ei ændse,

og ei credentse!

:|: For flige Smaating du sætter Grændse, :|:

:|: er Halsen vaad. :|:

Hvis Mismod gjør i din Sindro Brud,
om stride Taarer paa Kinden rinde,
ty strax til Glasfen! — Paa Evans Bud
flur vil da Griller og Graad forsvinde.

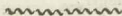
Vi Evan hylde,
og Glasfet fylde,

:|: ei Skjebnens Ugunst vi skal bestylde, :|:

:|: er Halsen vaad. :|:

Thi følger derfor vor Digters Raad!
 Det, troer mig! er til Fert eget Bedste.
 Naar Halsen ikkun I holde vaad,
 da kan sig Grillerne ei rodfæste.
 Naar sneehvid Alder
 til Græs os kalder,
 :|: da meer end tidsnok, naar Dækket falder, :|:
 :|: bli'r Halsen tør. :|:

Thomsen.

No. 35.

Ei dette Glas det første er,
 som tømmes her med Glæde.
 Os mangan Aften fro og fjer,
 svandt hen i Venstabs Kjæde.
 Harmonist lød vor glade Sang
 til Fader Evans Vre,
 ledsagedes af Bægerklang;
 thi saa bør Sangen være!

Her svandt ved muntert Pasiar
 saa mangan Stund af Aaret.
 Bort Ord var frit som vi, dog var
 vor Næste ubeskaaret.
 Vi ønskede ved bredfuldt Maal
 Held over Land og Rige;
 Een drak for elsket Viv en Ekaal,
 en Anden for sin Pige.

Saa svandt nu snart et Aar igjen,
 lad Viin i Glasset rinde!
 Kom tag dit Glas i Haand, min Ven!
 En Skaal til Aarets Minde!
 Gid Frihed, Venskab, Kjerlighed
 i næste Aar florere!
 Vi da dets Slutning hædre med
 en Skaal til sammes Værelse!

No. 36.

Mel. Snart bortise Livets Dage.

Ei du skal af Harme revne,
 er end Skiebne nok saa suur.
 Har du til en Flaske Cyne,
 dette er den bedste Ruur.
 Er dine Patroner lidt trevne,
 ja, tie de qvær, som en Muur:
 gaae heller' til Folk, som er jævne,
 gjør hellere Andrup din Cour!

Ei du skal af Harme revne, o. s. v.
 Er Berkerne høit dig opskrevne
 og mørknes derved din Natur,
 det Glasken altsammen kan jævne,
 formildende Sorgens B' dur.

Ei du skal af Harme revne, o. s. v.
 Befrygter du, Man dig skal stævne,

og spærre i Fængselets Buur,
da veed jeg kun Glasken at nævne;
den strax dysser Frygten i Luur.

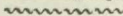
Ei du skal af Harme revne, o. s. v.
Er Bennerne troløse blevne,
og Falskheden stander paa Luur,
lad dem ei i Glasterne levne,
strax Falskhed maa frem af sit Skuur.

Ei du skal af Harme revne, o. s. v.
Om selv af din Pige sat Stevne,
du glemmer det, mindende Uhr;
flux findes de Glaster belevne,
bort skylle de Harme og Luur.

Ei du skal af Harme revne, o. s. v.
Om Kortene ere vantrevne,
og Pricen er gaaet sin Tour,
paa Glasken du dig da maa hævne,
gjør til Andrup's Kjelder en Tour!

Ei du skal af Harme revne,
er end Skjebnen nok saa suur.
Har du til en Flaske Evne,
dette er den bedste Kuur.
Vil Døden dig prøve at stævne,
til sidste, til Hedengangs Tour:
tit Sygdom og Død blev' fordrevne
ved Wiingudens heldige Kuur.

Berg en hammer.

No. 37.

Enhver sine Griller forjage,
 og Munterhed være vor Gæst!
 Fortrolig i Haanden du tage
 den Broder, som sidder dig næst!
 Du vinke ham Glæden at hylde,
 og ærlig Pokalen at fylde,
 og istemme lystig en svingrende Sang,
 ledsaget af Glasenes jublende Klang!
 De flygtige Timer forsvinde,
 snart nærme sig koldere Aar;
 din Traad du ei længer kan spinde,
 naar Væren vil nægte dig Blaar;
 thi skynd dig din Alder at nyde,
 og alle dens Roser at bryde!
 For Glæden du tømme en perlende Skaal,
 uskyldige Glæder er Skabningens Maal.

En kvægende Aften dig vinker
 til Hvile paa møiesfuld Dag,
 og Styrke fra Glasene blinker
 mod Hver, som er trættet og svag.
 Den blomstrende Mand med den gamle,
 her begge sig Kræfter kan samle;
 thi blinker som Brødre, hver Elding og Mand!
 Og mindes vi boe i et timeligt Land!

Frankenau.

No. 38

(De fem Skaaler.)

En gavnlig Dag paa Eviir at spille,
 det jeg for Glæde anseer ei;
 men lee ved muntert Brodergisde,
 :|: med Benner klinker, ønster jeg. :|:

Fem Sandser udgjør Livets Glæder —
 Top! mine Skaaler være fem!
 Naar med fem Glas jeg Tungen væder,
 :|: saa svinder Tørsten bort med dem. :|:

Mit første Glas, det vil jeg tømme
 for hende, som er Alt for mig,
 som lærte mig hver Sorg at glemme,
 :|: og finde Salighed hos sig! :|:

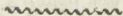
Ei anden Skaal den første vige:
 Jer, mine Benner! offres den,
 Jer, som mig lærte, næst min Pige,
 :|: at elske ømt en trofast Ven! :|:

Mit tredje Glas for Fædre-Egne
 Til Bunds jeg ogsaa tømme maa.
 Lad Enighed om Danmark hegne!
 :|: Fra Varm til Varm dens Kjæder gaae! :|:

Mit fjerde Glas med fyrigt Hjerte
 jeg vier ham, hvis Taare flød
 medlidende ved Brødres Smerte,
 :|: som gav den Arme Trøst og Brød! :|:

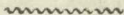
Min femte Skaal til Værtens Vre,
 Tak, Ven! fordi Du gjæstmild var!
 Mit Bidne dette Glas skal være,
 :|: at just tilpas jeg drukket har. :|:

N. L. Bruun.

No. 39.

En Skaal vi vil
 drikke hverandre til:
 Gid ingen af os savne,
 den Viin, han drikke vil!
 Gid Hver den Glut maa savne,
 hans Hjerte sunder til!
 Alt vi med Fred og Ro,
 maa elske Ret
 og drikke tæt,
 mens vi paa Jorden boe!

No. 40.

:|: En tungsindig :|: melankolisk Mand,
 som sig aldrig fryder,
 for hans Blod ei flyder,
 :|: han den Stakkelt :|: han maa drikke Vand!
 :|: Hvo som træller :|: uden egen Skyld,
 og sig alle Dage

- maa med Arbeid plage
 :|: han bør styrkes :|: lad ham drikke Øl!
 :|: Naar Soldaten :|: staaer paa Isen Post,
 og hans Legem gyser,
 Blodet i ham fryser,
 :|: Brændevinen :|: er hans Raad mod Frost.
 :|: Den Forliebte, :|: som har traurigt Sind,
 for han ei kan vinde
 sin Behersterinde,
 :|: lad ham trøstes :|: ved den ædle Wiin!
 :|: Men den Usling, :|: som sig bilder ind,
 at det sig ei sømmer,
 Man sit Glas udtømmer,
 :|: lad ham, Benner! :|: drikke Medicin!
 :|: Vi som tage :|: Glæden hvor den faaes,
 sørgeløse, glade
 aldrig Griller lade
 :|: komme nær os, :|: Punschen er for os!
 :|: Saa forkynde :|: Punschen Trostabs Drift
 og Hvo med os ikke
 Bensfabs=Staal vil drikke,
 :|: gid han drikke :|: Galde og Forgift!

Abrahamson.

No. 41.

Er Nogen, jeg er glæderiig,
langt meer end andre Gjekke,
hvis Lykke er min Flaskes liig,
og meget let at brække.

Lit slog jeg før, jeg slaaer endnu
mit tomme Glas heel glad itu,
da sligt et Smald med Kling og Klang
er just mit Spil i denne Sang.

Saa stjør er Verdens Fryd, naar mindste Banheld trykker,
men jeg, der drak mit Glas, jeg leer ad Skaar og Stykker.

En modig Skipper gjør sig til,
er opblæst, saa han lugter,
naar Wind og Vand ham søie vil;
og Farten ei slaaer Bugter;
men skal han bryde Veir og Vand,
og slaae sig frem til Havn og Land,
hvor kan den tjæred' Admiral
da brumle, bande, blive gal;

men jeg er hjerteglad, og Andre see sig glade,
hvergang jeg krydser tæt langs op ad skiden Gade.

En modens Junker bryster sig
allene af den Lykke,
at være pyntet, Moden liig,
med mangt et broget Stykke;

men Staadderen blev snart forlagt,
 som mindste Vinplet paa hans Dragt.
 Jeg derimod kan zire min
 med Saftværk fra Bourdeaux og Rhin;
 og naar den opslidt er, jeg mig med Adam glæder;
 thi han var lykkelig den Stund, han ei bar Klæder.

En Elsker af det smukke Kjøn
 maa sværme, som han lyster,
 opvarte en og anden Skjøn,
 tilbede skjulte Bryster;
 saa tit han seer sig lykkelig,
 maa han dog ofte græmme sig,
 naar Svoger gaaer med Kjæp paa Luur,
 og jager Kat fra Fuglebuur;
 men jeg er glad og fri, og for Nivaler sikker;
 min Flaske er mig tro, saa Tugen mig udstikker.

En Gnier elsker Sult og Tørst
 i det han elsker Penge;
 han har, men fattes allerførst,
 thi maa hans Arving trænge.
 Hans Glæde er kun forrigfuld,
 hans Armod voxer med hans Guld,
 hans Venner vente paa hans Død,
 og dese det, han aldrig nød.
 Men jeg er glad ved Lidt, og skifter uden Rænker,
 thi, som jeg tørster tit, saa arver den, der skjænker.

En Fraadser, som min Bederpart,
er glad, men ubesøiet,
fordi han er af Svineart,
og sluger sig fornøiet;
Man seer, at Vand, og Luft og Jord
maa ofre Fylding til hans Bord;
naar han nu fyldet har sin Bom,
strax væltes han paa Lodbænk om.

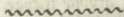
Der ligger han, jeg staaer, mig fryder Vin og Noder;
jeg har to Gunders Gunst, men ingen Griis til Broder.

Saaledes er jeg veltilfreds,
og fast i den Formening:
et muntert Sind er allesteds
Lyksaligheds Forlening.

Før mig maa hver Slags Gjet og Træl
indbilde sig, han lever vel;
jeg topper Glassets jævne Maal,
og drikker halve Verdens Staal:

Til Lykke Daarlighed, som kalder Svir Forbildning!
Du laster Druesaft! Lev vel ved tør Indbildning!

A. Stub.

No. 42.

(Crispian's Forvandlinger.)

Et godt Glas Vin, en vakker Glut:
det er paa Jorden Himmerige:
naar kun mig disse to ei svige,
jeg aldrig blive kan kaput!

Saa snart om Morgen en jeg staaer op,
 jeg løse gad en Flaskeprop,
 og favne ømt en deilig Pige!
 Et godt Glas Viin, en vakker Glut
 det er paa Jorden Himmerige.

Ak, søde Viin, du livsalige Bædste!
 Ah! hvor fortryller ei din Smag!
 Dig gad jeg drikke Nat og Dag!
 Til min Dødsstund du skal mig lædste!
 Benner! med mig gjentag:
 Et godt Glas Viin ic. :|:

Naar en Flaskeprop siger: Klak!
 Naar jeg faaer mig et Kys, som smak,
 da jeg leer! det min Sjæl fornøier.
 Men naar jeg seer en lille Fod,
 i Flamme staaer mit hele Blod!
 Det især er himmelske Løier!
 Ak! jaja!
 Jeg Konge, Keiser bliver da;
 hver Sorg jeg glemmer;
 min Sang jeg istemmer:
 Et godt Glas Viin ic. :|:

No. 43.

Evan bli'er dyrket paa mangen Slags Maade;
 Somme til Tempellet hemmelig gaar,

der at tilbede sig Viingudens Naade,
tømme hans Bæger i skjulteste Braa.

:|: Saadanne Skikke

lide vi ikke!

Alle maae see, at vi drikke. :|:

Somme i Drickelaug klamres og stöie,
Evan faaer Skylden — det Synd er og Skam!
„glædende gavne, og gavnlig fornøie“
var en bestandig Grundsætning hos ham.

:|: Saadanne Skikke

lide vi ikke!

Vi ville fredelig drikke. :|:

Somme, naar gavnlilde Bægre dem qvæge,
bli'er Patrioter med Legem og Sjæl,
Staterne mønstre, Regenterne høge,
og hyde haanlig hver Statsmand en Hæl.

:|: Saadanne Skikke

lide vi ikke!

Staten god Nat! naar vi drikke. :|:

Vinen at frydre og Glæden forøge,
kom den uskyldige Skjemt til vor Jord.
Brødre! vi Glæden oprigtigen søge;
Tocus med Evan maa gjæste vort Vord.

:|: Fremmede Skikke

lide vi ikke!

Vi ville lee, naar vi drikke! :|:

Ætliq.

Evan byder os at drikke,

:|: Daldera! :|:

som et Raad mod Sorg og Hikke,

:|: Daldera! :|:

Skam faae den, der ikke troer,

Evan er en pffiffig Broer!

:|: Daldera! :|:

Elstov, Skalken Amor siger,

:|: Daldera! :|:

er en Dyd hos Mænd og Piger,

:|: Daldera! :|:

Skam faae den, der ikke troer,

Amor er en pffiffig Broer!

:|: Daldera! :|:

Piger, Biin, og Biin og Piger,

:|: Daldera! :|:

Altsaa her vor Lykke siger

:|: Daldera! :|:

Pigerne gjør Hjertet glad,

Vinen dræber Sorg og Had.

:|: Daldera! :|:

Derfor, Brødre! vi i Live

:|: Daldera! :|:

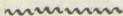
Skjebnen bede vil at give

:|: Daldera! :|:

os til Livets Medicin
unge Viger, gammel Wiin!

:|: Daldera! :|:

N. L. Bruun.

No. 45.

Mel. Jeg aldrig det for Belyst kjender.

Fem Skaaler fra hver Mund gjenlyde:
at drikke Skaal er ingen Kunst.

Jeg i fem Ønster vil udbryde;

:|: maaskee de alle er' omsonst. :|:

Det første er: at yndet være

af Dig, tilbedelige Kjon!

Hvis Lænker vi saa villig bære,

:|: i Haab at vinde Elskovs Løn! :|:

Saa, pro secundo! elskte Vige!

Hvis jeg skal rives fra Din Favn,

da skee det for mit Føderige;

:|: og døer jeg, nævner jeg dets Navn. :|:

Det tredie er: gid vi maa blive

fra al Slags Sot og Sygdom fri!

Thi vil vor Herre Gigt os give,

:|: saa er al jordist Fryd forbi.

Det fjerde er: lad mig ei miste

blot Een af Eder, jeg har kjær!

Men skal et Led i Kjeden briste,
: |: da heller mig, end Een af Jer! :| :

Nu Nummer fem — tilbunds vi drikke!

Thi Visen lystig ende skal:

naar vi har drukkit, gid vi ikke

: |: maa mærke Spor til Perial! :| :

N. T. Bruun.

No. 46.

M e l. Alt efter Modens Lov sig retter.

Flasken er alle Glæders Kilde,
den er min Trøst, min bedste Ven.

Jeg med Plaseer den fylde vilde,
blot for at tømme den igjen.

J trende Slurk jeg den udstikker;
naar den er tom, saa er jeg fuld.

Jeg er en Croesus, naar jeg drikker;

: |: Wiin er mig kjærere end Guld! :| :

Vinen gjør knibste Piger tamme,

Vinen gjør vranten Kone mild,

Vinen forstærker Elskovs Flamme,

Vinen udslukker Bredens Jld.

Jeg, naar jeg har en Taar paa Panden,
er saa taalmodig som et Faar;

hver en Bekymring gi'er jeg Fanden.

: |: Lystig jeg er, hvordan det gaaer! :| :

Bliv til min sidste Stund jeg haaber,
vil mig bestandig smage sød!

Men det er slemt, de røde Draaber
farve min Næse purpurød!

Jeg af de smukke Pigers Miner
seer, at den dem indjager Skræk;

thi Druens Perler, som Rubiner,
:|: pryde ei Godtfolks Ansigtstræk! :|:

N. T. Bruun.

No. 47.

For at være, som Man bør,
Venner! maa Man drikke,
Bollen reent maa tømmes, før
bliver Man det ikke.

:|: Jeg, som Broderparten fik,
Eder bedst kan raade;
Vers og Kjerlighed og Drif
taaler ingen Maade. :|:

Man maa sige, hvad Man vil,
ædru bør Man være;
men hvad der nu hører til,
vil jeg Eder lære.

:|: Hver af os var Bollen fuld
Alle Bollen fulde.

Jeg er fuld og du er fuld,
vi er alle fulde. :|:

Har du, som det lader til,
 Broder! tabt Forstanden,
 og i Aften have vil
 den igjen i Panden;
 :|: før du søger den igjen,
 maa du vide, Kjære!
 paa hvad Sted du tabte den,
 og hvor den maa være. :|:

Hver af Eder mærke kan
 midt i Perialen,
 at jeg kom til min Forstand
 her et Sted i Salen. —
 :|: Mærker nu Moralen min:
 hvor jeg den har funden,
 kan Enhver og finde sin:
 dybt paa Bollebunden. :|:

Drikker, øser, skænker i!
 drikker Alle! drikker!
 Hisset er den Krog, hvori
 Desertøren stikker.
 :|: See her er han, Bollen tom,
 Tralle, ralle, ralle!
 Punschen gif, Forstanden kom,
 ædru er vi Alle. :|:

Baggesen.

No. 48.

For Jordens Lykke blev Druen til,
 Skjænk i!

Den dyrkes, presses, og nydes vil,
 Skjænk i!

Og i det Bæger, Gud Evann haver,
 er Guddom blandet med Jordens Gaver,
 drik ud! Skjænk atter!

Løm Glasset! Skjænk atter!
 Drik ud!

Han mild fremkommer, og Smerten døer,
 Skjænk i!

Blandt Livets Torne han Roser sirder;
 Skjænk i!

Den gusne Alvind han mild forliger,
 og tæmmer Løver og stolte Vlger,
 drik ud! Skjænk atter!

Løm Glasset! Skjænk atter!
 Drik ud!

Naar Geisten slumrer, tag frem dit Glas!
 Skjænk i!

Naar Verden ikke er dig tilpas,
 Skjænk i!

Din Geist skal vaagne, din Sjæl skal stige,
 du dig med Verden skal let forlige,
 drik ud! Skjænk atter!

Løm Glasſet! ſkjænk atter!

Drif ud!

Har nogen Doris indtaget dig,

ſkjænk i!

En liden Ruus gjør dig takkelig,

ſkjænk i!

Du ſkal med Styrke din Ild forklare,

og hendes Hjerte ſkal ſtaa i Fare;

drif ud! ſkjænk atter!

Løm Glasſet! ſkjænk atter!

Drif ud!

Setlig.

No. 49.

M e l. Nu bort med alſkens Poſitif!

For Studiegaardens Dogmatik

Laudabilem i Dag du fik;

nu Broder! maa du lade ſee

hvor du dig her kan tee.

Men den Examen praktiſt er

du dig ſkal underkaſte her;

hvad lærer da vor Dogmatik?

Vær tro i Ord og Drif!

Quid profiteris i Moral?

Kan du itide være gal?

Ei er dens Wiisdom meget værdt,

der ikke det har lært.

Rom! lee, og syng, og spørg med mig!
 I Morgen er jeg klog med dig;
 saa Fader Hagedorn har sagt,
 hav dette vel i Agt!

Nu Domini Collegæ! vi
 Ham prøve in Exegesi,
 om han har læst Anacreon,
 og fattet Mandens Aand.
 Dog han, og Bibe, og Horats
 fortolkes bedst ved fulde Glas,
 thi viis paa det, som hos dig staaer,
 om du de Tree forstaaer!

Nu reverendi Patres! vi
 et docti Assessores, I!
 Vil letteligen enes om
 Hr. Kandidatens Dom.
 Nu hele Facultet! Istem:
 Laudabilem! Laudabilem!
 Derpaa vi tønne bredsuldt Maal
 til Kandidatens Skaal!

Slut.

No. 56.

M. E. L. Skaal for den Mær, hvis Gulde Smil.

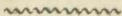
Fyld Glasset, Ven! bliv ung igjen!
 tryk Livets Vaar tilbage!

Ved Siden af en Ungdomsven
 gjenkald din Ungdoms Dage!
 Grib Munterhedens korte Blund,
 naar til din Sjæl det smiler;
 og huff, den tabte Glædesstund
 for evig fra os iler!

Hil Viin og Sang og Kjerlighed!
 Jeg ingen af dem sviger!
 Indtil jeg gaaer i Graven ned,
 jeg elsker smukke Piger.
 Med dem vor Jord, jeg sige tør,
 sit bedste Vnde tabde;
 vor Herre var i godt Humeur
 dengang han Piger skabde.

Naar selv vi vil, vort Liv bestaaer
 af Sang og Dands og Glæde;
 saalænge Hjertet roligt staaer
 af Held det er en Kjæde.
 Med Rankens lyssegrenne Blad
 min Linding jeg befrandsar;
 og over Livets Torne glad
 jeg med min Pige dandsar!

N. T. Bruun.

No. 51.

Met. Nu bort med altsens Politik.

Fyld Glasset, Ven! vort Liv er kort,
 og hastig svinder Glæden bort;

fyld Glasſet, Ven! lad Viin og Sang
dig fryde uden Tvang.

Tænk ei for langt i Tiden frem!

Hvad Fare dig kan møde, glem!

Dimſonſt du løſner Prop paa Prop,
naar Døden byder ſtop!

Dimſonſt du i de ſølvgraae Haar
hos Vinen Trøſt at ſøge ſaaer;
Ven! Viin og Piger gavne ei
paa Gravens mørke Bei.

Hos Vinen Lyſt til Piger boer,
men ei til Afſked med vor Jord,
og Pigens Blif i Elſkovs Leeg
ſaa mangel Diding ſveeg.

Thi fylder Glasſet til ſin Rand,
og blinker glade Mand med Mand!
Lykſalig den, hvis Ungdoms Vaar,
i Munterhed forgaaer!

Ein Glaske kan han tømme frit,
og kyſſe ſjelden eller tit.
alt ſom hans Evne det formaaer;
o, Held vor Ungdoms Vaar!

No. 52.

For Noa's Tid var Adams Børn kun Loſſer,
de nøde kun det halve Liv;

med Pigerne de dreve Narrenspøsser,
og det var al der' Lidsfordriv.

:|: De kjendte ei den ædle Kraft,
der ligger skjult i Druens Saft. :|:

J Verdens Baar dog bedre Druer vare,
vor Kunst har ei Naturen naaet';
men tænk engang! hvor de var store Narre,
der saadan Frugt paa Ranken aad.

|: Derfor kom og en Strøm af Vand,
og druknede dem, Mand for Mand. :|:

Saa saare dum var Lameks Søn dog ikke,
han presset' Saft; ham være Tak!
Men Vinen selv forstod han ei at drikke,
thi han sig fuld i Cenrum drak.

:|: Derfor bekom han og til Løn,
at udlees af sin yngste Søn. :|:

Maafkee først Cham opfandt den Kunst at drikke,
og drak i Selskab med sin Søn;
men vor Papa, og Sem forstod den ikke,
de drak vel nok, men drak i Løn;

:|: og gid kun ei der' Alskom fik,
i Arv fra dem den samme Skik. :|:

Den brave Loth, som vi bør ellers hædre,
thi han i Vin fandt stor Behag,
han gjorde det just ikke meget bedre;
thi han med Kvinder drak i Lag.

:|: Og hvo med dem har tømt en Pot,
den samme Fare staar som Loth. :|:

I Taphets Slægt en større Tosse gives,
en Kongesøn i Albion;
han vælge skal, hvordan han vil aflives —
hvad Frihed gi'er ei Albion?

:|: Hans Valg — hvor faldt det Manden ind? —
at ville døe i et Fad Vijn! :|:

O Viisdoms Maal, o Held for vore Dage!
Vi Mænd, som Klubber først opfandt!
Vi ønske ei den gylde Tid tilbage,
ved Byttet vi kun lidet vandt.

:|: At drikke i en Klub som vor,
er meer end alle gylde Aar. :|:

P. K. Exiel.

No. 53

Her driver Lucifer sit Spil!
Hør Bredens Tordenkile rammer!
Vel skjælver jeg for Lynets Ild,
men dog jeg elsker Vinens Flammer!
Trods Storm og Uveir, Lyn og Torden,
min Glaske taber ei sin Kraft;

:|: saa høit, som nogen Mand paa Jorden
jeg elsker Druens skønne Gæst! :|:

Den gjør mig ferten Nar igjen!
 den varmer mig dybt ind i Sjelen!
 Og ved en lille Slurk af den
 mod Glutterne jeg bliver kjelen!
 Bildt seer jeg Lynildsstraalen blinke;
 men venligt tindrer Vigens Blik,
 :|: og i Tokaier gad jeg klynke
 for hver en Slut, som Verden fik! :|:

Det vilde Lyn er mørkerødt,
 og rædsomt Tordenskraldet knitrer;
 men Vigens Smil er himmelskødt,
 naar Elskovs Graad i Diet zitrer.
 Lad Storme brage, hvine, blæse,
 jeg drikker Viin alligevel;
 :|: thi om den tænder an min Næse,
 saa slaaer den mig dog ei ihjel. :|:

No. 54.

Her ere vi samled' til hæderlig Daad,
 thi synge vi: Ergo bibamus!
 Og Glasset skal klinge i samlede Raad,
 og hærdes skal Ergo bibamus.
 Lad lyde det gamle, det dygtige Ord,
 det passer i Syden, det passer i Nord,
 det gjaelder som Ekko i festlige Chor,
 det herlige Ergo bibamus!

Min venlige Pige i Aften mig saae,
da tænkte jeg: Ergo bibamus!

Dg nærmed' mig venlig; da lod hun mig staae;
jeg hjalp mig, og tænkte: bibamus!

Dg soner din Mø dig ved Fabntag og Rys,
og narrer hun dig, som hun narred' mig nys,
saa bliv, til du kjender et klarere Lys,
kun tryk ved dit Ergo bibamus!

Dg kalder min Skjebne fra Eder mig bort,
J Trofaste! Ergo bibamus!

Jeg drikker først med Jer, og vandrer saa fort,
og synger et dobbelt Bibamus.

Kun Skrællingen plager med Sorger sit Sind,
den Glade seer sorgløs i Skabelsen ind
med smilende Fryd for det harmfrie Sind,
og synger sit Ergo bibamus!

Hvad skulde vi sige om Dagen i Dag?

Jeg tænker, kun: Ergo bibamus!

Alt laste den, var en betænkelig Sag;

thi synger kun freidig: Bibamus!

Op, Brødre! see Skyernes straalende Glæds!

see, brydende Floret, i svævende Dands,

den himmelske Glæde os rækker sin Krands.

Op! klinker, og synger Bibamus!

A. P. Liunge.

No. 55.

Mel. Naar jeg drifter, Amphion ic.

Her om Bordet i en Kreds
sidde vi, en Skare Benner,
og hinanden veltilsfreds
række broderligen Hænder.
Hvad mon det da vel kan være,
som os sanker sammen nu?
Hvo kan derfor Prisen bære,
uden, store Bolle! du?

Kæmpe-Bolle! ja du er
Samfundets Foreningstjæde;
Die har for dig kun hver,
naarsomhelst du er tilstæde.
Kort og Lærninger vi kaste,
glemme Politik og Krig,
Alle vi om Bordet haste,
for at hylde, Bolle! dig.

Du er vort Palladium,
du mod Tvist er vort Agide;
naar vi dig skal gjøre tom,
hvo har da vel Tid at stride?
Demokrater, Royalister
glemme Magt og Kongedøm,
og om Andet nu ei tvister,
end om dig at gjøre tom.

Vort System du Solen er:
af dig varmes op vor Glæde,
om dig dreier og sig hver
en Planet, som er tilstæde.
Og alligevel vi pleier,
mens fra dig vi Varmen faae,
synes at kun du dig dreier,
og at selv vi stille staae.

Ja, blandt Dekonomers Trop
du paa Spidsen og er kommen,
thi vort Lidt i Vanden op
skaffer du jo flink fra Kommen.
Kommen er nu under Vanden,
som i Sted, saa og i Værd;
ergo: den er fra Forstanden,
som dit Fortrin ei indseer.

Thi du dig og hædret seer;
vældelig din Roes her lyder,
og den desto større er,
alt som meer Man af dig nyder.
Uartikuleerte Toner
kun vor Fryd at finde veed,
ja, mens du paa Bordet troner,
under det vi synke ned.

Leve Kredsens Helligdom!
Siddig først den Pladsen rømme!

Gid den aldrig vorde tom!
 Kom! et Glas for den vi tømme!
 Brødre! Eders Kræfter sanker!
 Alt vi ret den hædret seer:
 værer det mod simpel Dranker,
 den mod simpel Volle er!

No. 56.

Her samle vi Druer og perse med Lyst
 den Drik, som opmuntre hvert dødeligt Bryst!

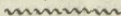
(Enkelte Stemmer.)

For Rummer at lindre gav Gud den sin Kraft;
 thi hædrer dens søde fortryllende Cast!

Her samle vi Druer og perse med Lyst
 den Drik, som opmuntre hvert dødeligt Bryst!

(Enkelte Stemmer.)

De Smaae med de Store alt plukker nu af,
 og signer den Skaber, som Vinen os gav!

No. 57.

Hr. Bacchus er en skønne Mand,
 han giver, hvad Man søger,
 meer end Apol, den Liremand,
 med samt hans Nødebøger.

Han er saa opblæst af sin Sang,
 af Guldet paa sin Lyre;

til Røgter har han dog af Trang
sig engang ladet hyre.

Paa Borg han ei en Sopken fik,
saa lidt hans Liren gjelder;
da er der skønnere Musik
i Jader Evans Kjelder.

Endskjøndt Apol vel stundom kan
sin Sang medrette prise,
er Bacchus ligevel en Mand,
der og forstaaer sin Vise.

Vi lade Phoebus paa Parnas
sig med Diskanten fryde;
en Sang af Bacchi Kantorbås,
skal os dog bedre lyde.

Til Phoebus vil Man neppe see
hos Store og hos Rige,
men derimod med Bacchus de
omgaaes som deres Lige.

Hvad Brødre! skulde vi for Spads
forsøge paa at drive
den Nar Apollo fra Parnas,
og Bacchus Pladsen give?

Den Laurbærskov Man strax derpaa
med samlet Magt udrydder,

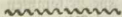
dog lade vi en Haandsfuld staae,
vor Dresteege til Krydder.

Naar Muserne for Laurbær saae
Vinttræets slanke Grene,
Dg Flaskerne til Svaling staae
i klare Hippocrene —

Da skjændt udvortes Erbarhed
forbød dem vel at drikke,
de skulde af Nysgjerrighed
et Fad i Løndom svikke.

Men fik de Smagen først engang,
og sølte Vinens Varme,
Hver hørte glad vor Driftesang
og fløi i vore Arme.

Th. Thaarup.

No. 58.

Hver Glædens Ven,
og hver dens tro Veninde
en Krands igjen
fig af dens Roser binde!

:|: Menneskets Vaar er skøn, men kort,
faa ere Sandsernes Dage;
ei, naar de først er' sundne bort,
klager dem kalde tilbage. :|:

Ta! hver en Fryd,
som os af Gud blev givet,
raaber os: „Nyd!“
thi kort jeg er som Livet.

:|: Glæden er liig en flygtig Ven,
som paa en Reise Man finder,
og som idet han farer hen,
kysser os Ømt og forsvinder. :|:

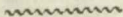
Stolt er din Rang,
o Biin! blandt Jordens Goder,
til Spøg og Sang
og Sandhed er du Moder.

:|: Selv den, hvis Lod var varig Graad,
sees jo hos Druer at smile,
finder mod hver Ulempe Raad,
troer sig paa Roser at hvile. :|:

Paa Fædres Viis
nu Væger Væger møde!
Syng Druens Priis,
den hvide med den røde!

:|: Syng hver en ædel Varm i Nord!
Hver, som vil dele vor Glæde!
Held hver en Gæst ved dette Word!
Venstabs og Enigheds Kjæde!

Frankenau.

No. 59.

Hver Mand, som er værdig at hedde Soldat,
til Kamp og til Elskov er stedse parat.

Snart tager han Pigen, snart Glasfen i Favn:
thi Druen ham trøster ved Kjerlighedens Savn!

Dog naar ham ret Verden skal være tilpas,
maaе yndige Piger kredentse hans Glas;
og medens da Amor i Hjertet holder Huus,
gi'er Bacchus sin trofaste Dyrker en Ruus!

Da hvirvler vor Latter, da toner vor Sang
ved skingrende Cimbler og Glasfenes Klang,
da Hæderen straalet med funklende Glæde,
og Seieren rækker Soldaten sin Krands.

Hver Kriger i Kredsen sin Pigesil har,
som glatter hans Pande, og kysser hans Ar!
Hun nipper til Kanten af stummende Pokal,
og venlig hun leer ad sin Helts Perial.

Men bort med den Ruus, som gjør Godtsfolk til Svinn!
det er at misbruge den herlige Vin.

Ei Gratierne nødes til Laget at flye,
med dem alle Glæder fra Jorderig flye.

Lig Morgenens Læge, et blændende Flor,
forstjønucnde Alt, om vort Die sig snoer;
hver Sorg bliver Fryd, Mørket selv vorder Lys
ved Druernes Nectar og Pigernes Kys!

N. T. Bruun.

No. 60.

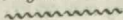
Hver Mand veed, at nuomstunder
 Alt skal være splittergalt;
 det er altsaa intet Under,
 Jorden bliver og bagtast;
 men betænk de Gamles Ord:
 „Sandhed udi Vinen boer!“

Hvis du der kun ærlig leder,
 sikkert du udfinde skal,
 at vor Jord er skabt til Glæder,
 ikke til en Jammerdal.

Tro du Vinen paa sit Ord,
 og vær glad paa denne Jord!

Vinen let dig skal forlige
 med al Jordens Smaabesvær;
 dobbelt skøn den gjør din Pige,
 og hver Ven dig dobbelt kjær;
 og hvad Glæde fattes den,
 som har Pige, Vin og Ven?

Lit vi hørte Sandheds Stemme,
 ofte sanded' vi dens Ord,
 aldrig, aldrig skal vi glemme,
 at paa Glasfets Bund den boer.
 Brødre! skænker bredfuldt Maal!
 Sandheds og dens Venners Skaal!

No. 61.

„Hver paa Jorden har sin Skik,“
gamle Bessel siger;
jeg et Par af Skiebne fik:
elske Viin og Viger!
I, som kjende Glædens Bærd,
siger selv, om ikke
mine to de bedste er
mellem alle Skikke?

Glut! du faaer en anden Sang
Biser dig til Vre,
Fader Ev an denne Sang
helliget skal være.
Aldrig synger jeg med Held,
naar han mig ei lærer,
naar i Hjerhens Citadel
han ei kommanderer.

Derfor, som jeg drifter til,
jeg bestandig synger;
naar jeg ædru digte vil,
mat sig Strophen synger;
men til Geistens Medicin
flur Man seer mig gribe,
og saasnart jeg faaer lidt Viin,
kappes jeg med Wibe.

Seer jeg Manden med sin Lee
 ned til mig at komme,
 seer jeg først til Glasterne,
 og er' de da tomme,
 tømmer jeg det sidste Glas,
 det mod Døren slænger:
 Død! din Skaal! du kom tilpas,
 hvad skal jeg her længer?

Rahbel.

No. 62.

Hvi rose I saa vore Fædre,
 og vil, vi skal være som de?
 I mange Ting har vi det bedre,
 I strax et Exempel skal see.
 I troe, at de søgde sig Ure
 paa deres mandhastige Tog,
 men Eder min Vise skal lære,
 hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
 det evige Ol og den Mjød,
 tilsidst smagte Ollet dem ikke,
 og Mjøden den faldt dem for sød.
 Wiin var ei at vente her hjemme,
 end ikke i Balfaders Hal;
 thi D du lod Wiinflasken gjemme,
 saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de droge
til Egnen, hvor Druerne groe,
de naa'de den, drukke, og sloge,
der vilde de bygge og boe.
Men Romerne taalte det ikke,
de Danske drak Vinen fra dem,
de strax en Vormester udstikke,
at gjenne de Fremmede Hjem.

Han traf da de ubudne Gæster,
men traf dem sig selv til Fortræd,
de lærte min gode Vormester,
at lade dem drikke i Fred;
men de fik og Skrup for det siden,
der laae de og sølte i Viin,
saa løb de bestjænket i Striden,
og saa blev de slagtet som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gæste
Viinlandene temmelig tit,
de Franske holdt det for det bedste,
at blive dem skikkelig qvit;
de udbad sig ydmygst den Væ
at bringe dem Vinene her,
saa lod vore Fædre dem være:
en Godhed den anden er værd!

I vore polerede Dage
begriber man, det er en Skam,

fig Fransmanden hid skal umage;
thi hente vi Vinen hos ham.
Hvi skulde vi udvandre mere,
vi kan jo faae Wiin i vort Hjem?
Gid Søefart og Handel florere,
vi faae vore Vine ved dem!

Rahbek.

No. 63.

Hvis et godt Raad I følge kan,
drikker, før I til Kampen drage!
Vedru jeg tugte kan min Mand,
med en Ruus jeg kan Fire tage.

:|: Fris! Skænker i til Glassets Rand,
thi aldrig nok Man drikke kan! :|:

Sy! den Soldat en Kryster er,
som blot vil tørste, men ei drikke;
Staklen blot Krigens Farer seer,
Hæder staaer for Drankerens Blikke.

:|: Skjænk atter i til Glassets Rand,
thi aldrig nok Man drikke kan! :|:

O Perial! du tit et Drog
lærte at aabne Hjernens Laase;
den, som er feig, naar han er flog,
fræmmer, naar Man ham hører vaase.

:|: Lovsynger Druen, alle Mand!
Thi aldrig nok Man drikke kan! :|:

Vor Jord er stjøn; men hvi vil her
 Skjebnen med alt det Vand os plage;
 Naturens Bud at drikke er,
 Vinen mig langt meer vilde smage.

:|: Forsværges da at drikke Vand,
 det Perial ei give kan! :|:

Alt Himlen ei et Element
 af Viin har gjort, jeg kan begribe,
 thi ved vor Tørst det kunde håndt,
 Verden kom for Vædske i Knibe.

:|: Frisk, skænker i til Glassets Rand,
 thi aldrig nok Man drikke kan! :|:

N. T. Bruun.

No. 64.

„Hvis jeg var riig?“ — saa raabe alle Munde,
 og saa forstod dog kun at være det!
 Den Kunst, som Alle og Enhver vil kunde,
 den kan de Fleste gjerne meget slet.

Hvis Star var riig, han blæste Staden noget,
 og købte sig en prægtig Herregaard;
 det blev en Lykke — ja men for hans Foged,
 der blev hans Eftermand om nogle Aar.

Var Wind sat riig, med sex han vilde kjøre,
 og blev Baron om ikke Excellents,

da maatte vi ham Reberentser gjøre,
og lee ham ud ved hver en Reberent.

Var Stor hans riig, der skulde ikke være
et Slot som hans i Florenz eller Rom;
hvad hjalp saa det? jeg onsker intet mere,
naar kun min Vin, en Ben og jeg har Rum.

Hver har sin Drm, som Drager nogle ruge
paa det, som Andre unydt kaste hen;
men var jeg riig, jeg vidste det at bruge,
at være viis, og mine Brødres Ben.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
fra hver en Egn, hvor Druen ægte groer,
og store Glaster, som blev aldrig tomme,
stod skoleviis omkring mit gjæstfri Bord.

Hver munter Fyr velkommen skulde være,
og muntre gaar fra min Gjæstesal;
den Sørgende indbød jeg did at lære:
at Verden dog ei er en Jammerdal.

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
de fulde Glas, og Vensteb trone der,
mit Huus et Glædens Tempel skulde blive,
jeg Væslap imod Behyringer.

O vilde mig den blinde Gud bønhøre,
og gjøre mig saa riig, som mangan Nar!

Hvo skjonsom nød det Smaa, fik tit det Større,
kom, lad os drikke op det Lidt, vi har!

Rahbel.

No. 65.

Mel. Wer niemals einen Rausch ic.

Hvo aldrig sig en Ruus har havt
er ingen Danemand;
i pøgleviis den ædle Gæst
ei gavner meer end Vand.
Nei, tømme maa Man først en Pot,
før Man deraf har rigtig godt.

Saaledes, som I see mig her,
jeg alt har tømnet tree,
og at jeg langtsfra slukket er,
I snart skal faae at see.
Naar en Snees Glas er tømnet først,
saa voxer, faae den Skam! min Tørst.

Jeg er en gammel Praktikus
i Bacchus' ædle Konst;
ei spiller Man mig let et Puds,
ei er jeg fuld omsonst.
I Rusen søger mit Genie,
jeg boler da med alle Li.

Men faaer jeg Die paa en Tos,
mig Ild er Druens Gæst;

da bryder Kjerligheden løs
med en herkuliff Kraft,
og Bacchus lønner med et Smil
sin ægte Dyrkers Mod og Ild.

Naar hele Salen cirkelrund
sig dreier om min Stol,
jeg føler stolt i samme Stund
mig denne Verdens Sol.
Men staaer alt Vollen paa vort Bord
jeg som Planet min Bane snoer.

Dg snurrer jeg da rundt saa tit,
til jeg mig snoer omkuld;
jeg deraf har en reen Profit:
jeg veed da, jeg er fuld.
Dg salig favner jeg den Ven,
som hjælper mig paa Fod igjen.

Mig Jorden er et Paradiis,
(min Jord er denne Sal.)

Med mig jeg kalder hver Mand viis,
som har en Perial.

Dg Viismænd er vi Een og Hver,
thi fulde er vi Alle her.

Jeg sjungen har saalænge nu,
min Hals er ganske tør.

Thi staaer til Glasset al min Hu:
jeg drikke maa, som før.

Op! ffienter i, til bredfuldt Maal!
vi ende Visen med en Skaal;

Høit leve hver en Broder her,
som dygtig pimpe kan!
som veed at hærde Klubbens Værd,
og er en Danemand!
Naar Hver vil gjøre sit med Flid;
vort Selskab staaer til evig Tid.

M. P. Liunge.

No. 66.

Hvor Fader Eva n troner, Glæden smiler,
trindt om hans Alter Roser groe;
og under Ly af Kanter bedst man hoiler,
det, Brødre! var Horaz's Tro.

Chor. Ja festsigen lyde vor jublende Sang,
sværmende Brødre! ved Bægerets Klang!

End seer jeg, Ven! at fra dit Nie sraaler
den favre Ungdoms Fyrighed.
End seer jeg ei, at du utidig maaler,
og at du tæller dine Tied.

Chor. Ja festsigen lyde vor jublende Sang,
sværmende Brødre! ved Bægerets Klang!

Saa nyd! og haab ei, at den svage Alder
erstatte dig hensvundne Aar;
du let kan reises, naar som ung du falder,
men ei, naar du ved Staven gager.

Chor. Ja festligen lyde vor jublende Sang,
sværmende Brødre! ved Bægerets Klang!

Din Pige leve! Broder! hun, som kroner
din Daad ved ædel Kjerlighed!
Hun svigter ei, naar hun ved Millioner
opdyngtet Guld tilsidst blier kjed.

Chor. Ja festligen lyde vor jublende Sang,
sværmende Brødre! ved Bægerets Klang!

Saa tag dit Glas, og klink saa med din Broder,
som ynder skyldfri Munterhed!
og syng kun ikke efter falske Noder,
før Aftenstjernen strider ned!

Chor. Ja festligen lyde vor jublende Sang,
sværmende Brødre! ved Bægerets Klang!

Node.

No. 67.

Met. De Mennesker vide saa lidt hvad de vil se.

Hvor herligt at sidde i vennehusdt Lag,
og synge og klink og drikke med Smag!

Bort tumlende Larm og støjende Lyd!

:|: I hindre vor Glæde og skade vor Fryd. :|:

Lad Drankeren svire og fylde sin Bølle;

lad Dobleren spille til Pungen er tom:

vi ynke de Stakler, som elske sig Hvas,

:|: og til disse Daarskaber sig: Pas, Pas! :|:

Her glemme vi Griller og alskens Fortræd

ved simpel og ærlig Selskabelighed;

besjælet af Glæde, oplivet ved Vin,

:|: vi ændse ei Doctor og ei Medicin. :|:

Forfædrene ville vi komme ihu,

de vare jo fordum det vi ere nu;

de vare jo raske og muntre og frie,

:|: og at de har elsket, det vidne jo vi. :|:

Lad Elskov og Venstreb da fylde vort Bryst,

og Vinen og Sangen os muntre til Lyst!

Her række vi Vennen den trofaste Haand,

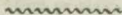
:|: lig Fædrene holde det knyttede Baand. :|:

Gid Alle vi glædes imens vi er' her!

Gid hver, som har Piger og Vinen ret kjær,

maa opnaae sit Ønske og føle sit Held,

:|: indtil han ved Døden os siger Farvel. :|:

No. 68.

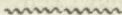
Hvor skjönt, naar Aftenstjernen venlig blinker
i muntert trofast Benneslag
at nyde Glæden, som os vinker
til Hvile paa en mœisom Dag!
Hvor skjönt hos Vin og Bægerklang
at stemme i en Bennesang!

Til Trøst i Livets kummerfulde Dage
en kjærlig Gud lod Druen groe,
sin Kraft at dele med den Svage
og Mismod's Træl at skjænke Ro;
naar alle for vort Alsyn flye,
os Ranken venlig skjænker Ly.

Hos Vinen slumrer Tanken om vor Møie,
den gjør os Livets Udsigt skjøn,
den tænder Fryd i hvert et Nie,
hvis Taare ofte raudt i Løn;
den vækker huld Naturens Røst
i hvert forsagt og saaret Bryst.

Et bredmaalt Glas derfor til Rankens Vre
Enhver til Bunden tømme ud!
Den evig Jordens Glæde være,
og Jubelharmonie dens Bud.
Saa længe Jord og Skabning staae,
dens Undervirkning ei forgaae!

Frankenau.

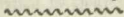
No. 69.

Mel. Ich bin der Bogelfänger, ja ic.

Høit leve, hvo ved Bøgerklang
et muntert Lune faaer!
Som ynder lystig Spøg og Sang,
og Grillerne forslaaer!
Dog, Brødre! drifker med Forstand,
en Drukkenbolt er ei vor Mand.
Nei, leve, hvo ved Bøgerklang
et muntert Lune faaer!

Høit leve, hvo i muntert Lag
til Maade Alt gjør med!
Han end saa mangen lystig Dag
kan træde Glædens Fjed.
Thi rækker Broder! Brødre=Haand
Alt knytte Maadeligheds Baand!
Ja leve, hvo i muntert Lag
til Maade Alt gjør med!

Frankenau.

No. 70.

Mel. Naar du gaaer grumme langt tilbage ic.

Hør til Enhver, som Wiisdom ynder!
Dens høie Sprog jeg her forkynder;
thi Nøglen til dens Skat er min.
Slig Lærdom lærer ei Doktorer,
ei hele Verdens Professorer:

Drik Viin! — drik Viin! — drik Viin!
og Blisdoms Skat er din.

Ei Skjebnens Bægelsind dig røre!
Lad Lykkens Padderhatte føre,
mens du maa gaac din jævne Gang!
Naar Guld det dem gjør tusind Sorger,
din Pægl i Kjelderens du borger.
Du leer, — og glad — din Sang
ledsager Glassets Klang.

Og seer du Klodrianner stige,
og du maa ydmyg Pladsen vige
og spises af med tomme Ord;
naar fra de Herrer Excellencer
du gaaer med dybe Reverenjer,
en Trøst — for dig — dog groer:
du drikker og er stor

Naar Amor i dit Bryst kamperer
og taalig du hans Lænke bærer,
saa du er næsten heel kaput,
og du da frygter at forkynde:
at Elfskovs Spil du vil begynde,
saa drik! — og flur — din Glut
vil mærke, du er stude.

Men om da Fanden hende rider
at ei din Snak hun høre gider,

men viser dig ad Blosbjerg til;
du kjøbe dig ei strax en Strikke,
lyd mig, saa hænger du dig ikke.
Stik ud — en Pot! — den vil
nok drukne al din Jld.

Mod alskens Sorger, alskens Fluer,
brug, Broder! kun de røde Druer!
dig Fader Bacchus hjælpe vil;
thi Ingen har vi her i Staden
som mere hædrer Doktorgraden.
For ham — er sligt — kun Spil;
han flux kurere vil.

Op, Broder! lad os derfor hylde,
den Gud, vi Lægedommen skyldte,
og nyde froe hans Medicin!
Naar Druens skjønne Perler spille!
Du frøomme seer din Lykkes Kilde.
Drik Viin! — drik Viin! — drik Viin!
Og Viisdoms Skat er din!

A. P. Liunge.

No. 71.

Ja Vinen fryder Mandens Bryst;
thi gav Gud Druen Gæst.
Bed Viin og Sang og skyldfri Lyst
vi vinde Manddoms Kraft.

Den Glade vorder gjerne graa;
thi klinker først, og synger saa
hvad Luther skrevet har:
„Alt uden Viin og Sang og Vis
er du en Nar dit hele Liv!“
og her er ingen Nar.

Ds fryder Sangens Harmoni
i trofast Vennelag.

Den skaber, som ved Trylleri
os Nat til klare Dag.

Thi hviler efter Dagens Sved,
og klinker saa, og synger med,
hvad Luther skrevet har:

„Alt uden Viin og Sang og Vis
er du en Nar dit hele Liv!“
og her er ingen Nar.

Den vennelulde Qvindes Smil
begeistrer os til Daad,
til Kraft mod Kammers hvassse Pils,
og Dødens sidste Braad.

Thi hver, som vorder gjerne graa,
nu kysser først, og synge saa,
hvad Luther skrevet har:

„Alt uden Viin og Sang og Vis
er du en Nar dit hele Liv!“
og her er ingen Nar.

Sander.

No. 72.

Met. Der Wein erfreut des Menschen Herz ic.

Ja! Vinen fryder Mandens Sjel;
den Mod og Kraft i Alt os skjænker;
paa Ranken blomstrer Fryd og Held,
drik Viin! og du en Gud dig tænker.
Den gjør mig lystig i mit Sind,
om jeg ei har en Hvid i Kommen;
paa Gulvet glad jeg slumrer ind,
:|: naar jeg til Flaskens Bund er kommen. :|:

Hvis jeg besad den Underkraft,
hvorom i Testamentet tales,
da skulde snart med Druesaft
hver Staadder i hvert Land husvales.
Hver Broder fattig, høi og lav,
sit korte Liv ret skulde nyde;
thi flux jeg den Befaling gav:
:|: „i alle Floder Viin skal flyde!“ :|:

Hvor Alle vilde glæde sig,
undtagen de, som sælge Vine!
De ganske sikkert bandte mig
dybt ned i Skjærsildhedens Pine.
De Herrer har en Satans Skik,
de tvertimod vor Bibel handle;
thi Vinens søde Trylledrik
de til det klare Vand forbandle!

N. T. Bruun.

No. 73.

Druens Priis.

Jeg af Vand slet ikke holder,
 Vandet ingen Glæde volder,
 Vand ei fryder Sjæl og Sind.
 Lad kun Børn ved Vand sig fryde,
 stedse fromme Vandet nyde!
 Mænd kun elske kraftig Viin.

Ondt fremvirkes kun af Vandet,
 som i Biblen staaer blandt Andet.
 Frem da Syndsflod styrtede,
 alle Mand sig drak tilbøde,
 som forsmaaede Viin, den søde,
 ihvor stærkt de tørstede.

Hvis af Viin hiin Syndsflods Bæde
 havde været, tør jeg vædde,
 ei en Kjæst kreperet var;
 thi af Drukkenbolte glade,
 mens de Drikkeviser quade,
 lens den Syndsflod drukket var.

For de Sunde, for de Svage,
 monne Noa h Viin opdage.
 Fader Noa h tænkte saa:
 Stakkelt! hvis du paa vor Klode
 vil gjøre dig tilgode,
 Viin ublander drikkes maa.

Edle Druesaft, du leve!
 du kan os til Himlen hæve.
 Hvo der ei vil have Godt,
 men slaaer Brag paa Himmelgaven,
 og med Vand oppuster Maven,
 Han, han dør af Batterjot.

Derfor vil jeg Glasset tømme,
 til jeg fra vor Jord skal rømme:
 da det gaaer mod Himlen Bus.
 Raver der med Blin den røde,
 Fader Noah mig imøde,
 klink vi og drikke Dus.

Ber gen ham mer.

No. 74.

Jeg aldrig det for Bøllyst kjender,
 at drikke bort en gavnlig Dag;
 men i en Kredts af glade Venner
 :|: jeg ogsaa stundom gjør et Slag. :|:

Fem Sandser os vor Nydning bringe,
 thi blive mine Skaaler fem;
 fem Glas kan ogsaa Tørsten tvinge,
 :|: naar kun tilbunds man drikker dem. :|:

Det første Glas jeg nu vil tømme
 for hende, som er Alt for mig,

som bød mig Livets Byrder glemme,
:|: og finde Fryd og Fred hos sig. :|:

Den anden Skaal, jeg ei kan svige,
er mine Benner's — egnes den,
som bød mig hylde, næst min Pige,
:|: en gammel trofast Ungdoms Ven. :|:

Den tred'ie — Fødelandets være!
Tilbunds jeg drikke vil igjen.
Gid alle Hjerter Samdrægt være,
:|: thi al vor Frihed staaer ved den! :|:

Det fjerde Glas af aabent Hjerter
jeg vier hver til Rigdom fød,
som deler ømt sin Liges Smerte
:|: og røres ved sin Broders Nød. :|:

Det femte Glas jeg end maa bære:
Skaal Værten og hans hele Flok!
Og de erkjendtlig' Vidne være,
:|: at ogsaa jeg har drukket nok. :|:

Frankenau.

No. 75.

Met. Druen vorer paa vor Klode.

Jeg er en af Mørkets Sønner,
hader Soel og Lys og Dag,
glad, naar gjennem Lusten drønner
Minatstimens hule Slag,

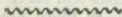
:|: tyer jeg til min Piges Barm,
glemmer svundne Dages Harm. :|:

Jeg er en af Mørkets Sønner:
naar i Mulm og rædsom Nat
Stormen hæs mod Klippen stønner,
tyer jeg til min Flaske brat,
:|: tryk i Klubbens lune Sal,
tømmer skummende Pokal. :|:

Jeg er en af Mørkets Sønner,
og hvis Man i Himmerig
kun med Lys min Dyd belønner,
visnok jeg betakker mig.
:|: Nat og Viin og Kjærlighed,
Brødre! det er Salighed! :|:

Broder! vi er' Mørkets Sønner;
fyld dit Glas med bredfuldt Maal!
Leve alle Mørkets Sønner!
Hurra! det er Midnats Skaal!
:|: Nat og Viin og Kjærlighed,
Brødre! det er Salighed! :|:

Stenbloch.

No. 76.

Jeg er en Mand, som har saa vidt ombandret,
at ingen meer bereist Man nævne kan,

skjøndt jeg ei har mit Opholdsted forandret,
:|: fra den Tid jeg først saae mit Fødeland. :|:

Franz Drake gik vel eengang rundt om Jorden,
og gjorde sig derved udsødelig;
men jeg, som blev bestandig her i Norden,
:|: den hele Jord har tit gaaet rundt med mig. :|:

Jeg har lært Alt, hvad Mennesker kan lære,
og ingen Ting er bleven skjult for mig;
selv Alchymie gjør mig den største Vre,
:|: sex Glasfer Biin, drik dem! saa er du riig. :|:

Jeg har seet Alt, hvad Jorden har i Sie,
fra Kola af og indtil Colazin;
men af det Alt dog Intet kan opveie
:|: mod Synet af et fuldt og godt Glas Biin. :|:

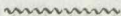
Prøv, hvo som vil en Cirkel kvadrere,
det fandtes ei af Nogen paa vor Jord;
men jeg har seet Quadrater cirkulere,
:|: og Stuen dreie sig rundt om mit Bord. :|:

Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale,
jeg havde mig engang en lille Kruus;
de Vises Steen, hvorum saa Mange tale,
:|: den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus. :|:

Med den kan jeg faae Griller til at vige,
med den kan jeg faae Sorgen til at lee;

med den kan jeg indtage hver en Pige,
:|: med den kan jeg forborgue Sager see. :|:

See Eva'n hist! Velkommen Glædens Fader!
Kom! fyld mit Bryst med jordist Salighed!
Din Magt jeg mig saa villig overlader
:|: og synker Mod og Lyst og Styrke ned. :|:
P. M. Træiel.

No. 77.

Jeg holder nok af Spil og Sang,
især naar Man dertil kan drikke!
Men Klokkens hule: Ding, Ding, Dang!
den for min Død jeg lider ikke.

Mig dette Bæsen
gjør bleeg om Næsen;
men lad mig faae en Flaske fat,
saa er jeg strax Karl for min Hat.

Langt meer end al Slags Klokkelang,
jeg ynder Lyden, naar man klinker;
jeg veed, at Glassets: Ding Ding, Dang!
Mig til Plaseer og Løier vinker.

Endskjøndt Tokaier
jeg ikke eier,
naar en Flaske Viin jeg faaer fat,
saa er jeg strax Karl for min Hat.

Naar jeg skal give mig engang,
 naar Klokker lyder da deroppe,
 og siger: „Ding Ding Ding Ding, Dang!“
 Jeg vil til Brudekammeren hoppe.

Min Brud jeg savner,
 og Intet savner;
 og naar jeg da faaer Glasen sat,
 saa er jeg strax Karl for min Hat.

~~~~~
 No. 78. og 111.

Mihi est propositum
 in taberna mori;
 Vinum sit appositum
 Morientis ori;
 ut dicant, cum venerint
 Angelorum chori:
 »Deus sit propitius
 »huic potatori!“
 Poculis accenditur
 Animi lucerna,
 Cor imbutum nocturno
 volat ad superna. —
 mihi sapit dulcius
 Vinum in taberna,
 quam, quod aqua miscuit
 Præsulis pincerna.

Tales versus facio,
 quale vinum bibo;

Jeg mig foresætter, i
 Skjeld'ren dæ med Dre.
 Glasset ved det sidste Gisp
 maa paa Læben være;
 at naar Engleskarer see
 det, naar de spadserer,
 sige: »denne Drikkebroer
 Himlen Trøst bestjære!“

Uf en Soppen tændes an
 Legten i vor Hjerne.
 Sjelen flyver, døbt i Wiin,
 op til høien Stjerne.
 Jeg hos Spendrup dog en Snap
 drifter mere gjerne,
 end den Wiin, som Vandet har
 skilt ved Liv og Skjerne.

Stige Vers jeg stedse gjer,
 som den Wiin, jeg drifter.

Nihil possum scribere
nisi sumto cibo.

Nihil valet penitus,
quod jejunus scribo:
Nasonem post calices
Carmine præibo.

Suum cuique proprium
dat natura munus;
Ego nunquam potui
scribere jejunus.
Me jejunum vincero
potest puer unus,
Sitim ac jejunium
odi tanquam funus.

Nunquam mihi spiritus
Prophetiæ datur,
nisi quando fuerit
Venter bene satur.
Cum in arce cerehri
Bacchus dominatur,
Phoebus in me irruit
Ac miranda fatur.

Intet kan jeg skrive, før
Føden i mig stikker.
Hvad jeg sulten maleder,
læses kun for Prikker.
Alle Stjalder, er jeg fuld,
jeg med Miim udstikker.

Hver en Sjæl af Moer Natu-
fit sin egen Gave.
Hungrig aldrig kunde jeg
Ord med Pennen lave.
Har jeg fastet, kan en Pøg
mig til Bedste have.
Sult og Tørst, som Pølser selv,
hader denne Mave.

Spaadomsaanden ei til mig
kommer, Skøndt jeg beder,
førend Bommen bleven er
mæt, at Paanden sveder.
Kun naar Bacchus Hjernens Slo:
med sin Vælde freder,
farer Phoebus i mig, og
høie Sange quæder.

Finn Magnussen.

No. 79.

Jeg priser Druens ædle Saft,
og Helten, som det Mod har havt
at bringe den til Norden.
Hvor den er kraftig, sund og god!

den styrker Vid og giber Mod,
den varmer op vort kolde Blod,
og fryder hele Jorden.

Lad Eleon gaae og græmme sig,
for Phyllis er ubøielig,
jeg ynker ham og drikker;
hvi gjør han ikke ligesaa,
til Sorg fra Sindet flygte maa?
Thi Elskov selv ei kan bestaae,
naar Man sit Glas udstikker.

Lad Spradebasen gjøre Vind,
han skal nok stikke Piben ind;
thi, springe mine Glasker,
og han en Wiinplet paa sig seer,
saa skriger han, men jeg kun leer,
og Daaren taler da ei meer
om Stads og Byens Taster.

En Gnier lukker ængstefuldt
i jernbeslagne Skrin sit Guld;
hans Penge ham kun plager;
men jeg, langt mere viis end han,
min Flaske holder vel i Stand;
hos mig ei Guldet ruste kan,
jeg tit i Skrinet rager.

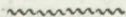
Den vantroe Stakkel ynker jeg,
som Vinens Nektar smager ei,

for Lægen ham det nægter;
 jeg drifkende bestjæmmer dem,
 som med slig Falskhed komme frem;
 jeg sund hver Aften krydser hjem,
 til Trods for hver en Bægter.

Poeten sveder og hans Pen
 han slænger ofte bister hen;
 han kan ei høit nok stige.
 Hans pæne Muser leer jeg ud,
 og lystrer ei Parnassets Bud,
 jeg af den tapre Vinens Gud
 faaer Mod og Bid tillige.

En Taabe løber ofte gal,
 og drikker Vand, for at faae Tal,
 som han om Natten drømmer;
 men Lykken gaaer ham dog forbi.
 Paa det og andet Narrerie
 jeg seer med dyb Philosophie,
 og viis min Flaske tømmer.

Obelig.

No. 80.

Jeg reiste saa vide omkring paa vor Klode,
 og allesteds hylde' Man Druernes Gæst;
 den muntre den Kjække, den glæder den Gode,
 hos Oldingen vækker den Ungdommens Kraft.

Den yndige Pige saa smaat til den nipper:
Champagnen gi'r Diet en klarere Ild;
naar, tryllende Haab! for den Arme du glipper,
i Druernes Perler gjenstraaler du mild.

At kyse og elske, at klink og drikke,
er Skabningens Mode fra Syd og til Nord;
og ei vil jeg nægte, blandt Menneſkens Skikke
er ingen, som mere forſkjenner vor Jord.

Godmodighed holder os Glasſet for Munden,
Velvillighed hæver det ſvulmende Bryſt;
og naar vi har klinket og drukket til Bunden,
saa ſvømmer vort Hjerte i Venſkab og Lyſt.

Som Brødre vi elske saa kjerligt hver Broder,
vi ære det hulde blufærdige Kjønn;
den, som ved en Skaal ihukommer ſin Moder,
er ſtolt af ſit Navn, ſom taknemmelig Søn.

Fraværende Ven vi ved Glasſet erindre:
hans Billed ſtaaer malet paa Vægerets Rand.
Hver Fryd vorder ſtørre, hver Kummer bli'r mindre.
Vi klink for Konge og Fædreneland!

N. T. Bruun.

No. 81.

Jeg ſynger gjerne om Kongers Magt,
jeg er en Gjel efter Fødselsdage,
thi ſmukke Ting kan jeg da faae ſagt,
ulaftet kan jeg min Ruus da tage!

Klink, Hver som tørster!

høit leve Tørster!

:|: Jusitien leve! den Jorden tørster — :|:

:|: Regenters Skaal! :|:

Jeg synger gjerne om min Mæcen,
og mild han hører min Harpes Toner,
endstjøndt Apollo selv gav ham en,
der var ombundet med Laurbærkroner;

var fleer Mæcener,

som den jeg mener,

:|: Foragted' Vaggesen ei Mæcener, :|:

:|: Mæceners Skaal! :|:

Jeg synger gjerne om Ordensbaand;
thi intet Menneske kan mig nægte,
at jo en saadan fornemme Mand
kan drikke Vine, som ere ægte.

De Store leve!

Kun de ei kræve,

:|: at Folk for Stjerner og Baand skal bæve. :|:

:|: De Stores Skaal!

Jeg synger gjerne om Kamp og Krig;
paa anden Maade kan Krigen ikke
med Nytte blive anvendt af mig;
men naar Man synger, saa maa Man drikke:

Vokalen tømmes!

hver Helt berømmes!

:|: Kujon i Krig og i Drit fordømmes! :|:

:|: Hver Krigers Skaal! :|:

Jeg synger gjerne om røden Guld,
og deres Roes, som i dybe Mine
randsage efter alnægtigt Muld,
som skaffer Ære, og Magt, og Vine.

Dukater løbe
for Luxens Svøbe!

:|: Hver stoppe sin, derfor Viin han købe! :|:

:|: De Riges Skaal! :|:

Om svoren Fiende af Finkelen,
hvis Ruus er døsig, gemeen og ringe,
jeg synger gjerne om Handelen
og raske Somænd, som Viin os bringe:
trygt Bimplen svæve!
Søfarten leve!

:|: Og Tolden ikke for meget kræve! :|:

:|: Søfartens Skaal! :|:

Jeg synger gjerne, o Elskov dig!
din rene Lyst og din sømme Smerte!
og disse Toner Elisa mig
i kjæle Arme indsluttet lærte.

Om Elskovs Glæde
hun bød mig quæde,

:|: og selv hun skjenkte mig Elskovs Glæde: :|:

:|: Forelsktes Skaal! :|:

Setlig.

No. 82.

Jeg veed mod hver Belymring den ypperligste Kuur,
den passer galant for Soldatens Natur:

naar han er bedrøvet, ta'r han paa Glasfen fat,
han drikker; det Middel er extraprobat.

Jeg mærkede tit, naar først Glasfen var tom,
istedet for Grillerne Munterhed kom.

:|: Thi frist, kom lad os klink, og drik, Kammerat!
Bed Glasfen svigter aldrig den sande Soldat. :|:

Kanonerne de dundre, det skralder Skud paa Skud!

Naar Kongen befaler, vi lystre hans Bud;
mod Fjenden Soldaten gaaer glad som til Dands,
i Kampen erobrer han Seierens Krands.

Sin herlige Løn efter blodige Dyst
han finder ved Pigernes yndige Bryst.

:|: Thi frist, kom lad os drik, og klink, Kammerat!
Sin Pige svigter aldrig den sande Soldat. :|:

Den sidste Hvid jeg eier, jeg deler med min Ven;
jeg veed, han mod mig gjør det samme igjen;
men dersom min Pige han kommer for nær,
saa pryglar jeg ham til han skeer en Usærd.

I Pigernes Rys ingen Deling gaaer an,
dem vil jeg beholde saalange jeg kan.

:|: Forresten som Venner vi klink, Kammerat!
Thi Venstabs svigter aldrig den sande Soldat. :|:

Min Konge og hans Rige jeg helliger en Skaal,
fyld Glasset Brorlille! til bredfulde Maal!
Thi skjøndt for Viin og Piger vi føle Hjertet slaae,
for Vren tilbage dog begge maae staae.

En Døsmer, som Rys af en Pige forsmaaer,
en Usling, som bæver, naar Stridstrommen gaaer.
:|: Kom frisk, lad os klinkke, og drikke, Kammerat!
Thi Vren svigter aldrig den sande Soldat. :|:

Mens jeg var ung, med Piger jeg sjase nok gad,
og fik jeg et Rys, blev jeg inderlig glad.

Da gav jeg Liv og Blod for en smilende Glut,
men nu jeg desværre! forlængst er kaput.

Med Alderen Elskov udsvedet jeg har,
jeg veed nok, mig Pigerne holde for Nar.
:|: Istedet for Glutten paa Flasken ta'r jeg fat,
og siger Tak for mig, nu god rolig Nat! :|:

N. L. Bruun.

~~~~~
No. 83.

I et Viinhuus vil jeg sige
mit Farvel og lægges ned,
under Lønden vil jeg ligge,
under Tappen Hovedet;
Munden maa staae spærret aaben,
det maa observeres, thi

ellers torde Lappedraaben
gaae min tørre Hals forbi.

Der skal ringes med Boutellier,
naar Man bær mig til min Grav;
fiir og tyve drukne Sæller
skal gaae for med Krands paa Stav;
de skal drikke, Biser sjunge,
og ophænge rundtenom
alle mine Pengepunge,
som de hjalp at gjøre tom.

Alt mit Gods ved Testamente
skjenker jeg en Kjeldersvend,
for den Biin, han lod mig hente
paa Kredit i Kjelderens.
Alt min Rigdom er en Skjorte,
som er gammel og forslidt;
hvis den ikke alt er borte,
maa han have den for sit.

Alle mine Kammerater,
som mig hjalp at distilleer
mine arvede Dufater,
til jeg havde ingen fleer;
ned paa Knæ de skulle sjunge:
han er død, men gid han der
vederqvæge maa sin Lunge,
som han forðum gjorde her!

Saa tilkommer mig medrette
et fortrefligt Monument,
som Man over mig skal sætte,
thi jeg har det vel fortjent;
med den Gravskrift oven over,
som bør skrives paa Latin:
„under denne Lønde sover
et forfyldt, fordrukkit Svinn.“

Reenberg.

No. 84.

M et. Im Kreise froher, klinger Becher etc.

I glade Drifkebrødres Kjæde
til Nektar vorder Druens Saft;
i Diet spiller salig Glæde,
i Barmen luer Guddoms Kraft.

:|: Høit alle læber stemme i,
og prise Venfkaabs Harmonie. :|:

Bed Vordet Friheds Stemme toner,
og Broder rækker Broder Haand.
Hvor Glædens milde Guddom troner,
ei skjælnes Kors og Ordensbaand.

:|: Til Stand og Tvang ei kjende vi,
her Tungen er, som Tanken, fri.

Hil hver, som tro i Hjertet bærer
for Folkets Held en stille Glød,

som Friheds Alterflamme nærer,
som kaarer kjæf for Trældom Død!

:|: Hans Mod ei Bælden rokke kan,
han værd er Hædersnavnet: Mand. :|:

Op, lader os med Jubel hæve
det fulde Glas for elskte Hjem!
Gid Fredens Aand det fro omsvæve!
i Held og Flor det blomstre frem!

:|: i Friheds Jord dets Bøge groe!
dets Sønner Enighed omsnoe! :|:

Gid freidig Frimods Stemme tone
i Borgen, som i Hyttens Braa.
En jernfast Muur om Fyrstens Trone
i Folkets Trostkaab da skal staae.

:|: Brat segne hen for Sandheds Skjold
al Despotisme, Ewig og Vold. :|:

Hver gjev og ædel Borger bringe
vor Hilsen vi ved Glassets Klang.
Han være stor, han være ringe,
som Broder hilser ham vor Sang.

:|: Sin Adel bær han i sin Sjæl:
hans Birken lønne Fred og Held! :|:

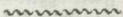
Lad, mens de fulde Glasse lyde,
os mindes tro den Armes Nød.
Vi ærlig Broderhaand ham byde,
og dele med ham glad vort Brød.

:|: Kun ussel er hver Fryd mod den,
som Velsdaad skjenker Armods Ven. :|:

For Taalmod Haabets Soel oprinde!
Hvert Had forsonet svinde hen!
Helbredelse den Syge finde!
den Feilende en kjerlig Ven!

:|: Gid Held og Fryd i Fredens Spor
tilsmile huldt den hele Jord!

M. P. Liunge.

No. 85.

Den glade Drikkebroer.

I kjolig Kjelder sidde Vi
ved fulde Druesfade;
af Allerbedste skjenk Man i!
den gjør saa hjerteglade.
Med Hæberten staaer Niels paa Spring
saasnart jeg bare nikker;
:|: jeg tager Glasset i et Sving
og drikker, drikker, drikker! :|:

Tørst er min værste Plageaand;
for den paa Dør at jage,
Vokalen snapper jeg i Haand,
mig lader Vinen smage.

Blot Roser seer jeg paa vor Jord,
mig ingen Torne stikker.

:|: Jeg aldrig Noget Ondt har gjort —
Nei! thi jeg drikker, drikker! :|:

Dog! Tørsten tager stedse til,

jo meer i Halsen tyldes;

den syndige Natur saa vil,

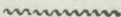
at Bægret atter fyldes!

Mit sidste Glas er neppe tomt,

før jeg ved Fadet ligger.

:|: Jeg haver ingen Pligt forsømt,
thi kort! — jeg drikker, drikker! :|:

E. S.

No. 86.

Mel. Alt efter Modens Lov sig retter.

Imellem Vinenes Hærskarer,
som I har drukket hidtildags,
nævn mig den Sort af Drikkevarer,
som I ansee for bedste Slags!
Saa blandt en Flok af smukke Piger,
eller en yndig Rosenflor,
længe Man vælger, før Man siger,
hvilken der pryder meest vor Jord!

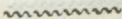
Al Rankens Frugter vist den røde
eier en takriigst Dyrkerhær;

Damerne holde af den søde;
Mændene for den stærke er.
Porto, Lafitte, Christi Laarer,
Chateau-Margeaux og Hautbrion
læge vort Bryst, som Stjebnen saarer:
o, deres Tal er Legion!

Ei er Madera at foragte;
Rhinsvvin jeg aldrig kan modstaae;
og Pigens Varm Champagnen bragte
ofte til varmere at slaae.
Een Gang jeg kun har smagt Tokayer:
o, det var reent gedigent Guld!
men den blot groer for den, som eier
Skuffen af Louisdorer fuld.

Mallagavinen og Muskatén,
Cote-Roti og Picardan
hæve selv Staaddere i Staten
som allermindst til Greverang.
O, hvilken stolt og himmelsk Tanke,
om nok af alleslags her var!
men til den bedre Viin vil vanke,
saa lad os drikke den vi har!

N. T. Bruun.

No. 87.

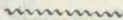
Justinianus skrev en Bog,
holdt for, den var fuldkommen,

en Flaske Viin han til sig tog
 og ændrede strax Dommen.
 Det Vinen var, som bragte frem
 hans repetitum codicem,
 og fra den Dag blev Manden klog,
 og Flasken bar i Kommen.

Man siden i hver vigtig Sag
 fort før han skulde dømme,
 for Nyttens Skyld meer end for Smag,
 ham saae sin Flaske tømme
 udaf den Viin, som bragte frem
 hans repetitum codicem.
 Hvo Manden ære vil idag,
 ei denne Skik forsømme.

Enhver Justiniani Ven
 med mig sit Glas udsikke,
 idag den Viin, i Morgen den
 vi slittigen vil drikke;
 for den at saae, som bragte frem
 hans repetitum codicem.
 Enhver Justiniani Ven
 med mig sit Glas udsikke!

Udall.

No. 83.

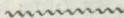
Rjerlighed og fulde Glas
 Livets Fryd bør hedde;

uden disse var det Fjas
med al Livets Glæde.
Hele Verden siger det,
Verden har dog engang Ret,
uden disse er det Fjas
med al Livets Glæde.

Alt hvad Glæde nævnes kan,
maa for Elskov vige;
jeg er en erfaren Mand,
jeg har selv en Pige.
Ved min elskte Piges Bryst
Alting, Alting bliver Lyst.
Jeg er en erfaren Mand,
jeg har selv en Pige.

Den er Tyrk og reent Barbar,
der kan Wiin foragte,
Cato, som var ingen Nar,
tit dens Sødhed smagte
jeg, som er ei heller gal,
har havt mangan Perial,
den er Tyrk og reent Barbar,
som kan Wiin foragte.

Præm.

No. 89.

Dem Brødre! kom! nu vil vi til at drikke!
lad ingen Sorg forstyrre denne Fæst!

Æ Bacchi Navn vi Jænerne udsiffler;
 :|: den største Helt er den, der tørster meest. :|:

Mops raaber: „Man kan drikke bort Forstanden,
 den Misantrop med sine Prækener;
 byd ham et Glas, han drikker som en Anden,
 :|: Jæ bli'r han ei: Man bli'r ei, hvad Man er. :|:

Naar Star sig ind i Syllogismer pakker,
 og viser i Figurer, han er til;
 saa lee vi kun ad den Monadenmacher,
 :|: og drikke, for at vise, vi er' til. :|:

Men tys! der er Tartuf; han os bausætter,
 og maner os heelt ned i Helvede;
 en Bolle Bispe til denne Seelenretter,
 :|: saa gaaer han hjem igjen med Bægterne. :|:

Hvad rager os, hvad disse Narre sige?
 Nei! Fader Gleim det er en anden Mand;
 han siger: „drif J Hunde! til J ligge!“
 :|: Det kalder jeg for Tro og ret Forstand. :|:

Hans Wurst har sagt, og dette la'r sig høre,
 „ihr Herren trinkt! darum gab Gott uns Durst;
 wer in sein Amt, sein Trinken laß sich stören,
 :|: der irrt, der irrt“—o store Mand, Hans Wurst! :|:

Hr. Helfengleich vil friske Folk kurere,
 saasnart Man ham tre Glas Madera gi'er;

ser Glas, han strax vil til at trepanere,
:|: for ni han kjær Ter op mit al Plaisir. :|:

Frants Lämmelein, en Zinzendorfsianer,
som sukked' for, der ei er nok af Baal,
han drak igjen, og strax han Fanden maner,
:|: han drak igjen, og drak Spinozas Skaal. :|:

Kort sagt! endog de største Orthodoxer,
som bli'er betalt, for de skal troe tiltrods,
og Alt, hvad som kan rime sig paa Drer,
:|: dem gjør et Glas saa godt, som Een af os. :|:

Selv Israel, som qvæler mig til Døden,
med sit „Geld! Geld! nun lauf ich länger nicht,“
saasvart jeg kun kan faae et Glas i Jøden,
:|: saa stiler han strax Berler uden Sigt. :|:

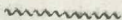
Saa brave Mænd kan Bacchus alle gjøre,
naar vi kun vil; han sætter det til os.
Hvortil kan ei hans Troldoms Magt forføre,
:|: og Hvo vil ei forevige hans Roes? :|:

Har I Proces, et Glas strax afgjør Trætten,
I kan ei troe, hvad Styrke Sagen faaer,
lyd I mit Raad! tag Glasfen med i Retten!
:|: saa svær de paa, I ei i Loven staaer. :|:

Kom, Brødre! kom! nu vil vi til at drikke!
lad ingen Sorg forstyrre denne Fæst!

§ Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
:|: den største Helt er den, der tørster meest. :|:

Gasting.

No. 90.

Kom, Brødre, lad os drikke!

Her Sandhed boer;

vi plage Hjernen ikke

med tomme Ord.

Nei uden Tid at spille,

vi gaae til Wiisdoms Kilde!

Kun der boer sand Philosophie;

Alt andet er kun Narreri,

thi drikke vi!

Alt man er skabt til Glæde,

vi lære her;

at Løsen kun bør græde,

veed og Enhver.

Al Wiisdom er in nuce

i vore Glas tilhuse,

kun der boer sand Philosophie;

Alt andet er kun Narreri,

thi drikke vi!

Enhver, som sig vil plage

med Politik,

maa som en Nar forsage

den ædle Drik.

Men vore Glas os lære,
at lade saadant være;
kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narreri,
thi drikke vi!

Om Jakobiner ere
at frygte her,
kan vore Glas os lære;
hvad see vi der?
Hvert Lag, hvori man drikker,
er for sligt Galskab sikker;
kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narreri,
thi drikke vi!

Rahbek.

No. 91.

Mel. Ung Adelssteen paa Tinge stod 2c.

Rom hid, du Vinens muntre Gud!
Dit milde Scepter os regjere!
„Vær glad!“ det er dit rette Bud;
thi du skal vores Konge være.

:|: Dit Nag er let og sød din Tvang;
dig hylder hjertemeent vor Sang. :|:

Din Trone staaer uroffelig
foruden Garder og Kanoner.

Fiskaler ei forsvare dig;
ei hyflet Lovsang om dig toner.

:|: Ja, i dit skønne Monarkie
er hver Mand lige, hver Mand fri. :|:

Engang du drog i Kampen ud.
som Jordens andre Konger pleie;
men Blod ei strømmet' paa dit Bud,
ei Liig betegned' dine Beie.

:|: Nei! der en Skov af Kanter stod,
og Hæren gik i Druens Blod. :|:

Kom Fjenden, strax du Wiin ham bød:
Man flokviis til dig deserteerte.
Den sidste Wiin i Glasset flød
for den, der først kapituleerte.

:|: Du paa hans Bryst til Tegn paa Rang,
en gylde Drueklase hang. :|:

Saa drog du! kling! klang! Jorden om,
drak Glasfer ud og indtog Riger.
Du gjorde Kunster, hvor du kom,
fast meer end Man om Mo ses siger.

:|: Du slog paa Orkens haarde Steen,
ei Band, men Wiin sprang flux af den. :|:

Ti Konger vel sig sammensvor
for de Uordener at dæmpe.
Kong Pentheus frem i Epidisen soer,
men kunde ei din Magt bekæmpe.

:|: Saa rast som Vork han løb derfra;
men Døden løb ham op endda. :|:

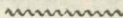
Armeen strakte flux Gevær,
de Konger stod' fortabt og ene!
Da raabte du: „jeg skaaner Jer:
I mig som Kjeldersvende tjene!

:|: Estrar kommer! skjenker Wiin for Hver,
der hylder mig som Konge her!“

Og: „Konge!“ lød blandt Glasseklang;
Wiinbjergets Echo svarte: „Konge!“
Saa Bacchus! lyder og vor Sang,
for dig, den høit mod Loftet runge:

:|: Vær Konge her ved dette Bord!
Vær Konge for den hele Jord! :|:

M. E. Bruun.

No. 92.

Kommer! Bacchus vil vi dyrke!
priser høit hans Magt!

I sin Drue Kraft og Styrke
har han kjærtegnet lagt.

Om hans Linding, mens vi synge,
vi en Krands af Ranker slynge.

Venskab, Elskov, Munterhed
svæve frem i Evans Fjed!

Fiskaler ei forsvare dig;
ei hyflet Løvsang om dig toner.

:|: Ja, i dit skønne Monarkie
er hver Mand lige, hver Mand fri. :|:

Engang du drog i Kampen ud.
som Jordens andre Konger pleie;
men Blod ei strømmed' paa dit Bud,
ei Liig betegned' dine Beie.

:|: Nei! der en Skov af Ranker stod,
og Hæren gik i Druens Blod. :|:

Kom Fjenden, strax du Viin ham bød:
Man flokviis til dig deserteerte.
Den sidste Viin i Glasset flød
for den, der først kapituleerte.

:|: Du paa hans Bryst til Tegn paa Rang,
en gylden Druetase hang. :|:

Saa drog du! kling! klang! Jorden om,
draf Glasfer ud og indtog Riger.

Du gjorde Kunster, hvor du kom,
fast meer end Man om Mo ses siger.

:|: Du slog paa Orkens haarde Steen,
ei Vand, men Viin sprang flux af den. :|:

Li Konger vel sig sammensvor
for de Uordener at dæmpe.

Kong Pentheus frem i Epidauri soer,
men kunde ei din Magt bekæmpe.

:|: Saa rast som Vork han løb derfra;
men Døden løb ham op endda. :|:

Armeen strakte flux Gevær,
de Konger stod' fortabt og ene!
Da raabte du: „jeg staaer her:
J mig som Kjeldersvende tjene!

:|: Estrax kommer! skjenker Viin for Hver,
der hylder mig som Konge her!“

Og: „Konge!“ lød blandt Glasseklang;
Viinbjergets Echo svarte: „Konge!“
Saa Bacchus! lyder og vor Sang,
for dig, den høit mod Loftet runge:

:|: Vær Konge her ved dette Bord!
Vær Konge for den hele Jord! :|:

M. E. Bruun.

No. 92.

Kommer! Bacchus vil vi dyrke!
priser høit hans Magt!

J sin Drue Kraft og Styrke
har han kjærlig lagt.

Om hans Linding, mens vi synge,
vi en Krands af Ranker slynge.

Venskab, Elskov, Munterhed
svæve frem i Evans Tjed!

Vi hinanden Haanden række,
byde Sorgen Trods!
Glædens Elør hvert Minde dække,
som bedrøver os!

Følg hvad Hjertet dig tilsiger:
tænk paa Kjerlighed og Piger!
Nyd ved Siden af din Ven
hver en sunden Fryd igjen!

Skjønne Druer! du fremtryller
Livets Ungdomsbaar;
du med Haabets Soel omhyller
Alderdommens Aar.

Druens rosenkrandsie Bæger
alle Hjertets Bunder læger;
Benskab, Elskovs Tryllerie
Rankens Fader gjød deri.

Fryd oplive hver en Tanke!
bort med tomme Savn!

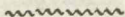
Hjertet fro og freidigt banke
høit mod Brodersavn!

Selv adskilte fra hverandre,
Intet kan vor Pagt forandre:
denne Visshed i vor Sjæl
er vor Trøst i Vee og Vel!

Naar vi skilles, ingen Taarer!
ei umandig Graad!

Skiebneen selv, som Hjertet saarer,
 skjenker Trøst og Raad.
 For vort Blik dens Wei er Mørke,
 men os Haab og Tillid styrke!
 Aftnen stiller Ven fra Ven:
 Morgnen santer dem igjen!

N. L. Bruun.

No. 93.

Lad Maret forandres og væltes omkring,
 vi drikke saa rolig ved Tidernes Sving;
 ved Maaneders Skifte og Dagens Fald
 vi føle, vi vide dog stedse vort Kald.

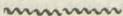
Lad Vintren kun true med Frost og med Slud,
 den vil os kun hindre at vove os ud;
 naar Binduet svingrer med Stormens Allarm,
 saa sidde vi inde, og drikke os varm.

Og kommer saa Baaren med mildere Lust,
 saa duster vor Punsch mellem Blomsternes Duft.
 Da spiller i Glasset den kvægende Taar,
 og byder Velkommen den yndige Vaar.

Naar Sommeren tænder en hedere Brand,
 kun Løssen da gaaer og sig slukker med Vand;
 nei! Phoebe os raader, naar Heden er størst,
 at slukke i Punschen al Hede og Tørst.

Saa kommer vor Bacchus, vor Glæde, vor Trøst,
og bringer til os den velsignede Høst;
den modnende Drue da vinker os hen
at drikke, og drikke, og drikke igjen!

Abrahamson.

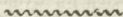
No. 94.

Lad den skrantende Magister,
fuld af Røg- og Snustobak,
rode op i Lærdoms Kister
efter alskens Pølsesnak;
vi vil efter Bunden lede
i vor Værts de fulde Glas,
der boer Visdom, der boer Glæde,
Alt det andet er kun Fjas.

Lad en stræng Tartuffe true
med det hede Helvede,
og slaae Kors foe sig og grue,
naar han hører Nogen lee.
Troer I, at han ikke lædsker
sig, naar han bli'r tør og heed?
Jo! jo! de profane Bædsker
glide ganske artig ned.

Blot Methoden er forskjellig,
her indtage vi vor Ruus;

han, som dertil er for hellig,
 pimper hjemme i sit Huus;
 svire inden lukte Dørre,
 ligner en Mahomedan.
 Vi vil lade Verden høre,
 at her er et kristent Land.

No. 95.

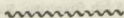
Mel. Lad den skrantende Magister.

Lad din Ungdoms muntre Dage
 ei ubrugte svinde hen!
 Tiden, som er lagt tilbage,
 kommer aldrig meer igjen.
 I dit Glas lad Druen rinde,
 tryk din Pige til dit Bryst!
 Du da snarlig skal befinde,
 begge udgjør Livets Lyst.

Gordist Salighed os skænkes
 kun i Vin og Kjærlighed;
 større Glæde kan ei tænkes,
 Daaren deraf intet veed.
 Hans ufølsomt Hjerte smagte
 aldrig Wiins og Elskovs Lyst;
 vi hans kolde Sjæl foragte
 lydende Naturens Røst.

Viiin! saa giv mig Mod og Styrke,
 Elskov gjør mig lykkelig.
 Jeg med freidigt Mod vil dyrke
 begge, mens det undes mig.
 Og naar kolde Alder lukker
 Hjertet da for Venus til;
 med den Trøst jeg Sorgen lukker,
 Bacchus dog ei svige vil.

E. E. Bruun.

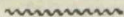

No. 96.

Lad grumme Skjebne! lad dit Had tiltage,
 og forfølg mig kun!
 Aldrig min Sjæl din Haardhed skal beklage,
 jeg veed Trøst mod dig.

Ved Bacchi Gaver,
 naar Foden raver,
 blandt Bacchanters Tal,
 da Kongers Brede,
 Lynildens Hede
 mig ei hindre skal
 at være lykkelig —
 Lykke uden dig!

Wibe.

No. 97.

Met. Det skummende Bøger begynder sin Gang.

Lad miltsyge Daarer bagtale vor Jord!
 Den er langtfra ikke saa slem, som Man troer;
 thi spire end hist og her Tornene frem,
 da smile de herligste Roser blandt dem,
 og Sagen er kun, som vor Bes sel har sagt:
 bryd Rosen, men tag dig for Tornen iagt!

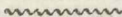
Alt Hofmænd os svige med gyltene Ord,
 det volder Man selv, som de Rørtjeppe troer;
 en bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,
 som aldrig hengivne Klienter undfaldt:
 Hr. Bachus det er min Patron og min Ven,
 han lever mig Glæde, og skænker mig den.

Basil maa bagtale, det vide vi jo,
 og det er naturligt, at Løsser ham troe;
 de Stakler maae gjerne misstjende mit Værd,
 naar kun mine Venner beholde mig kjær.
 Alt elskes af dem er min Stolthed og Lyst,
 sødt svinder al Kummer ved vennehusdt Bryst.

Naar Lykkens Gudinde er grusom og vred,
 for Kjerlighed's Alteret knæler jeg ned,
 og lønner min Donna mig ømt med et Smil,
 maa kun Fru Fortuna see surt, om hun vil.
 Et Kys gjør mig mægtig, lykkelig og riig,
 og Jordens Monarker er Smaaafolk mod mig.

Det være en Løse, der laster vor Jord,
 saalænge den vægende Drue der groer,
 saalænge ei Venstabs iblandt os døer ud,
 og Pigerne lyde den vingede Gud;
 thi fylder da Glasset til skummende Maal,
 til Druers, og Venstabs, og Kjærligheds Skaal!

Aahbet.

No. 98.

:|: Lad os drikke :|:
 Vinen, vi som kan!
 Mangen Stakkel har den ikke,
 men maa drikke Vand.

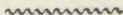
:|: Bærer glade! :|:
 Benner samles her!
 Døer den, som maa forlade
 Hver, som var ham kjær.

:|: Nyd hver Glæde, :|:
 før den svinder hen!
 du for seent da maa begræde,
 du misgjendte den.

:|: Venstabs sanker :|:
 os til Glæde her.
 Vort med alle mørke Tanker!
 Glæde Maalet er!

:|: Ingen svige :|:
 dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Pige
 tømmes denne Skaal!

Rahbek.

No. 99.

Lad os drikke, lad os synge,
 og forkynde Sorgen Krig!
 Skaal paa Skaal maa Glasset klinge!
 det er viist, at glæde sig.

Den, som Jordens bedste Glæder
 nyder i en Mages Favn,
 drikke tro til hendes Hæder,
 synge henrykt hendes Navn!

Drik saa Skaal for hver en Pige,
 som den Hulde fødte dig!
 Naar de blive hende lige,
 hvad kan bedre ønskes dig?

Hvo der eier raske Drenge,
 drik da deres Skaal igjen!
 Gid han leve med dem længe,
 see dem blive kjække Mand!

Hvo som Venstabs Fryd fortjener,
 og den søger, finde den!

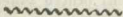
Leve alle vore Venner!
i vort Lag har Hver en Ven.

Vi hver Piges Skaal vil drikke,
som ei gaaer i Modens Fjed,
affhyer ædel franske Skikke,
elsker nordisk Erbarhed!

Skaal for hver en ædel Digter,
som ei krøb, ei sang for Guld,
som besynger Dyd og Pligter,
og som selv er Dyden huld!

Skaal for Hver, som Ingen krænker,
som til Venner ei bær Nag,
drikker godt, og villig skjenker!
Skaal for Hver i dette Lag!

Ma h b e l.

No. 100.

M e l. Hvi rose I saa vore Fædre.

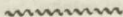
Lad Statsmanden Matten hentænke,
og grunde paa Rigerne's Vel!
mit Glas jeg til Randen vil skjenke,
og ibrigen ønske ham Held.
Phlegmatiske Lærde forklare
med Noter Anakreon's Bog,
for mig kan de Umagen spare;
thi E v a n forklarer den og.

Med Aron's Betsalenhed stiger
 vor Præst paa sin Talerstoel op;
 mod Belyst han stöier og skriger,
 modsagt af sin mædskede Krop.
 Den høre, som gjerne vil sove!
 Men jeg, som har en Medicin,
 der sedere Søvn mig kan love,
 jeg sjenker og drikker min Viin.

Lad Britten kun rase og følge
 sit vilde, utæmmede Mod,
 og Havets den skummende Bølge
 han farve med Galliers Blod!
 Men, sløiser han franske Viinbjerger,
 Europa fornærmet opstaae,
 og Britterne Undergang sværge!
 selv jeg udi Kampen vil gaae.

Hver følge sin Skik, naar den ikke
 fornærmer hans Næste! — og jeg
 vil elske, og synge og drikke
 og vandre den banede Vej.
 En Miltstyg mit Levnet kan laste;
 jeg leer ad hans tørre Moral.
 Skal Dyden og Wiisdommen faste,
 jeg heller ved Glasset er gal.

Ætliq.

No. 101.

Langt meer end Guld er Druen værd,
den lindrer alle Smerter;
selv Tossen gjør den ofte lærd,
den bedrer onde Hjerter.

:|: Forsagte Ungling gi'er den Mod,
og varmer matte Oldings Blod. :|:

For Kammers Træl, o Drue! du
en salig Trøst bereder!

det kolde Marmorhjerter's Hu
til Elskovs Fryd du leder;

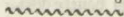
:|: du røber Dufskabs skjulte Raad,
og standser Faderløses Graad. :|:

I Ly af Ranker Liighed boer,
der Rang og Ahner vige;

Enhver sig drømmer lige stor,
den Arme med den Rige.

:|: O Vin! saalænge Kloden staaer,
din Undervirkning ei forgaaer! :|:

Frankenau.

No. 102.

Met. Skaal for hver Glut, hvis hulde Smil.

Lee, elsk og syng! drikk, kys og nyd!
det er en gylden Lære;
af disse Ting til Livets Fryd
jeg ingen kan undvære.

Med hver, som har til Sorgen Had,
jeg dese vil min Glæde;
thi den, som selv er hjerteglad,
saaer Ingen til at græde.

Jeg synger rast, saa godt jeg kan,
en lille munter Vise;
snart Kjerlighed, snart Fødeland,
snart Druen vil jeg prise!
I Sang jeg har min egen Skik:
jeg slaaer kun flette Triller;
men naar jeg synger, i mit Blik
den sande Glæde spiller.

Min Kjerlighed er ei paa Skæmt:
jeg mener, hvad jeg siger;
jeg elsker trofast, evigømt
de vennehulde Viger.

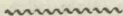
Hvad siger ei det gamle Bud? —
„Du elste skal din Næste!“ —
men blandt vor Næste fandt jeg ud,
er' Qvinderne de bedste.

En Vandflod drukned' Syndens Flok
engang foruden Maade;
men Gud gav Noah Rankens Stok
og sagde: „drik med Maade!“
Da Noah var en Hædersmand,
forplanted han den Mode:

de Onde bør kun drikke Vand,
men Viin er for de Gode.

Altsaa er Viin for Hver af os,
(gid vi den blot ei savne!)
Vi hyde alle Sorger Trods,
naar Glasfen vi omfavne.
Vi hylde Latter, Elskov, Sang!
Vi klinker, kysse, nyde!
For Livets Fryd, ved Glassets Klang,
vort Hurraraab skal lyde!

N. T. Bruun.

No. 103.

Livet er kun kort, desværre!
J derfor, som kloge ere,
aabner Leddiker og Skrin,
kjøber Liv for Eders Penge!
Hvo, som drikker gammel Viin,
lever længe!
Her er Liv tilkjøbs for Penge!
Hvo, som drikker gammel Viin,
lever længe!

Evige Hjerner, J, som lønner
Ukylaps de kloge Sønner,
frygter J for Adams Dom?
Bachus leer ad Medicinen,

hele Verdens Lægedom
er i Vinen!
Drifker! bort med Medicinen!
hele Verdens Lægedom
er i Vinen.

Daarer, som jer Lykke sætter
i at vaage hele Nætter,
for at bære Høiheds Last.
J, som vil regjere Stater,
drifker! J da bli'er i Hast
Potentater!

Hvis J vil regjere Stater,
drifker! J da bli'er i Hast
Potentater.

J, som Overmod forleder,
som om Lys i Mørket leder,
vakkende Philosophi!

J, som være vil Propheter,
drifker Wiin, saa blive J
til Poeter!

Hvis J bli'er ei til Propheter,
drifker Wiin, saa blive J
til Poeter!

Halvfornuftige Phantaster!

J, som Bacchi Offring lafter,
sige at den hedensk er,
Løsser! som ei Bacchus dyrker,

dummere, end Hedninger,

J er Tyrker.

Løsser! som ei Bacchum dyrker,

dummere, end Hedninger,

J er Tyrker.

Krystere! som Dine væde,

og en Mages Lab begræde,

som J ikke mere seer!

Stakler! drikker! J skal drikke;

naar J ei kan græde meer,

kan J hikke.

Intet bedre er end drikke!

kan J da ei græde meer,

kan J hikke.

J Unkværdige! som sukker,

naar en Skjønhed Diet sukker

for Foræringer og Bøn!

naar mig Venus ei husvæler,

drukner jeg strax hendes Søn

i Pokaler.

Hvis mig Venus ei husvæler,

strax jeg drukner hendes Søn

i Pokaler.

J Pedanter uden Mage,

som ei værdige at smage

Bacchi Gaver! drikke Vand,

naar J blive kjed af Vandet,

drif da, hvis I har Forstand,
noget Andet.

Naar I blive kjed af Vandet,
veed I, hvad I drikke kan?

Noget Andet.

Stympere, som altid trænge
for at skraabe Bunker Penge,
som I ei at bruge veed!

I, som nænne ei at drikke,
maae, for dog at være med,
Proppen sliffe.

Hvis I nænne ei at drikke,
kan I, for at være med,
Proppen sliffe!

Heiheds Byrde at foragte,
efter Rigdom ei at tragte,
elske med Philosophie —

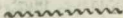
I! som dette have ikke,
slæber, stræber, sukker I!

Jeg vil drikke.

I som have dette ikke,
bli'er i Eders Slaveri!

Jeg vil drikke!

L. Knudsen.

No. 104.

(Ogsaa bekendt under denne Begyndelse:
Punktuli! Punktuli! lystig min Ven!)

Lystig, min Broder! og lystig igjen
en Krands du for Viinguden binde!
Bort Liv glider ofte saa kummerfuldt hen,
og Glæden er sjelden at finde.
Nyd da erkjendtlig hver Stund, som til dig leer!
Hvo er dig Borgen, at samme smiler meer!

Broder! paa mit Vink
dit Bæger fyld og klink!
Hvordan end det gaaer,
den Sandhed evig staaer:
saalænge som Druernes Nektar er til,
I Herrer! vor Jord er den bedste.

Tænk! ved hver Time, som lyder, du gaaer
en skjælvende Alder imøde,
og sjelden, kun sjelden de snehvide Haar
forliges med Druen den røde.
Ungdommens Syssel er Viin og Kjærlighed,
Ald'ren sig graver blandt gyldne Dyrer ned.

Broder! paa mit Vink
dit Bæger fyld og klink!
Hvordan end det gaaer,
den Sandhed evig staaer:
saalænge som Druernes Nektar er til,
I Herrer! vor Jord er den bedste.

Venner! idag være Glæden vor Gæst!
 At klage ei Umagen lønner;
 idag er det Venstabs og Kjærligheds Fæst,
 Skaal Venstabs og Kjærligheds Sønner!
 Skaal Hver, som synger, som leer og fryder sig!
 Skaal Hver, som skænker, og stemmer i med mig:
 Broder! paa mit Vink
 dit Bæger fyld, og klink!
 Hvordan end det gaaer,
 den Sandhed evig staaer:
 saalænge som Druernes Nektar er til,
 I Herrer! vor Jord er den bedste!

Frankenau.

No. 105.

M e l. Elaberen skued' ic.

Mahomed Tyrkerne skjændig forraadte,
 da han den listige Biin dem forbød;
 dersom han selv ei sit Bud overtraadte,
 sikkert han ofte sin Dumbhed fortrod.
 :|: Og hver, som adlyder den mildtsyge Nar,
 maa være en Løse, som Mahomed var. :|:
 Hvad nytter det, at han Tyrker tilstæder,
 at de maa elske, saamange de vil?
 Lover dem Houris blandt Paradiisglæder,
 naar ei de Stakler maa drikke dertil.

:|: Nei! hvis de skal kjøbes med Druens Forliis,
behold kun din Houri og dit Paradiis! :|:

Og for at gjøre det Ende end værre,
Opium han dem for Druerne gav,
Druerne styrke og muntre og nære,
Opium blive Folk søvnige af.

:|: Og ugjerne kun kysse Pigerne den,
der munter og fyrrig ei kysser igjen. :|:

Muselmænd! blinde medrette I hedder,
da I adlyde den Løgnens Prophet;
hvi tog I Hedningen ei til Veileder,
da han har Sagen langt bedre indseet?

:|: Paa Cypern den ypperste Wiindrue groer,
paa Cypern hans Venus blandt Druerne boer. :|:

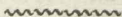
Men har og Mahomed meent det saa ilde,
at Man skal elske, det vilde han dog;
den, som vil Maalet, maa Midlerne vilde,
Imans vist misforstod ham og hans Bog.

:|: Ja skjøndt Alforanen jeg ingentid saae,
jeg uforsagt sværger og vædder derpaa. :|:

Brødre! vi vil os da lade omstjære,
vi med en Turban ombytte vor Hat;
vi vil forbedre og rense hans Lære
fra det, som Imans har siden tilsat.

:|: Naar Mahomed seer da, vi opnaae vort Maal,
i Eyperviin drifker han glad vores Skaal. :|:

Mahbel.

No. 106.

Manden med Glas i Haand,
stolt af sin høie Aand,
føler sig stor.

Rast, men dog from han er,
Ret og Pligt har han kjær,
ei han en Uven seer
paa viden Jord.

Herlige Druesaft!
du gyder Ungdomskraft
i gammelt Bryst.

Glas i Haand hos en Ven
seer jeg min Vaar igjen,
glemmer at den svandt hen,
nyder dens Lyst.

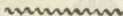
Skjøndt du, o stolte Hav!
Bar mangan Sømands Grav,
elsker han dig;
men seer han Fødestavn,
staaer han med udbredt Favn,
jubler sin Piges Navn,
er lykkelig.

Paa vilde Bølges Ryg
vugges han fro og tryg,
mindes sin Mø.

Underlig Kjærlighed
lønner hans Daad, han veed;
men sveeg hans Mø sin Eed,
da kan han døe.

Hil dig, o elskte Sø!
Hil hver en trofast Mø!
Stemmer i Chor!
Hil Druens skjønne Blod!
Hil Trostkaab, Fryd og Mod!
Hil hver en glad og god
Vorger i Nord!

N. T. Bruun.

No. 107.

Met. Skat Besøg hos Piger lykkes ic.

Man kan baade lee og græde,
naar Man til de Store seer;
deres dyrefjæbte Glæde
ofte kold og kjedsom er.
Thi ved deres Samlingsfest
Hjertet ei gaaer med til Gjæst.

Buntet sidder Dobbelraden
ved det lange Gallabord,

Hjertet er saa koldt som Maden,
og i Munden fryser Ord.

Hvo vil da paa grønlandst Viis
leve mellem evig Is?

End i Dandsen ei den rette
Hjertefryd de nyde kan;
thi pedantist Etiquette
seer paa Byrd og Rang og Stand.
Vedemand, kom ikke her!
Dands er ingen Bryllupsfærd.

Nu med Jægre, Hunde, Bønder,
Man paa moersom Klapjagt gaaer;
Dagens Møie det nok lønner,
naar en gammel Ræv Man faaer.
Har de til den Fangst behov
at randsage Mark og Skov? —

Her venstabelige Klynge
bedre Kjøb sig faaer en Fæst.
Naar vi spise, drikke, synge,
hvert et Hjerte er en Gæst.
Her vi samles fro og fri,
sjælfølt Qvad vi stemme i.

Her vor Mad er ingen Gaade,
den er kunstløs, den er varm;
efter glade Smaasolks Maade
Hjertet hopper i vor Varm.

Barnt og ærligt er hvert Ord,
 og en Ven den anden troer.
 Enyltegæst sig dog indsniger,
 hvor det gaaer saa herligt til:
 Elskovs Gud, I smukke Piger!
 her en Tagt nok holde vil.
 Skal den Skjelm ei naae sit Maal?
 Lad os Alle drikke Skaal!

Lode,

No. 108.

Rødviins Berømmelse.

Mel. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Med Musser kjører jeg ei i Ring;
 blandt Danmarks talrige Digterklynge
 skal Laurbærfrandsen i skjønne Sving
 min Linding grønnende ei omslynge;
 forgjæves dog jeg min Geist nedkuer,
 paa dækket Bord naar i Glasset luer
 den røde Vin.

Ei som foragted' jeg den fra Rhin,
 Madera holder jeg stærkt i Vre,
 den Gamle drikker jeg med en Pind,
 og ingen ganske jeg kan undvære.
 Men bugner Bordet af varme Retter,
 jeg over alle de andre sætter
 den røde Vin.

Saa Mangen Harpen om Elskov slaer
 og Hjertets Flamme i Sang bekjender;
 men før sin Pine han rimet faaer,
 flux bort med Byttet en Anden render.
 Gid Pokker bryde sig om de Piger,
 jeg har en Elsket, som ikke sviger:
 den røde Wiin.

Jeg Ønster ikke at blive stor,
 (Man siger Gulvet er glat til Hove)
 og engang puttet i sorten Jord,
 skal Stormand sammen med Staadder sove.
 Mig Baand og Stjerne et Skridt ei vinker,
 langt meer forførist i Glasset blinker
 den røde Wiin.

For Rigdom har jeg ei megen Sands,
 Mig friste ikke de gyldne Dyrer;
 thi Sorg ei flyer for Metallets Glands,
 tit Guldets Herre den svarlig tynger.
 Nei! vil du Raad imod Sorger vide,
 (paa min Erfarenhed kan du lide)
 drik røden Wiin!

Blandt Lærde Mænd jeg attraaer ei Sted,
 jeg som en Bogorm mig ei nedgraver.
 Nok er det, synes mig, naar jeg veed,
 hvor bedste Rødviin Man lettest haver.

Kan gamle Gloser vel Tørsten slukke?
 Nei! da jeg lover de søde Klukke
 af røde Wiin.

Jeg synger ikke om Troners Fald,
 og den ved Broderblod købte Seier:
 jeg tænker sukkende paa det Tal
 af Menneſter, ſom en Krig bortmeier.
 Af! tænk, hvor mange bortrevne Sjæle
 der kunde levet, og med os pæle
 den røde Wiin!

Lad En da trylles af Pigers Kys!
 Lad Rang og Rigdom forblinde Mange!
 Lad Nogle ſkinne ſom Kundſkabs Lys!
 Med blodſtænkſt Kaarde lad Andre prange!
 Jeg er tilfreds og har ingenummer,
 naar Maden damper, og Glasſet ſkummer
 af røde Wiin.

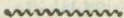
Thi Sorg ei kjøbes, ei læses bort,
 den gnaver ſelv under prægtig Stjerne.
 For Bacchus kun den maa ile fort,
 hvor han ſig nærmer, maa den ſig fjerne.
 Da glattes Panden, da ſvinde Griller,
 om Glasſets Rand naar med Perler spiller
 den røde Wiin.

Enhver ſin Mening da ufortalt,
 om min oprigtig jeg ſkal fortælle,

gaaer Mad og Drikke hos mig for Alt:
det, synes mig, er just det Reelle.
Da Fryd min Gane og Geist beruser,
naar Maden ryger og Glasset bruser
af røden Viin.

Om Rødvijn synger da Samtlige,
og takker Eya smukt for sin Gave!
Af Sindet skyller den Sorgerne,
og bringer Orden i proppet Mave.
Thi klinker, Venner! men spiller ikke!
For Maven god, men for Dugen ikke,
er røden Viin.

Bergenhammer.

No. 109.

Met. Dreuen voxer paa vor Klobe.

Mennesket er skabt til Glæde,
Verden er jo ingen Ørk;
Den var gal, som vilde græde,
om end Verden var lidt mørk.

:|: Lystig Venner, stemmer i:
længe, længe leve vi! :|:

Bæk, til Bløksbjerg med de Griller,
som formørke Glædens Soel!
Munterhed og Glæde spiller
overalt fra Pol til Pol.

:|: Lystig Venner! stemmer i:

længe, længe leve vi! :|:

Er jeg syg, har ingen Penge,
næsten ganske bankerot,
færdig til mig selv at hænge,
drikker jeg mig kun en Pot.

:|: Lystig, Venner, stemmer i:

længe, længe leve vi! :|:

Bacchus, Bacchus, du alene
er min Helt, mit Haab, min Lyst.
Du gi'er Kraft i slappet Sene,
du gi'er Helten Mod i Bryst.

:|: Lystig, Venner! stemmer i:

længe, længe leve vi! :|:

Piger, Appetit, med Mere,
lækre Retter, Viin paa Bord —
faae Den Skam, der skal begjere
mere paa Guds grønne Jord!

:|: Lystig, Venner! stemmer i:

længe, længe leve vi! :|:

Leve da hver vakker Pige!

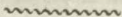
Leve Viin og Kjærlighed!

Leve vi og vore Lige,

indtil mange tusind Led!

:|: Lystig, Venner! stemmer i:

længe, længe leve vi! :|:

No. 110.

Mener du, at den har Lykken fat,
som i sin Haand holder Enefe Rigers Tømmer?
Hviler han i rolig Søvn hver Nat,
og mon han aldrig Død og Dyrer drømmer?

Nei, I Potentater

udi alle Stater!

Al Jer Magt og Vre

staaer ei mod min Lære:

Held den Mand, der har en fuld Pokal,

og Notabene har Vene den at tømme!

Vinens Dunster jage Livets Qual,

og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Spørg min Ven, hiin seierkronet Helt,

Han svarer dig med Naturens stærke Stemme:

er jeg lykkelig, naar her i Felt

jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?

Alle Hannibaler

ere Kannibaler.

Hvilken grusom Vre!

Bedre er min Lære:

Held den Mand, der har en fuld Pokal

og Notabene har Vene den at tømme!

Vinens Dunster jage Livets Qual,

og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Guldet, troer du, er al Lykkes Maal;

men veed du vel, i lydiske Annaler

staaer der, at Kong Eroesus steege paa Baal,
for der at brændes med hans Kapitaler.

Sorg og Plager vige
sjelden fra den Rige;
lad ham Guldets prise!

Jeg bli'er ved min Vise:

Held den Mand, der har en fuld Pokal,
og Notabene har Vyne den at tømme!
Vinens Dunster jage Livets Qual,
og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

See paa Sandheds Vink staaer Skjalden op,
og med sin Sang fryder leiede Espioner;
bli'er forfulgt og syg paa Sjel og Krop,
og døer med Armod, Had og Laurbærkroner,

Skal det Summen være
af al Held og Uere,
jeg min Fiende skjenker
villig den og tænker:

Held den Mand, der har en fuld Pokal,
og Notabene har Vyne den at tømme!
Vinens Dunster jage Livets Qual,
og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Ei skal Magtens Soelskin varme mig,
jeg fri vil gjøre mig Livets Timer glade;
om min Jøse Ranken flette sig,
saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade.

Kun saa mange Penge,
at jeg ei skal trænge
til lidt Vin at drikke!

Meer jeg ønsker ikke.

Held den Mand, der har en fuld Pokal,
og Notabene har Vyne den at tømme!

Vinens Dunster jage Livets Qual,
og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

P. A. Heiberg.

No. 111.

Mel. Betta, Siir for smukke Piger.

Midnatsklokkens Slag alt lyder,
Epøgesernes Time slaaer;
Mattens Mulm vi gjennembyder
og for Bennens Vindve staaer.
Hollah! vaagn op! — vaagn op! Hollah!
vaagn op, du Drømmer i Sengen!
Hvirvlende hæver sig vor Røst,
Sangen er Jubel, Fryd og Lyst.
Hør os! vaagn op! — Drømmer! kom ud!
Druer og Glæde er vort Bud.

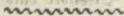
Trindt om os er Alting stille,
alle Lamper slukte er;
men, mens Søvnens Drømme spille,
Liv og Glæde tone her.

Hollah! vaagn op! — vaagn op! Hollah!
 Vaagn op! du Drømmer i Sengen!
 Natten skal vorde frydelig,
 glæde vi ville os med dig.
 Drømmer! saa kom! — til Vindvet ud!
 Druer og Glæde er vort Bud.

Druens Purpurperler blinke,
 Vivat Bacchus, Glædens Gud!
 Sang og Lystighed dig vinke,
 Ven! kom af din Rede ud!
 Hollah! vaagn op! — vaagn op! Hollah!
 vaagn op! du Drømmer i Sengen!
 Ja! kommer du ei ned endnu,
 synge vi dig et Bisselu —
 et Bisselu — til Kling og Klang —
 tone dig skal som Afskedsang.

Nu begynder det at dages,
 Hør! det oppe rører sig.
 Lystig, Venner! han modtages
 maa med Fryd og Jubelfrig.
 „Kom ind!“ Ja, ja! — Ja, ja! „kom ind!“
 „kom ind!“ saa lød det deroppe.
 Hurra! her dine Venner er,
 Alle vi drikke med dig her.
 Glæde og Vin! det er vort Bud.
 Vivat for Bacchus, Glædens Gud!

A. P. Liunge.

No. 112.

M. el. Hør Kjæddelslitter ic.

Midt i poetisk Suus og Duus
at sidde som Prosaius,
og at forsmaae en ærlig Ruus,
gjør ingen brav Studentius.

Ved Bollen, ved det aabne Aruus,
ophøiet over Jordens Gruus,
han stander, støttet paa sin Pus,
mens om ham gaaer det hele Huus.

Hvis ei ved Drikkelovens jus
han falder midt i Glædens Blus,
om det sliq brav Poetikus
gaaer op, gaaer ned, gjør ei en Enuus.

Dg saaer han ved Fornuftens Sluus
sig ogsaa stundom en Varduus,
han aldrig la'er sig føre Ruus
af nogen nyktern Tantalus.

Thi ei er han saa reent confus,
han jo kan give Sinkedus
til hver en lav og nedrig Luns,
der imod ham tør løbe Bus.

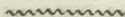
D maatte i et evigt Suus
vi saadan rime fort paa us,

og Rimet midt i Mandens Bruus
ei smutte fra os, som en Muus.

Det, Brødre! gjelder, i en Stus,
at standse Skjebnens strenge Mus.
Raketten liig i vældigt Juns
vi ende med en høi Conclus.

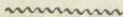
Vivat for dig, min søde Mus!
Hver, som med Muserne er Dus!
Men hver Vanddrifker — Cerberus
ham Bacchus i din Brede knuus!

* — *

No. 113.

Mihi est propositum,
(ansørt foran Pag. 107.)

No. 114.

M. et. Vi Seemænd gjør ei mange Drb.

Min Doktor er en ærlig Mand,
han siger: „du maa drikke
Alt hvad du vil, undtagen Vand,
det ene duer ikke,
medmindre det bli'er lavet til
med Rom, Citron og Sukker,
thi da du intet finde vil,
som Tørsien bedre slukker.“

Og mange Ting forbolde Tørst,
 som Man knap skulde tænke;
 men dog Erfaring lærer: først,
 ifald du faaer en Enke,
 der piner dig til Døde med
 sin salig Husbonds Dyder,
 da bliver Ganen tør og heed,
 Punsch qvæger da og fryder.

Dernæst: om du har en Rival,
 som din Clarisse sælger
 sin Haand for Guld, da er du gal,
 ifald du Strikken vælger.
 Nei! dersom du, paa saadan Spot,
 (som gjerne fleer) fornemmer
 en heftig Lyst til noget Vaadt,
 Punsch gjør, du Alting glemmer.

Fremdeles: om du i en Til
 den Daarskab har begaaet,
 at lide paa en Hofmands Smil
 og dog ei Embed faaet;
 saa troe din Doktor paa hans Ord,
 han vil dig ikke ilde:
 Punsch er paa denne falske Jord
 den bedste Trøstetilde.

Tilfsidst: hvis Plutus dig har glemt
 med sine gyldne Gaver,

da er det sandelig heel slemt;
 dog om endda du haver
 Kredit hos nogen ærlig Vært
 kun paa en Tremarks Bolle,
 skal du, før den er halv fortært,
 dig for en Eroesus holde.

Storm.

No. 115.

Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner,
 og vittig Skjemt og Munterhed
 jeg sælger ei for alle Jordens Kroner
 og Salomoners Herlighed;
 thi Høihed ei lyksaliggjør,
 :|: og Alting jævnes, naar Man døer. :|:

Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
 og det paa Qviste ikke groer;
 men det mit Støv i Graven ei skal frænke,
 om Man mig aldrig kalder stor;
 thi naar Man først dernede er,
 :|: Man Verdens Røes og Spot beleer. :|:

En Lønbe Guld var artig nok at have,
 dermed at pleie Kjælderer;
 men efter den i Jordens Skjød at grave,
 det overlader jeg til den,

der ikke veed, og ikke seer,

:|: at Armod tit af Hjertet leer. :|:

Mit Duffes Maal er kun en kjølig Kjelder,
hvor Vinen ingen Skade ta'er,

et Fad, som fyldes atter, naar det helder,

et Huus, som tætte Vægge har,

et roligt Sind, en Munterhed,

:|: som følger mig til Gravens Bred. :|:

Og ønsker jeg en rast og kjælen Pige,

som elsker mig, med andre Ord:

jeg ønsker mig et lidet Himmerige

paa denne syndefulde Jord,

og Børn, som eie Kraft og Marv,

:|: og faae min Munterhed i Arv. :|:

Jeg veed det grant, vor Jord er ei forbandet,

nei! overalt jeg seer Velsignelsen,

den stiger op af Havet, groer paa Landet,

og regner ned af Himmielen.

Jeg veed det grant, vor Lod er stor,

:|: velsignet er den faldne Jord. :|:

Viinranker groe, og Venstabs Luer brænde

paa Jorden — Piger pryde den,

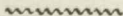
og fra dens ene til dens anden Ende

jeg blomstre seer Velsignelsen.

Lyksalighed er Jordens Maal,

:|: Viins, Venstabs, muntre Pigers Skaal! :|:

Seelig.

No. 116.

Mit Levnet bestandig har sandet,
hvad Underværk Wiinguden gjør.
Jeg drikker, men ikke for Andet,
end Sorgen at jage paa Dør.
Jeg Eder mit Liv vil berette,
hvad Sorg og hvad Fryd jeg har havt;
men først maa vi Sorgerne lette
ved Druernes muntrende Saft.

Sin Formue testamenterer
en ældgammel Gnier til mig,
i Tankerne jeg alt fortærer,
hvad han havde samlet til sig.
Men der kom Jurister som Fluer,
og de gik i Arv i mit Eted;
jeg snøs, men i Saften af Druer
jeg drukned' min første Fortrød.

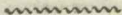
Jeg nu ubesindig attraa'de
ad Høihedens Bane at gaae;
jeg beiled' til Mægtiges Naade,
og evig i Forgemaal laae.
De Store mig lovede saa meget,
men al deres Loven var Bind;
jeg snøs, da jeg saae, jeg var sveget;
men Druerne muntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skjaldekunst dyrke,
og gaae i Poeternes Lag;
men Tanken den fattedes Styrke,
og Udtrykket mangled' Behag.
Min Smag overalt Man fordømte,
Kritiken slog Brag paa min Sang;
jeg snøs, men i Harne jeg tømte
vel hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skjønhed mig vendte,
(hvor farlig en Tilslugt jeg tog!)
Bel hundrede Hjerter hun tændte,
og lige saa mange bedrog.
Kun Omhed fremlyste i Minen,
dog næred' hun Evig i sin Varm;
jeg snøs; men jeg drukned i Vinen
den stufede Kjærligheds Harm.

Forførte Skjønhed! du ikke
mig Livet til Jammerdal gjør;
saalænge Man elsker at drikke,
Man aldrig af Kjærlighed doer.
Ei meer skal din Haardhed mig lære,
at ønske mig ned i min Grav,
og ei skal Fortvivlelse skjære
for Tiden min Levetraad af.

Ma h b e l.

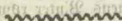

No. 117.

Naar fra Kroen jeg kommer tilbage,
 er jeg munter og herlig tilpas;
 hvad saa morende for vore Dage,
 :|: som med Glæde at tømme sit Glas? :|:
 Jeg, naar siundom vor Moder vil mukke,
 siger venligen: „ti du, min Duffe!
 „Sørg kun ikke; det har ingen Nød!
 :|: „Hver Dag gi'er os det daglige Brød.“ :|:

Naar den vældige Herremand lædsker
 sig som Espurven med rindende Vand,
 mon af saadanne kraftløse Bædsker
 :|: Lyst og Helbred han skaffe sig kan? :|:
 Det kan siges; jeg troer det ikke;
 Glæden følger de stærkere Drikke.
 Kun ved Glasfen forglemmes al Nød;
 :|: hver Dag gi'er os vort daglige Brød. :|:

A. S. Thoroup.

No. 118.

Naar jeg drikker, jeg i Sang
 Trods til Amphion tør byde!
 Ypperst Sang er Glædens Klang,
 Glæde Glasferne indbyde.

Vi af vore Glaster gyde
munter Glæde, Vid, og Aand,
og i Evans Navn vi byde
Trods til selve Amphion.

Naar jeg drikker, fra min Sjæl
Sorgens mørke Gjensfærd viger;
for iasten jeg Farvel
til enhver Bekymring siger.
Lad os hver Bekymring sige
for iasten vort Farvel!
alle Sørgestyer vige
fra vort Dø og vor Sjæl!

Naar jeg drikker, er det Vaar,
Alderdommens Vinter rømmer,
og jeg drukner Snees Aar
i hver Glaske, jeg udtømmer.
Lad os vore Glaster tømme,
drukne der de kolde Aar!
Alderdommens Vinter rømme!
Her ved Glasken være Vaar.

Naar jeg drikker, seer jeg fro
Chloe kjerlig til mig smile,
drømmer hende huld og tro,
figner Amor og hans Pile.
Lad os signe Amors Pile,
drømme Eljævnhed huld og tro!

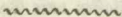
men vil end ei Amor smile,
smiler Bacchus evig fro.

Naar jeg drikker, skuer jeg
til hvad Ven, jeg Liid kan sætte;
Hvo sin Ven ved Glasfen sveeg,
bliver aldrig af de rette.

Vi er' Alle af de rette,
aldrig vi ved Glasfen sveeg.
Til hinanden trygt vi sætte
Liid i Alvor som i Leeg.

Naar jeg drikker, klogt jeg gjør,
snart jeg Alt Farvel maa byde,
Døden lurar ved min Dør,
thi jeg skynder mig at nyde.
Snart vi Alt Farvel skal byde,
Døden lurar ved vor Dør.
Den, som skynder sig at nyde,
saare, saare klogt han gjør!

Alhbet.

No. 119.

Naar jeg min Glasfe tømmer,
da er jeg riig,
og henrykt jeg mig drømmer
udødelig!

Jeg signer Drucns skønne Blod,
den gjør mig dobbelt glad og god.

O, Vind! til Alles Hjerter
du Nøglen er!

Mod Fattigdom og Smerter
du Baaben bær!

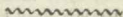
Kun Skade, at Man vaagne skal
af Lykkens Drøm i Perial!

En Ruus, det er den Krone,
som Bacchus gi'er;

og Lønden er den Trone,
hvor Prinds jeg bli'er;

jeg bytter Tronen ei for Guld —:
den er af Glædens Nektar fuld!

N. L. Bruun.

No. 120.

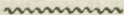
Mel. Hvis et godt Raad I følge kan.

Maar Man er tredsindstyve Aar,
Pigerne Man med Glasfen bytter;
Kurven Man hos dem Alle faaer;
hvad Man siger, tit intet nytter;
men, trods Varyk og Briller, Man
sit Glas bestandig tomme kan.

Er Man forlibt med solvgraa Haar,
mærker Man strax, hver Slut er fræsen,

og dersom Man et Kys attraaer,
fæle Krøller hun slaaer paa Næsen;
Nykker har hver en Pigelil;
men Flasken er bestandig mild.

Wiin er mig kjærere end Guld;
thi Guldet kan Man ikke drikke;
Wiin gjør mig glad og vennehuld;
Wiin gi'er Mod, — det gjør Guldet ikke.
Wiin er den bedste Sovedrik,
som vi mod Livets Sorger fik.

No. 121.

Met. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Naar Man mig byder til Gjæstebud,
jeg ei mig bryder om store Retter;
giv mig blot Lov, selv at søge ud
den Plads, hvor helst min Person jeg sætter.

Jeg nok skal vide

hvem jeg kan lide

bedst ligesom mig og ved min Side:

:|: Pas I kun paa! :|:

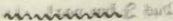
Sæt ligesom mig en yndig Glut
med brune Dine, som Svovelsliffer,
hvis Smilts Pistol gjør en Karl kaput,
og sigter rigtigt, men aldrig kliffer.

O, Død og Plage!
 lig Plads indtage,
 gjør Uveirsnætter til Soelstinedage:
 :|: o, sæt mig der! :|:

Paa venstre Side en Bedemand
 til Driftenabo jeg nok vil have;
 og paa den høire Man sætte kan
 en ægte tyk Borgemejstermave;
 da er jeg sikker,
 hver Gang jeg drikker,
 de mildt og venligt ad Ekaalen nikker,
 :|: og klike med! :|:

Men fremfor alting rundt om mig sæt
 en Kreds af ægte og sande Benner!
 blev jeg da end ei ved Bordet mæt,
 dog Venstabs Skytsgud min Sult bortgjæmmer.
 Blandt Alt det Første,
 blandt Alt det Største
 er Venstabs! lad mig saa hungrig, tørstig:
 :|: kun ei hiint Savn! :|:

M. L. Bruun.

No. 122.

Naar Man sit Glas har tømt i Aie,
 da har Man Hjertet paa sin Tunge;

alt som Man drifker glad og fro,
 den Gamle klinker med den Unge:
 Den Første tænker paa sin Baar,
 den Sidste paa sin elskte Pige;
 :|: til Vandens Vinens Dunster stige,
 men hvert et Ord fra Hjertet gaaer. :|:

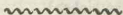
Man synger høit om Viin og Kys;
 med Glas i Haand Man Guld ei savner,
 og Den, som var din Uven nys,
 med Broderhjerter du omsavner.
 Af Nød og Trang Man intet veed,
 sig Staadderen en Croesus drømmer;
 :|: hver Jølelse fra Sjælen strømmer
 i Tillid og og Fortrolighed. :|:

Til Armod's Søn, med gavmild Haand,
 Man Trøstens milde Gave rækker;
 ved Vinen hæver sig vor Aand,
 den hver en Trældoms Kænte brækker.
 Som Himlen Sjælen aaben er;
 hvert Nie læser i vor Tanke;
 :|: af Glæde vore Hjerter banke,
 og hver en Skabning er os kjær. :|:

Paa Bunden af en Flaske Viin
 Gud lagde Nøglen til vort Hjerte,
 og Brugen af dens Medicin
 mod Sindets Qual os Glæden lærte;

men tie veed jeg er ei let,
 naar ofte Man sit Glas udsikker:
 :|: Jeg mærket har, naar tæt Man drikker,
 saa glemmer Man at holde tæt. :|:

N. E. Bruun.

No. 123.

Naar, som vi daglig see, desværre!
 Den Gode, Kloge lider Nød,
 mens mangen dum og nedrig Herre
 sødt slumrer midt i Lykkens Skjød:
 naar Daarens frydefulde Stemme
 stolt dæmper Armod's Klagelyd,
 saa drikker Brødre! for at glemme
 den Vises Suk og Daarens Fryd!

Naar sultne Bondes spildte Klage
 gjenlyder fra den stolte Borg,
 hvis Eiermand blandt gode Dage
 forhaaner Brødres Nød og Sorg,
 og døvende Naturens Stemme,
 ved deres Sved og Blod bli'er rig.
 Saa drikker, Brødre! for at glemme
 hans Rigdom og hans Bønders Skrig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
 misliendes af en nedrig Mand,

naar Strømme Taarer ei forsone
 en ægteffabelig Tyran,
 naar hun sit Liv maa taus bortgræmme,
 skjøndt hun af ingen Brøde veed,
 saa drikker, Brødre! for at glemme
 den lidende Ufskyldighed!

Naar en trofskyldig yndig Pige,
 i uersfaren Ungdomsbaar,
 en af vort Kjøn's Foragtelige
 uheldigviis til Elsker faaer,
 og skuffet maa tilsidst fornemme
 Bagtalelsens og Kammers Braad,
 saa drikker, Brødre! for at glemme
 den yndige Forsørt's Graad!

Var ei den Saft af røde Druer,
 Hvo vilde længer blive her?
 Thi hvor den Vises Dje skuer,
 det møde lutter Lidelser.
 Høit lyder Undertryktes Stemme,
 Forsørt's Strig fra Syd til Nord;
 op Brødre! drikker for at glemme
 vor hele sørgelige Jord!

Baggesen.

No. 124.

Met. Da med min Son i Kar jeg var.

Naar stundom Man paa Livets Bei
 en Ven en Tidlang mødte ei,

saar er det blevet som en Mode,
at, med et Tryk i Haanden, Man
:|: siger: „jeg godt dig lide kan!“ :|: —
Jeg finder Smag i den Methode,
og til en Ven jeg ganske vist
siger saaledes: „Tak for sidst!“ (Tre Gange.)

Naar vi engang skal heden gaar —
den Bei, vi Alle træffe maae! —
jeg tvivler ei vi hisset mødes,
og at den Kreds, vi elsked' her,
:|: hist og vort Hjerte nærmest er; :|:
derved Aldskillelsen forsødes!
Og vi i Himlen ganske vist
sige hinanden: „Tak for sidst!“ (Tre Gange.)

Flasken jeg som en Ven anseer,
der altid lige venligt leer,
der ei som Pigerne har Nykker,
der er bestandig lige huld. —
:|: Gid den og var bestandig fuld! :|:
Jeg paa min Sorteseng den trykker
tæt til mit Bryst, og siger vist:
„kjereste Flaske! Tak for sidst!“ (Tre Gange.)

N. T. Bruun.

No. 125.

Nu bort med alskens Politik,
og lad os passe vores Drik!

M

Vi ærgre dog ei Lydffen bort,
om vi os ærgre sort.
Ei heller reiste jeg og du
al Verden rundt med Kogebu;
den Reise er os lidt vel lang,
og her er Viin og Sang.

Saa mangen Keiser der sov hen,
de vælge aldrig mig igjen;
saa kommer det mig ud paa eet.
Hvo ellers bliver det.
Om Tyrken saa fik Last og Skam,
saa var det jo tilpas til ham,
der spærrer sine Koner ind,
og drikker ingen Viin.

Om der er Oprør eller Krig,
fort! hvad der er i Franckerig,
det tager jeg mig lidt nær,
naar vi forliges her.

Dog gid den Krig kun ikke naae
til Medoc, Pontac og Bourdeaur,
til Epernay, Chalons og Rhin,
hvorfra vi faae vor Viin.

Hvad Ende det med Polen faar,
mig meget lidt til Hjerte gaar;
at ingen Polak taales her,
det al min Dnsjerg er.

Vær tro i Ord, og tro i Drif!
 Vær vore Fædres Politik.
 Nu vise Hver ved dette Bord,
 han gaaer i deres Spor!

Maahbek.

No. 126.

Mef. Kom, Brødre, kom! nu vil vi til at drikke.

D Bacchus! rul til Jorden paa din Lønde,
 og tril den op paa dette kjære Bord;
 thi drikke nu vi agte at begynde,
 :|: som sande Et af Mænd fra gamle Nord. :|:

Bort, Pallas, bort! Fornuft os rager ikke;
 bort, Momus, bort! Satire lides ei;
 men, Euan, kom! thi, Brødre! drikke, drikke!
 :|: Det veed vi hvad det er, det andet ei. :|:

Og andre Ting ei vides skal i Aften;
 som Philosoph jeg har mit Haandsystem:
 al min Sophi' gaaer ud fra Druesaften,
 :|: dens Virkning spores skal i mine Been. :|:

Og, Broder! bryd dig ikke om at rave,
 du raver jo dog saa din hele Tid;
 thi strøbelig du blev i Edens Have
 :|: ved Adams alt for lystne Eblebid. :|:

Gid Væbler da saa dyre havde været,
som de er nu i Kongens Kjøbenhavn,
da havde han dem vistnok ei fortæret,
:|: da sølte vi ei nu til Glædens Savn. :|:

Da leved' vi saa rart i Ulskyldsstanden;
for intet drak vi da den bedste Viin;
da var ei Kjøbmænd seet med Horn i Panden,
:|: og Fanden var ei manet ud af Sviiin. :|:

Da fløi os stegte Duer ind i Munden
med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
og da var Havet fyldt med Punsch til Bunden;
:|: der vorte Annanas, hvor nu staaer Byg. :|:

Og da var Alle Grever og Baroner,
hver Staadder bar et Bon foran sit Navn; —
hvad er' vi nu? Ulykkelige Zoner!
:|: ulykkelige Kjøbstad, Kjøbenhavn! :|:

Henrevne Land! sving dig fra Glædens Enge!
Hæv ei vor Qual ved Priis om dette Sted;
thi skulde du der endnu dvæle længe,
:|: saa nødes jeg vel til at græde med. :|:

Og nu i Aften maatte Pokker græde;
kun Glasken søde Laarer fælde skal;
men Glasken fælder dem af lutter Glæde,
:|: fordi vi drikke os en Perial. :|:

Belan! vi vil ei heller Saften spare,
kun den, som drikker nu, er klog og viis;

thi, Brødre! viid, paa Vinens Dunster fare
:|: vi Alle levende til Paradiis! :|:

Dehlenschläger.

No. 127.

M e t. Den Elskeren skænkte ic.

D, Flaske! som bragtes forseglet herhid
fra Nantes i Ludvig den Fjortendes Tid!
I Fryd og i Sorg gjør Champagneren varm!
:|: Velan! kom at aabne og gløde vor Varm! :|:

Thi enten du ellers gav Sorg eller Trøst,
ja, vakte til Galsskab, til Elskov vort Dryst,
du nu kun til Glæde skal bruge din Kraft,
:|: da du for min Ven skal udgyde din Saft. :|:

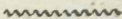
Er han i sin Tale ei Sokrates liig,
o, han er dog klog nok at skjønne paa dig;
selv Cato erkjendte jo Wiindruens Fryd,
:|: og ofte ved Vinen opmuntred' sin Dyd. :|:

Det haardeste Hjerte bli'r blødgjort ved Wiin;
den Viser ved Druen tit letter sit Sind;
er Glæden, er Haabet end halv veget hen,
:|: min Flaske! din Saft gie'r dog Alting igjen. :|:

Den arme Forsagte du Skjebnen gjør huld;
hans Arm føler Kræfter, hans Pung bli'er som fuld;

han trodser med Mod Undertrykkerens Magt;
:|: ad væbnede Hære han leer med Foragt. :|:

Pram.

No. 128.

Mel. Ad! du lieber Augustin.

D! hvor jeg skal gotte mig
ved dette lækre Fad!

Jeg er aldrig lykkelig
uden ved Mad.

Drikke tæt, drikke tit,
spise med Appetit —

o! hvor jeg skal gotte mig
ved dette Fad!

D! hvor tit jeg nippe skal
til dette fulde Glas!

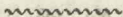
Thi en lille Perial
er just min Spas.

Denne Vin er nu min,
den er min Medicin;

o! hvor tit jeg nippe skal
til dette Glas!

Nei, jeg lærer ei en Saums,
jeg spiser Altting op;
jeg vil med en lille Ruus
fryde min Krop.

Jeg er fro, nu i No
 spise jeg vil for Lo!
 O! hvor jeg skal gotte mig
 ved dette Fad!

No. 129.

Om jeg paa min Samvittighed
 min Mening skulde sige,
 saa tilkom Bacchus første Sted
 i Jordums Guderige.
 Han Glæden fandt i Druerne,
 de Andre, — ja! hvad gjorde de?
 Hvad Godt Man om dem haver
 er skeet ved Evans Gaver.

Naar Zeus i tordensvanger Sky
 lod grumt sin Vind zittre,
 saa halve Guder maatte flye,
 ja selv de hele zittre,
 Man Bacchus dog frimodig saae
 til den opbragte Tordner gaae,
 og med de søde Klutte
 hans Brede at udslutte.

Apollo sad saamangen Gang,
 og beed sin Pen i Stykker,
 og pønsede omsonst paa Sang,
 thi Aanden havde Nykker;

men Bacchus gav ham Druesaft,
 sirax blev hans Aand opfyldt med Kraft,
 og lod sig liflig høre
 og kunde Hjertet røre.

Man Mars, skjøndt han var Krigens Gud,
 saae tit for Krig at grue.

Naar han var nylig kommen ud
 fra Smeddegudens True,
 han vaklende til Bacchus gik,
 der drak han sig en vældig Drif,
 hvorved hans Haand blev hærdet,
 og Sjælen usorfærdet.

Cybele, Oldemoderen
 for Guder og Gudinder,
 trøb svag ved Stok til Bacchus hen,
 fandt Etyrkning og Beninder.

Hun drak og fuld af Andagt blev,
 græd, drak, og stærk paa Andagt drev;
 og denne Andagts Lue
 blev tændt ved Evans Drue.

Bellona drak, og Venus drak,
 Diana, Musen drakke;
 der var en Stoi, der var en Snak
 ved Glassten blandt de Smukke.

Her Kuebren løb om Jagt og Pragt,
 om Bers og Kamp og Elskovs Magt.

og ved hvert Glas de tømte,
de Bacchus høit berømte.

Tritonia, (thi hun var viis,
og Zeus af Hjernen sprungen)
paa Vinen satte største Priis,
sin Glaske drak utvungen.

Dog Ingen bør forarge sig;
vel sandt! hun drak, men hemmelig,
hun drak af alle Kræfter,
og Wiisdom fik derefter.

Kort sagt, al Gudeffaren drak,
den blinde Pog med Buen,
selv sagde Fader Bacchus Tak!
fordi han priste Druen.

Naar han var vreden, mat og heed,
men fik sin Tørst kun slukket ned,
paa ny Man saae ham smile,
og spidse sine Pile.

Og vi, og vi bør Bacchus Tak,
thi ogsaa os til Bedste
han fandt, at hvor Man Vinen drak,
der fik Man glade Gjæste;
thi hvo er den, som af sin Varm,
naar Druens Saft har gjort ham varm,
ei Grillerne forjager?
Hvo tænker da paa Plager?

Vi her da osre Vincens Gud!
 Dog bør Fornæsten raade,
 og dette er dens store Bud:
 „drif kun, men drif med Maadel!
 „Glem ved dit Glas al Rang og Tvang,
 „vær glad ved Vin med Sang og Klang!
 „Hver drikke, som han lyfter,
 „men ingen som en Kryster!“

Høit stiger nu min Lyst, mit Mod
 mit blanke Glas at tømme.
 Hver Ven, som elsker Drueliblod
 og Fryd, sig ei forsumme
 at stemme i med Frydesang
 ved Glassets muntre Klingklingklang,
 en Skaal, som bør at være
 til Fader Evans Ære!

P. E. Wandall.

No. 130.

M. L. Saasnart jeg hør dig sangstfa seer!

Om Punschens Smag, om Punschens Kraft
 jeg synge vil en Vise.
 Hvi skal vi steds Druens Saft
 i vore Sange prise?
 Jeg altid Punschén yndet har,
 tit Kilden til min Fryd den var;

dens Draaber kalde mig tilbage
saamange glade Ungdoms Dage. —

:|: Dog bort med det! — ei Hjertets Klang
maa døve Glassets ved vor Sang! :|:

Af fire Ting vor Punsch bestaaer:

Rum, Sukker, Vand, Citroner;

af Sukkeret den Sødme faaer —

men Rummen Bæret kroner!

J Punsch, o ja, der gaaer det an,

at drikke Rildens klare Vand;

naar med Citroner det er blandet,

saar kan Man ikke smage Vandet;

:|: men hjerteglad Man drikker sig,

og troer sig rig og lykkelig! :|:

Jeg finder Punschen ligner lidt

det, som vi kalde Livet;

thi Rummen er den Fryd, der tit

os i vor Kalk blev givet;

jo Sukkeret kan ligned ved

den søde, milde Kjerlighed;

Citronerne er Sorg og Klager,

og Vandet Kjedsomhedens Plager.

:|: Hvis Lignelsen maaskee er halt,

saar siig: Poeten digted galt! :|:

N. L. Braun.

Met. Man sætter ei nøjet i kunstigt system.

Op Musernes Sønner! i festsige Chor
vi drikke til Musernes Ære!

Istemmer en Sang om bekrandsede Bord,
hvor Muse en Skaal vi frembære!

Calliope først — skjøndt i Aften hun er
ei her paa sin rigtige Hylde,
dog jo, om jeg husker ret Fader Homer,
hun Glasfene gjerne vil fylde!

Hvem kommer saa dernæst? — Euterpe — bonjour!

Vor Sang, som den er, hun maa taale;
vel er hun lidt kræsen og griner saa suur,
naar Mandfolkestemmer kun straalet,
dog hurtig vi drikke nu vil hendes Skaal;
Hurra for den gode Euterpe!

Og vil hun ei høre vor Vise med Taal,
saa lad hende fare, den Snerpe.

Thalia! du muntre og venlige Løs!

Kom hid og iblandt os tag Sæde!

Naar du er i Lune og ret slaaer dig løs,
da spreder du rundt om dig Glæde.

Men driv ei med Momus for stærkt Maskapi,
ihj da kunde Enden let blive:

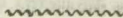
at Fru Melpomene sig blandte deri,
og hun kunde let dig fordrive.

Naar Vinen i Hjernen først driver sit Spil,
og her bliver drukkert og sjungen,
da kommer strax Frue Polyhymnia til
og løser os Baandet fra Tungen.
Hoit skulmer da Talens den brusende Fos,
som Alting med Bælde betvinger;
men da af Fru Elio udbede vi os,
hun Ordet ei videre bringer.

Erato, Terpsichore! Eder vi vil
kun med Complimenter traktere;
thi hvor I skal dyrkes, der Piger maae til,
og disse i Aften mangvere.
I Julen vi komme vel engang paa Val,
da vil vi Jer prise og takke;
men her vi kun prise den fulde Pokal, —
I altsaa Jer gjerne kan pakke.

Nu see vi i Salen kun kunsige Stin
af Lællelys sig at udbrede;
men kommer først Vinen i Panden ret ind,
og fæster i Hjernen sin Rede:
da bliver hvert Lys til en Stjerne saa stjern
som Himlens de lysende Priske,
og da er det Tid for hver Musernes Sou
Uranias Staal at uddrikke!

H. A. Bierregaard.

No. 152.

Os den vise Syrak lærer,
Vinen glæder Mennesket,
skjøndt jeg Mandens Wiisdom ærer,
har han dog ei altid Ret.

Der skal meer end Viin dertil,
:|: naar tilgavn's Man glædes vil. :|:

Sorgfuld Stakkel tit vil mene,
han bortdrikke kan sin Sorg,
sidder i en Krog allene,
tømmer mangan Pøl paa Borg;
om han tømte sig et Fad

:|: drak han sig dog aldrig glad. :|:

Drikke Viin imellem Gjender
heller aldrig glæde kan,
Man paa Stores Tasler finder
derfor ogsaa lutter Vand.

Derfor var jeg ogsaa glad,
:|: at jeg der kun sjelden sad. :|:

Unde, Wiid og Vensteb fryde
Vinen her ved dette Bord,
raske Sange muntret lyde,
Glæden her hos Bacchus boer.

Her har vise Syrak Ret,
:|: Vinen glæder Mennesket. :|:

Du, som adler alle Glæder,
 alle Sorgers Medicin,
 ædle Venſkab! dig til Hæder
 ofre vi den ædle Viin!
 Venner! ſkjænk bredſuldt Maal!
 :|: Værten og hans Gæſters Eſkaal! :|:

Rahbet.

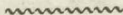
No. 153.

Met. Til Naaben, ſee Hjenderne komme!

Os Flaſkerne vinke til Glæde:
 hvi ſkulle de urørte ſtaa?
 Hver ſøge om Bordet ſit Ede,
 og Sorgen hos Druen forſlaae!
 Man ſiger det Druen ſkal være,
 ſom ſtyrker Krigſføernes Hære;
 ſlig Krigernes Være er prøvet og god,
 op! Hjertet at ſtyrke i Druernes Blod!
 De jordiffe Roſer du bryde,
 ſom Eljebnen lod groe i dit Fied!
 Med Glæde din Glæde du nyde,
 og Veemod lad græde i Fred!
 Du ſiedſe en Brøder vil møde,
 en Elſker af Druen ſin røde,
 ſom ſværger vor Fjord er ſei Hammerens Dal,
 ſaa længe den yder en bredſuld Pokal.

Jeg leer ad Despoter og Plager,
 saalænge min Flaske er fuld;
 saalænge som Vinen mig smager,
 jeg Verden og Sværmen er huld!
 Jeg ynker den modløse Daare,
 som ødsler paa Livet sin Taare;
 jeg tænker: at Alt her i Verden er Vind,
 og sover ved Glasfen saa sødeligt ind!

Frankenau.

No. 134.

Met. Velkommen, varme Purpurskaal!

Ds vinker Druens Kraft og Ild,
 og Ekaalen E van rækker mild;
 han henrykt Thyr sus stave n svinger,
 og Faun og Nym phe ham omringer,
 og, krystende hans Nektardrik,
 Apol begejstres ved hans Blik.
 :|: Høit prises han, ved Bægerklang,
 med Strængeleeg og Jubelsang. :|:
 Paa Rosenslien saligfroe
 vi Ranken om vor Linding snoe.
 Naar Maunddoms Kraft i Hjertet luer,
 det hylder E van og hans Druer,
 og seent, selv nær ved Gravens Skjød,
 i Vinen funkler Livets Glød.

:|: Thi tone skal ved Vægerklang,
Gud Evan! dig vor Jubelsang! :|:

Ga Hil dig, milde Druegud!
See, Fryd fremtrylles paa dit Bud!
Naar Vinens ædle Draabe rinder,
i den hver jordist Sorg forsvinder;
det skabte Alt i kjærlig Lyst
omslutter glad det fulde Bryst.

:|: Dig, Glædens Gud! i festlig Sang
lovprise vi ved Vægerklang! :|:

Godgjørenhedens skjønne Aand
udbreder Rankens Epheubaand.
Omsonst ei Armods Taarer flyde,
vi villig Broderskjerven yde,
og hylde ved Pokalen fuld
Gud Evans milde Faderhuld.

:|: Lovpriser ham ved Vægerklang
i Frydelag med Jubelsang! :|:

Dg helst til ærligt Venstabs Lag
han smiler ned med Velbehag,
hvor kraftfuld Lyst og fyrig Gammen
mod Himlen hæver Offerflammen;
da dobbelt Gld og dobbelt Mod
hans Nektar gyder i vort Blod.

:|: Thi tone her ved Vægerklang,
Gud Evan! dig vor Jubelsang! :|:

A. P. Liunge.

No. 135.

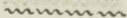
Mel. Tager og Viin og Dands og Sang.

Nanken forskjønner Glædens Jord;
 Vinen den i vort Bæger gyder;
 men overalt ei Druen groer,
 skjøndt overalt den Sindet fryder.
 Mangel paa Druer har os lært,
 Punsch'en er ogsaa noget værdt.
 Bollen staaer fuld paa bredden Bord:
 skjenker til bredfuldt Maal og nyder!

Punsch'en i Slægt med Vinen er,
 om endog kun en Elegfreddatter;
 Bollen som Flasken har vi kjer:
 begge fremtrylle Spøg og Latter.
 Rummen sig næsten kan i Kraft
 maale med ægte Druesaft.
 Den, som vil glædes med os her,
 tømme sit Glas og skjenke atter!

Snart paa en Flaske faaer man Haas;
 Bollen et større Omfang eier;
 dog naar Man tømmer tit sit Glas,
 vinder Man og omsider Seier.
 Alt som Man ivrig tømmer den,
 ønsker Man den var fuld igjen.
 Naar vi paa denne har faa't Haas,
 stræb med en ny at vinde Seier!

M. T. Bruun.

Mel. Døstende Enge og Kornrige Bange.

Sjunger om Frihed, Aarhundredets Daarer!
 Frihed kun lever i Drømmenes Land.
 Selv du, o Samtid! dig Trældommen kaarer;
 Eløvhed har lænket den fribaarne Mand.

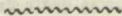
Sjunger om Aanden fra Fædrenes Lider;
 Aanden er vegen og Kraften med den.
 Vel, hvis den slumred', den vaagned omsider;
 Vee os! det Døde ei vækkes igjen!

Rører om Fædrelandsfjnd Eders Tunge,
 taler kun Frihedens hellige Sag;
 meer skal der til, end at tale og sjunge,
 Villie vel er her, men Evnen er svag.

Livet J mene at kalde tilbage?
 Standser dog, Daarer! Jert skurrende Raab!
 Trygt J henslendre de rolige Dage!
 Trygt lad den sove, den døsfige Hob.

Smukt sig i Liden og med den at stifte
 hedder en Regel, saa viis og saa sund;
 kommer da, Brødre! og lader os drikke!
 Friheden ligger paa Glasfenes Bund.

A. P. Liunge.

No. 137.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
der behersker Daarens tomme Sind,
mig fremfor de Eys det Navn tilhører:
mig er Guldet Muld, og Vren Vind.
Lykken mig ei Rang, :|: ei Penge gav, :|:
:|: jeg er lige glad, :|: jeg leer deraf.

Jeg har seet de Rige blegne, bæve,
hver Gang Specierne steg og faldt;
skulde jeg i slig en Angest svæve,
var min Rigdom lidt vel dyrt betalt.
Nei! min Skat, min Viin, :|: har stadig Værd, :|:
:|: den er evig god, :|: mig evig kjær.

Skulde jeg mig bukke og kredentse,
for at blive til en fornem Mand?
Jeg misunder ingen Excellence,
han maa mellem Fjender drikke Vand,
og jeg sidder her :|: i Vennekreds :|:
:|: ved et godt Glas Viin, :|: og veltilsfreds.

Bacchus fra de store Tasler jages,
da Man veed, han aabner Hjerterne,
og der vilde smukke Ting opdages,
kunde Man i somme Stores see.

Ene den, hvis Sjæl :|: er reen og fri, :|:
:|: den tør drikke Viin, :|: thi drikke vi!

Een Ting fattes kun i vores Glæde,
saa bød den al Jordens Glæde Trods,

vare vore Skjønne her tilstæde,
 skjænkede, drak med, og kyste os.
 De erindres bør :|: med fulde Maal, :|:
 :|: skjænk og klink og drik :|: din Donnas Skaal!
 Rahbek.

No. 138.

Skal jeg være glad, saa maa jeg drikke,
 Viin slukker alle Sorger ned;
 leve uden Viin, det duer ikke,
 :|: jeg i min Grav ta'r Flasken med. :|:
 Stundom har jeg og erfaret,
 altid tilbunds Man drikke bør.
 Derved jeg har min Sundhed bevaret,
 :|: derfor drikker jeg, indtil jeg dør. :|:
 M. L. Bruun.

No. 139.

Mel. Hvor var det skjönt, isald vi kunde med hverandre.
 Skjenk Druens røde Blod i Munterhedens Bæger!
 bring fulde Flasker hid!
 ei Kroppen ene med sin Kraft det vederqvæger:
 det giver Sjelen Bid.
 Mangt herligt Indfald hviler dybt paa Flaskebunden:
 spørg Rahbek ad engang!

Han, Wibe, Trøiel qvad med Bøgeret for Munden
saa mangen herlig Sang.

Hver Bacchi Undersaat er Keiser, Konge, Tyrste,
naar han det være vil;
og for at ei hans Folk skal nogenfinde tørste
han sørger fadermild.

Vel stundom hænder det, at han en Lænke slynger
om Tungen paa sin Søn;
men snurriat nok: den, som ei tale kan, han synger!
og Sangen klinger skjøn.

Med Alfkompagnement af Glassets Klang den toner,
saa Man bli'er or derved,
og Sangeren fra Tønden, hvorpaa høit han troner,
til Slutning dratter ned!

Vi derimod, som Folk med gamle Been i Panden,
staae — eller sidde fast,
og raabe til den Ruus, som røver os Forstanden:
„End har det ingen Hast!“

Lhi skjøndt en Perial just ei er en Ulykke,
som evig vil bestaae;
jeg har dog heldigviis den Grille eller Nykke,
helst Ruusen at undgaae.

Gjør I som jeg: drikk nok, men ligesfuldt til Maade!
en Dag i Morgen er;

dog levne Wiin i Flasken vil jeg ingen raade:
i Kjeldren mere er!

N. T. Bruun.

No. 140.

Skjenk i Glasset, thi nu vil vi drikke,
det er Glædens og Elskovs Skaal.
Ved slikt Lag svigter Nordboen ikke,
nei, hans Væn er: „giv bredfuldt Maal!“

Kling! kling!

Kling! kling! kling!

:|: Til vor Sang :|:

skal Glasfenes Samklang lyde!

Glas i Haand, og en Slut ved min Side,
det er Menneffets Paradiis.
Philosoph! see kun suurt! du maa vide,
jeg vil følge min egen Wiis.

Kling! kling!

Kling! kling! kling!

:|: Til vor Sang :|:

skal Glasfenes Samklang lyde!

Naar engang Døden vil mig angribe,
jeg betakker mig for hans Muld.
Jeg Krabaten skal bringe i Knibe,
thi jeg drikker ham pærefuld.

Kling! kling!

Kling! kling! kling!

:|: Ved vor Sang

Død og Doktor skal Flugten tage.

N. T. Bruun.

No. 141.

Skrivende Brødre om Stikkene stride,
dømme hinanden fra Biid og Forstand;
vi ere Venner, og glade og blide
bruge vi Freden, saa godt som vi kan.

Synge og drikke
skader os ikke,
saa vare Fædrenes Stikke.

Fædrene strede, hvor Strid skulde være,
og ei med Gloser, med Pen eller Blæk.
Sværdet i Haanden de vinde med Vre,
nordiske Kjemper var Nigernes Skræk.

Saadanne Stikke
laster jeg ikke,
de kunde stride og drikke.

Der ere Somme, som endnu kan drikke,
men saa er dette og Alt hvad de kan;
at holde Maade det vide de ikke,
saa var det bedre de drak bare Vand.

Saadanne Stikke
elsker jeg ikke,
hvor Man kun drak for at drikke.

Een tør ei Glasſet i Bønnelag røre,
 taus, ſom han ei kunde tælle til Fem,
 lurer paa hvem, ſom han kunde beſøre,
 drikker ſin Ruus, naar han først kommer hjem.

Saadanne Skikke
 lider jeg ikke,
 hvor Man i Smug vilde drikke.

Een drikker ei hverken her eller hjemme,
 peen ſom en Poppe, en Følſomheds Træl,
 væver om Smagen, agerer fornemme,
 kan ei af Omhed ſlaae Fluer ihjel.

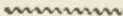
Saadanne Skikke
 paſſe ſig ikke,
 Noget maa Menneſket drikke.

Det er paa Moden ei Skaaler at bruge,
 drikke, men ei være munter og quif,
 ſom et Umælende Vinen nedſluge,
 ſaa har den liſtige Verden for Skif.

Saadanne Skikke
 ſkjøtter jeg ikke,
 ſelſkabets Skaal vil jeg drikke.

Benner! ſom ikkun om Skikkene ſnakke,
 der er en Skif og den har vi forglemt:
 Bært og Bærtinde for Maden at takke,
 takke for Viin og for Venſkab og Skjeint.

Fædrenes Skikke
 glemme vi ikke,
 vi til Takſigelſe drikke.

No. 142.

Snart bortile Livets Dage,
de i Glæde nydes maa;
hvad Man ei kan faae tilbage,
maa den Kloge spare paa.
De fleste paa Jorden er Daarer,
de bortødsle Tiden paa Fjas;
den bedre Deel jeg mig udkaarer,
og bruger den her ved mit Glas.

Snart bortile Livets Dage ic.
Men søg ei din Klogskab i Bøger,
du læser dig galere der:
nei! jeg den i Glassterne søger,
vor Wibe han fandt den jo her.

Snart bortile Livets Dage ic.
Lad andre om Jorden omfare,
og spilde paa Reiser der' Tid,
vi lade, for Tiden at spare,
os Vinene bringe herhid.

Snart bortile Livets Dage ic.
En Anden sin Fryd deri sætter
at vogte paa Stjernernes Gang,
bortgaber de kostbare Nætter,
vi nyde ved Spøg og ved Sang.

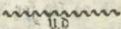
Snart bortile Livets Dage ic.
Med Græsk og Latin mig at bryde
det Indfald jeg ingentid faaer;

min Viintapperdreng er en Jyde,
min Donna sit Moersmaal forstaaer.

Snart bortile Livets Dage ic.
Historier lære vi ikke;
de er' jo kun lidet at troe.
Vi heller vil lære at drikke,
i Vinen skal Sandheden boe.

Snart bortile Livets Dage,
de i Glæde nydes maa;
hvad Man ei kan faae tilbage,
maa den Kloge spare paa.
Naar engang vort Liv sig bortsniger,
vi have den Trøst i vor Grav:
hos Druer og Benner og Piger
vi ærlig tog Nytte deraf.

Maabel.

No. 145.

Snart er din Ungdomstid forsvunden,
lyd, muntre Broder! Glædens Bud!
Nyd Timen, før den er udrunden,
før Livets Lampe slukkes ud!
Forgjæves du tilbagefalder
den svundne Ungdoms glade Aar,
naar Tidens Snæe paa Isen falder,
og Aldren bleger dine Haar.

Snart skal du tæt ved Pigens Hjerte
 ei føle det, som forðum, slaae;
 blot klage over Gigt og Smerte,
 og hver en gjækket sød Uttraa.
 Snart vandre blinkende Pokaler
 din blege Læbe heelt forbi;
 thi de forbittre dine Qvaler,
 din Laare falde vil deri.

Saa nyd den Dag, dig Skjebnen giver!
 sæt aldrig Glædens Time op!
 Biid, gruelig den Anger bliver,
 som følger paa et skuffet Haab.
 Nu vinke Elskovs milde Glæder
 og Druens skjønne Farver dig;
 men see, i Sporet, hvor du træder,
 tæt lumste Qvaler snige sig.

Saa drikk og nyd og leys for Dagen,
 og tryk din Pige til din Bryst!
 See hende taus af Fryd betagen,
 hør Harmonie i hendes Røst!
 See Glædens tause Laare falde
 fra Diet ned i hendes Skjød!
 See Bollens Damp! hør Barten falde:
 endnu et Glas for Fald og Stød!

Frankenau.

No. 144.

Som Venus, Mercurius, Mars og vor Jord,
Saturnus, hans Søn, og hans Fader,
om Solen, i stedse lovsyngende Chor,
sig leired' i evige Rader:

o Biskop! saa leire vi her os om dig,
og Kredsfangen toner, Planeternes lig.

Chor: Alt Livet laae hyllet i Længsel og Mørke:
„bliv Biskop!“ lød Giverens Bud.

Den blev, og af Maltens kaotiske Ørke
gik Livet i Straaleglands ud.

Vel sidde vi her om det himmelske Ord,
men vi er' og meer end Planeter;
at søgte bestandig om Syd og om Nord,
sig stikker for dem og Kometer.

I hov'bløse Kloder! o løber kun I!
Fornuftige Væsner bør sidde, som vi.

Chor: Alt Livet løb surr i Atomernes Rokke:
„bliv Biskop!“ lød Pol og til Pol;
flur samled' sig Benner's fortrolige Flokke,
og stadig sad Hver om sin Sol.

Planeternes Sol er for Pletter ei fri,
vi vore og ikke kan skjule;
men, Pletter mod Pletter, det Fortrin har' vi:
hins sortne, og vore er' gule.

O Glæde! — Hvo kan male den Lyseglimmer ret,
i hvilken den gyldne Drage er Plet?

Chor: Alt Lyk var med Skygge saa blandet og hyllet:
„bliv Biskep!“ saa Himlen besøet;
da saae Man, o Biskep! i Klarhed fortryllet
med gyldene Pletter din Sol.

Og, Sol! du har dette for Titan forud,
du stedsse paa Himlen forbliver;
du, evig usløret af Enee eller Slud,
oplyser, opvarmer, opliver;
du aldrig formørkes, du aldrig gaaer ned;
du slukkes engang, men da — slukkes vi med.

Chor: Al Glæde var fordim saa blandet med Plage,
og Sukke blandt Smilene flød:
„bliv Biskep!“ saa lød det; da flygted' hver Klage,
og Jubel til Jubel gjenlød.

Kun halv med afverlende glimrende Skjær
hin Sol sine Kloder oplyser,
og Mangen om Natten, om Vint'ren Enhver
i Skyggen og Skimmeren fryser.
Vor straalende Biskep er dobbelt os huld:
Hvo mærker vel her til den ringeste Kulde'?

Chor: Det før var med Venstreb omtrent som med Dyden:
det rostes og frystes som den.

„Bliv, Alt gjennemglødende Biskop!“ klang Lyden,
og Bennen omarmed' sin Ven.

Hjinn Verden bekiffes snart for og snart bag,
(til saadant sig Matten og Skiffer);
men vores, som nyder den evige Dag,
slet ingen Cas sin i bekiffer.

Hvis bene latentia findes etsteds,
da findes den her i vor rolige Kreds.

Chor: Tilforn var Man ingensted fri for Espioner,
selv Melk'veien blev en Chaussée;
men, Biskop! du blev — og ti-tolv Drioner
ad Herschel's Opdagelser lee.

Hver Klode, som dandser i Ethern om,
i Grunden en Verden skal være.
Hvad nytter dem vel Astronomernes Dom?
De veed dog ei selv, hvad de ere.
Men her, om Centralbollen leiret, Enhver
dybt føler og tydelig veed, hvad han er.

Chor: Man længe sig selv ei ret kjendte, desværre!
Men, Biskop! i dit Monarkie
hver Broder sig følte en flaveløs Herre,
en selvstændig Verden, og fri.

Frie, stadige, vise, varmhjertede, froe,
i blivende Lys, uden Skygge,

vi Verdeners Verd'ner i saligste Røe,
her straale, for Speidere trygge.
Lyd, Kredsang, i jublende Fredsharmoni!
Planeternes Hvirvellyd daane deri!

Chor: O Biskop! o første blandt Solenes Cole
udbred overalt din Magi!
Bryd Verdeners Lænker fra Pole til Pole,
til Alle, som vi, vorde fri!

Baggesen.

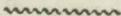
No. 145.

Mel. Druen vorer paa vor Klode.

Søde Druer! dig vi hylde,
du gi'er Løier, du gi'er Mod.
Livets Glæde vi dig skylde,
Amors Krands og Druens Blod.
:|: Amor! Bacchus! Eders Skaal
drikke vi med bredfuldt Maal. :|:

Ga mit Symbolum skal være:
Venskab, Viin og Kjerlighed!
Bacchus og Cupido ere
lidt i Slægt, som Hvermand veed.
:|: Drik det hele Slægtskabs Skaal!
Viin og Elskov er vort Maal. :|:

M. L. Bruun.

No. 146.

Sørge Hvo sørge vil!
jeg har ei Tid dertil;
jeg veed, Man en Komet
nylig har seet.

Man siger, den skal spaae,
at Jorden skal forgaae.
Vor Vin da og forgif,
drik Nabo! drik!

Skal vi da aldrig meer
samles til Glæde her,
frydes ved Spøg og Sang
og Glassets Klang.

Før den sit Spil kan faae,
vi Tiden bruge maa,
ret nyde denne Dag
i Vennelag.

Men om nu den Komet
og var en falsk Prophet!
Hvad os i Morgen seer,
dog Ingen seer.

Spilddt er hvert Dieblif,
som ei i Fryd hengif,
og Livet alt for kort
at ødsle bort.

Lad os med aabent Bryst
nyde hver skyldfri Lyst,

elske hver ædel Ven,
som deler den!
Venner! en Skaal for Hver,
som af min Mening er!
See! her er bredfuldt Maal.
Nabo! din Skaal!

Rahbel.

No. 147.

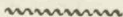
Mel. Gaagn op til Fryd.

Tag Sæde, Ven!
og Druens Nektar ei forsmaae!
Slaae Sorgen hen,
mens Himlen end er blaa!
En flygtig Drøm er Støvets Liv;
thi søg og nyd en munter Tidsforliv!
Lænk du, hvis Haar
end om din Linding lokker sig,
nu yndig Vaar
og Glæder straale dig!
Stu ei for vidt i Livets Dal!
Nyd denne Stund, tøm denne din Pokal!
Troe du kun mig:
din Pige eller Ungdoms Ven
kan svige dig
i Livets Fremtid hen;

dog Druens Blod, som for dig staaer,
ei sviger dig, men læger dine Saar.

Fra Evans Skjød,
du spørger mig: „hvad smager bedst?“
Drik hvid, drik rød!
drik hvad der staaer dig næst!
Paa Farven ei det kommer an;
det leder Alt til søde Drømmes Land.

Stød an med mig!
Og syng, vor hele glade Kreds:
Held, Evan, dig!
du gjør os froe, tilfreds!
Held denne fro og skønne Dag!
Held Venfskabs Kreds! Held Glædens gamle Lag!
Frankenau.

No. 148.

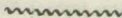
Til Brittens Strande Evan kom, —
han Drikkebrødre søgde —
der aabned' han sin Helligdom,
og egen Roes forøgde,
i det han lærte Engelskmænd,
at lave Punsch og drikke den.
Til Brittens Strande Evan kom,
han Drikkebrødre søgde.

Den mørke Britte tømte ud,
 sit Glas og Randen slicked;
 saa sang han høit om Glædens Gud,
 og sang og drak og hikked.
 Som Dug for Sol svandt Glæden hen
 og Livet blev paa ny hans Ven.
 Den mørke Britte tømte ud
 sit Glas og Randen slicked.

Den Lethe, Lærde snakke om,
 min Britte glad opdager
 i Arrak og bedaget Rom,
 og hvad af Druen smager.
 Han drak — og Livets Sorg blev glemt,
 og Sang og Munterhed og Skjemt.
 Med deres Moder Glæden kom;
 strax flygted' alle Plager.

Klink, glade Broder! klink med mig!
 Hyld Venstreb, Punsch og Glæde!
 En Daare gaae og græmme sig,
 og Læstefulde græde!
 Staaer Lykken os ei altid bi,
 nok vi har Punsch, er froe og frie. —
 Klink, glade Broder! klink med mig!
 Hyld Venstreb, Punsch og Glæde!

Ætliq.

No. 149.

Til Wiindruens Priis
 sang hver paa sin Wiis,
 Druider, og Barder, og Magi.
 Alt hvert Ord var sandt,
 jeg ofte befandt,
 recubans sub tegmine fagi.

Ben! drik du mig til!
 Og derpaa vi vil
 circumdare brachia collo.
 Forfkriv mig fra Rhin
 den herlige Wiin!
 Et eris mihi magnus Apollo.

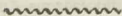
Den fylder med Lyst
 sin Lovsangers Bryst,
 corpusqve animusqve juvantur,
 og, troe du mig! den
 er Kjerligheds Ben,
 et in una sede morantur.

En Sandhed det er,
 det tilstaaer Enhver:
 tot sunt in amore dolores;
 dog strækkes vi ei;
 vi følge vor Bei
 nostros agitamur amores.

Nu, Skaal for din Glut!
 hun er nok lidt but,
 durus pater, ipsa severa;
 hun piner dig lidt!
 Du sukker saa tidt:
 nimium mihi casta Neæra!

Bed Spøg og ved Viin
 du muntre dit Sind,
 Corpus, animumqve labantem;
 sluk Sorgen kun ned,
 naar Phyllis er vred,
 miserum si spernit amantem.

Riber.

No. 150.

Lit faaer jeg, naar jeg drikker,
 en Kruus,
 især naar ud jeg stikker
 mit Kruus.
 Naar Vinen da i Panden
 gaaer op,
 saa siger strax Forstanden:
 Stop! stop!

Men tørste maa Man ikke!
 Nei Sy!

Paa Rusen bør Man drikke
paa ny!

Sin Perial Man maaler
tilpas,

jeg veed præcis, jeg taaler
tolv Glas.

Du glædesvangre Drue,
min Lyst!

varm længe med din Lue
mit Bryst!

Mig Vinen endnu smager,
som før,

og naar den mig forsager,
jeg døer.

Dig, Ranke! jeg besynger
saa glad,

jeg om min Linding slynger
dit Blad.

Man os til Trøst i Kummer
dig gav;

bestyg i Dødens Slummer
min Grav!

N. L. Bruun.

No. 151.

Tøm ud dit Glas, gjør mig Bæstet!
Ved Flasken svigter Venstreb ikke:

Broder! klink, kom og lad os drikke!
Hil være Fryd og Munterhed!

Leve de Gode!

O, de forskjønne Jordens Klode,
de gjør' den til et Paradiis.
Vi klinker for dem; denne Blis
er den fortræffeligste Mode.

Bacchus er Glædens milde Gud,
ved Druens Saft han Fryd fremtryller.
Sorgens Skyer han i Haabglands hyller,
Lillid fremspirer paa hans Bud.

Leve de Glade!

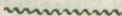
Ranernes Løv blandt Rosenblade
snoe om vor Linding Glædens Krands;
Elst Piger og Druer og Dands,
og ene Lasten vil vi hade!

Skaal for min Ven! Skaal for min Moe!
Skaal for min Konge og hans Rige!
Sign dem, Gud! gjør dem lykkelige!
Glad vil jeg for dem Alle døe!

Trofast! og Tre!

Maalet de for vor Fdræt være,
saa er' vi froe, hvordan det gaaer;
frimodigt vort Hjerte da slaar,
stedse vi lykkelige ere!

N. L. Bruun.

No. 152.

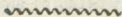
Ud til Kampen os Glasterne byde,
 ikke strækkes I stridvante Mænd!
 Frem for Druernes Fængsel at bryde,
 og at skjærke dem Frihed igjen!
 Frem til Striden ad Heltenes Bane,
 for at vinde den Seirendes Krands!
 Under Vingudens vaiende Fane
 iler glade, som Piger til Dands!

:|: Uden Rugler og Sværd
 vore Fjender vi mandigen møde,
 og den ordnede Hær
 for de ravende Helte maa bløde. :|:

Lad os fælde den fjendtlige Skare,
 og Enhver, som tør hævne dens Fald!
 Gjennem Natten, de Kjæmpendes Fare,
 Fader Bacchus ledsage os skal.
 Med den kommende Morgen vi seire,
 derfor, Brødre! mod Fjenderne frem!
 De skal drage med plyndrede Leire,
 vi med Hæder og Palmerne hjem.

:|: Uden Rugler og Sværd
 vore Fjender vi mandigen møde,
 og den ordnede Hær
 for de ravende Helte skal bløde! :|:

F. Høgh Guldborg.

No. 153.

Var Odin ei den Viseste i Norden,
 en Gud saa stolt, som vel Homerus har?
 Han vredtes kun, og Himlen brølte Torden,
 :: hantænkte: Danmark bliv! og Danmark var. ::

Men hvad var vel hans Glæde her paa Jorden,
 mon evig Kamp, og evig Baabenbrag?
 Var hans Musik en uophørlig Torden?
 :: Var Troner kun hans Ultraa Nat og Dag? ::

Nei, nei! saa vild var vor Balfader ikke;
 hans Lyst var Sang, og Æl og Mjød til Drik;
 han slog kun for i Ro at kunne drikke,
 :: og fyldte Bægges Klang var hans Musik. ::

Men da han blev omsider kjed af Jorden,
 saa skabte han et varigt Himmerig —
 en Salighed for Kjemperne i Norden,
 :: et Valhalla til Fryd for dem og sig. ::

Thor tog et Fjeld blandt Norges Marmorklipper,
 og vendte det, og satte det til Bord,
 derpaa stod Kruus med Mjød, som aldrig slipper,
 :: og Vragi blev til Gud for Sangen gjort. ::

Valhalla stod Elysium tilskamme,
 Balfader drak, før han foer heden hen,
 en vældig Drik, og stak sig i det samme,
 :: og foer til Valhalla, og drak igjen. ::

Hver Skandinav fik Lyst til Asgaard's Glæde,
og elsked' Dyd, og øved' Heltedaa'd
for der at faae blandt Aserne et Eæd',
:|: han smilede ad Dødens hvassse Braad. :|:

Saa gjorde og hiin stolte danske Konge,
som sin Tyræn bød Orme stinge død;
Man hørte ham i Pinen glad at synge:
:|: „jeg gaaer til Odins Sal at drikke Mjød.“ :|:

Dg var der vel en Helt paa danske Slette,
som, Balhal vis, i Kampen veeg en Fod?
Nei! for sig der tilbords at kunne sætte,
:|: han sidste Draabe Blod for Landet lod. :|:

Var Balhal ei saa stolt et Himmerige,
og vi det ei høiagte, Skam os da!
Vi synge rask, og drikke tæt tillige,
:|: saa have vi jo her et Balhalla! :|:

P. K. Træiel.

No. 154.

Generalforsamlings Vise.

Mel. Jeg synger gjerne om Kongers Raad.

Balhallas Kjemper med Flest og Mjød
sig efter frømtede Kamp forlyster,
og Drikkehornet med Mjøden sød
dem venligt yndige Glutter kryster.

Med skjemtjom Tale
i høie Tale

:|: de trætte Sjele de fro husvale, :|:
:|: paa nordist Viis. :|:

Vi nye Kjemper, Gud bedre det!
har ogsaa kjæmpet, skjøndt kun med Munden.
Men Striden var ei endda saa let,
og Hver har ikke den Kamp forvunden.
Men var derefter
end Kampens Kræfter,

:|: i Resultat der dog Noget hæster, :|:
:|: hvor fint det er. :|:

Thi er' og Kjemperne Lønmen værd,
og den vi nyde, trods vore Fædre!
Lad prisen Mjøden, de drikke der,
en Punsch, som vor, er dog meget bedre.
Den store Bolle
kan vel og holde,

:|: hvad Snese Horn, ihvor stærkt de skrolle. :|:
:|: Den Bolles Skaal! :|:

Kun Eet vi mangle, komplet det var,
og Eet heelt herligt — jo, naar de Gamle!
Alt sidde sammen her, Par om Par,
og dobbelt Livsgeist paa eengang samle.
I hulde Blikke
af! kan vi ikke

:|: den søde Nektar til Bunds uddrikke! :|:

:|: De Skjønnes Skaal! :|:

Det ellers herligt er med vor Klub:

Man læser, stjendes, og drikker dygtig.

Selv Atheisten maa i en Snub

her vorde dydig og heel gudfrygtig.

Thi Bacchus, Kjære!

Mon os regjere;

:|: naar ham vi lystre, vi dydig' ere, :|:

:|: vort Selskabs Skaal! :|:

M. P. Liunge.

No. 155.

Met. Jeg fremmed her til Stedet kom.

Ved Foden af et Bjerg jeg laae,
hvis Top jeg skulde nu bestige.

Hvor blev jeg modløs, da jeg saae
dets bratte, steile, haarde Side!

Jeg sukede: „o Gud! hvor tung
„er Veien, naar Man ei er ung?“

Men Trods al den Besværlighed,
paa Gangen jeg dog nu begyndte.
Den matte Sved, den trilled' ned
ved hvert et Tied, jeg frem mig skyndte.

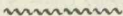
Da hørte jeg, o hvilken Trøst!

Jeg hørte Fader Evans Røst,

Han for mig stod med venligt Smil,
og bar en Kuro med klare Druer:
„kom Vandringsmand! dig lidet hvil!
„Jeg seer at du for Beien gruer.
„D kom og nyd min Druesaft,
„den gi'r dig Mod, den gi'r dig Kraft!“

Jeg drak, og Ungdoms Fyrighed
jeg følte strax i hver en Sene:
og rast jeg trasset' nu afsted,
og løb, foruder Stav, allene.
Ja! da jeg tænkte mindst derpaa,
paa Toppen jeg mig sandt at staae.
D! hører derfor Een og Hver:
naar stundom Beien trang vil blive,
naar at I vine blot Besvær,
og Livet mangt et Stød vil give,
see til, I Ev an møde kan,
da over Klipper hopper Man!

E. H.

No. 156.

Vel Danmark med enkelte Druer sig pryder,
men aldrig det bliver til Rankernes Land.
For Tørsten at lædske dog siedse det yder
det herligste, klareste, sundeste Vand.
En Viismand det mærked'; et Jndfald han fik:
„det Vand kan dog blive en frydende Drif!“

Bort drog han til fjerne kolumbiske Ryster,
 et Eiland han kjøbte for vægtige Guld;
 der planted' han Maalet for Tusinders Ryster,
 en Plante af Sødhed og Salighed fuld.
 Han Gaften hidsendte — mod nordiske Vand
 ei holde nu Rhinen og Moselen Stand.

O Fædrelands Lærer! ved dampende Volle
 vi signe din Gave, vi lyde dit Bud;
 i Aften dit Minde vi helligt vil holde:
 dit Minde er Bollen, vi tømme den ud.
 Dig hylder vort Hjerte, dig hylder vort Maal
 ved Punschens og Venstabs og Munterheds
 Skaal!

Finn Magnusen.

No. 157.

Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær!
 Saa god som den stjæktes, han finder den her;
 ved Bægeret vi os tilsammen vil fryde,
 Hvo veed, naar vor Time til Afsked vil lyde?
 Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
 :|: Gid immer, gid immer, gid immer saa var! :|:
 Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
 før Viingudens Fane jeg søgde og svor;
 Enhver har sin Arvesynd, den var blandt mine,
 at alt i min Bugge jeg drømte om Vine.

Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
: |: Gid immer, gid immer, gid immer saa var! :|:

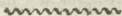
Min kjæreste Drue Man perser ved Rhin,
dog vil jeg ei nedsætte Franskmanden sin,
Champagner, Champagner, Hvo nævner dens Mage?
Dens hvisslende Perler selv Damer behage.
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
: |: Gid immer, gid immer, gid immer saa var! :|:

Man siger om Tyrken, han drikker ei Viin,
jeg svarer dertil: han maa være et Eviin;
tit plager ham Pesten og hundrede Syger,
som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger.
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
: |: Gid immer, gid immer, gid immer saa var! :|:

Høit leve Enhver, som er ædel og god!
Læt banke hvert Hjerte med vennehuldt Blod!
Ja Held, hvis de Venstreb og Glæder ei svige,
den Gamle, den Unge, den Krumme, den Lige!
Saa lader os drikke hver Draabe, vi har!
: |: Gid immer, gid immer, gid immer saa var! :|:

Stik, Ven! paa dit Bæger, og sid ei saa tyst,
lad Viinguden vække til Glæde dit Bryst!
Saa unge i Morgen vi ei komme sammen,
og Skade vi maae dog engang sige Amen!

Thi lader os drikke hver Draabe, vi har!
 :|: Gid immer, gid immer, gid immer saa var! :|:
 Frankenauf,

No. 158.

Velkommen, varme Purpurkaal,
 i Skoven fra det røde Baal!
 Din Virak sig i Træet slynger,
 mens Heltene din Lovsang synger;
 i grønne Skygge hvirvle sig
 den lyse Lue høit for dig! —

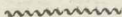
:|: O Bacchus, hør ved Bægerklang,
 vor Jægersang, vor Roversang! :|:

Ei Bacchus elsker Borg og Stad,
 i Lovets Hvalving er han glad;
 der Bækkens Pige ham forlyster,
 mens drukne Satyr Druen kryster.
 Naar Livet grændser vildt til Død,
 og Blod gjør Vinen dobbelt rød: —

:|: da glæder ham ved Bægerklang
 vor Jægersang, vor Roversang! :|:

Det bedste mangler os dog nu,
 o Fader Pan, dem sende du!
 med runde Skuldre, røde Kinder,
 en liflig Skare Bacchantinder,

som rase hen ad dunkle Sti,
 saa rovbegjerlige som vi. —
 :|: Da lyder dig bag Skovens Hang
 vor Jægersang, vor Røversang! :|:
 De hlenſchlåger.

No. 159.

Venner! vælg, som jeg, en Talisman,
 intet Uheld Jer da ramme kan.

Men det fulde Glas I maae Jer vælge da.

Ha, ha, ha! :|: :|:

Jeg blandt mine Drikkebrødres Tal
 pleier faae min bedste Perial.

Froe jeg drikker rundt, og Sangen toner da:

Ha, ha, ha! :|: :|:

Bryder mod mig Livets Uveir løs,
 kives jeg en Smule med min Løs,
 drikkende paa ny, jeg stifter Fred og Ro.

Jo, jo, jo! :|: :|:

Er i Kassen ei en Skilling meer,
 jeg ved Flasken dog af Hjertet leer.

Selv i Døden drikker, synger jeg endnu:

Lu, lu, lu! :|: :|:

Men, og tjene skal mit fulde Glas
 mig paa Himmelveien til Kompaß.

Under Drik og Sang jeg seile skal herfra.

La, la, la! :|: :|:

Petrus lukker op med Nøglen sin,
drikker først med mig en Flaske Wiin,
følger mig saa ind, og Du er han og jeg!

Ei, ei, ei! :|: :|:

Du, o Petrus! mig nu vinker blid:

„drucken har du at din Levetid;

lystig vist blandt Engle du vil vorde da!,,

Ah, ah, ah! :|: :|:

Jeg blandt Engle stander i Geled,

er en Engel, uden jeg det veed,

drikker, synger, springer med dem i Gallop.

Hop, hop, hop! :|: :|:

Seer I nu, hvad Drik kan bringe til?

For en Dranker Alting lykkes vil,

thi, al Plage, Smerte, Sorg bortdrikke vi.

(Hkites)

Synge maa Man, naar Man lystig er,

smukke Piger maa Man have kjær;

men paa Sang og Favntag altid hav i Hu:

Glu, glu, glu! :|: :|:

M. P. Liunge.

No. 160.

Venskab, Kjerlighed og Wiin
skal vort Løsen være,

Iad kun Tossen følge sin
uøle dumme Lære!

den at Man bør ikke
følge Fædres Skikke,
elske, synge, drikke.

:|: Brødre! skjenker bredfuldt Maal,
det er vore Fædres Skaal! :|:

Lee og søge med sin Ven,
ved hans Banheld græde,
trøste ham, faae Trøst igjen
er en herlig Glæde.

Brødre! Glæden nyder,
som os Venstabs byder!
Viin i Glasset gyder!

:|: Brødre! skjenker bredfuldt Maal,
drikker, det er Venstabs Skaal! :|:

Modgang ofte i vor Barm
volder bitter Smerte;
men i elsket Piges Arm
trøstes qvalfuldt Hjerte.

Smerten der forsvinder,
fæls paa blege Kinder
Glædens Taare rinder.

:|: Brødre! skjenker bredfuldt Maal,
det er vore Pigers Skaal! :|:

Vel tildeelte Skjebnen Hver
fine visse Plager;

men den klare Drue er
Naad mod Sorg og Klager.

Lit Erfaring lærte,
den i sorgfuldt Hjerter
skabte Fryd af Smerte.

:|: Brødre! skænker bredfuldt Maal,
det er Fader Evans Skaal! :|:

Skaalen hædre bør den Mand,
som ei hader Piger,
som ei blander Viin med Vand,
Venskab aldrig sviger.

Vi som Venner ere,
Amors Lænker bære,
nødig Viin undvære.

:|: Vi vil skænke bredfuldt Maal,
det er vores egen Skaal! :|:

M. P. Reuse.

No. 161.

Vil du være stærk og fri,
præs de røde Druer!

vil du staae Fortuna bi,
nær din Ungdoms Luer!

Fro til Kampen ile vi
da, naar Faren truer,

:|: hilse paa vor Blomstersti
Jomfruer og Fruer. :|:

Kort kun er den grønne Baar,
Livets Timer ile.

Snart den hvide Winter spaaer
om den lange Hvile.

Men selv under sølvgraae Haar
rød kan Kinden smile,

:|: og hvor Bacchi Bæger staaer,
hænge Amors Pile. :|:

Lær af Rosen i sin Lund
purpurvarm at fryde!

Lær i Kampens raske Stund
Fjendens Landse bryde!

Ingen Plet paa Jordens Rund
reent er uden Lyde;

:|: den er lykkelig, som kun
ret forstaaer at nyde. :|:

Falmer hen den skjønneste Mø,
som du nylig kys'ede,

skal du ei paa Verdens De
længer dig forlyste;

Blomsten visner, Kjød er Høe;
Høet maa Man høste.

:|: Engang skal vi Alle døe:
lad saa det dig trøste! :|:

Dehlenschläger.

No. 162.

Vinen er i Fryd og Smerte
altid lige trofast Ven;
det mig lang Erfaring lærte,
ofte har jeg prøvet den;
herlig trøster den i Nød,
og gjør Glæden dobbelt sød.

Elfste Flaske! hvis du kunde
altid blive ligesuld,
o hvor var jeg at misunde,
jeg dig solgte ei for Guld;
men min bedste Trøst er den,
at du fyldest kan igjen.

Gid Jeg aldrig her i Live
dig maa savne, ædle Vin!
Du min Ven bestandig blive,
som jeg evig bliver din!
Flaske! her er bredfuldt Maal,
Flaske! evigt Venfjabs Staal!

Nah bet.

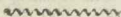

No. 163.

Vin og Musik bør følges ad,
begge gjør' Sindet fro og glad;
thi uden Driften
aldrig Musikken
har den rette Klang.

Naar jeg har en Flaske smagt,
blæser jeg i sikrest Lakt;
 mens jeg den tømmer,
 jeg mig tildrømmer
 Konge-, Keiser-Rang.

Jeg med en lille Perial
af lutter Fryd er næsten gal!
 Barn jeg gjenbliver,
 narriff jeg giver
 sidste Skilling bort!
Hver, som rækker Haanden hen,
troer jeg er min bedste Ven!
 Al, hvi skal Dvalen
 af Perialen
 vare blot saa kort!

No. 164.

Mel. Hyiten til mig Man bygge lader.

Vinen mig alt i Panden pirrer,
 o det er Plaseer!
Gjækken paa fulde Flaske stirrer,
 og ei skjenker meer.
Glæden er gjemt paa Flaskebunden;
 skynd dig, hent den op!

Ungdommens bedste Fryd er funden,
saasnart du løsner Glasfens Prop.

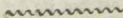
Skjenk i dit Glas, da vil din Pige
smile dobbelt huld;
da du misunder ei den Rige
alt hans røde Guld.

Druernes Saft din Sjæl forhynger,
gi'er den Kraft og Mod;
og før du veed det, høit du synger
til Priis for Rys og Druerblod!

Bort fra vor Kreds med den, som klynker!
Sorgen smitsom er;
skjøndt jeg hans Lod af Hjertet ynker,
ei han taales her.

Derimod Hurra for den Gjæve,
som kan drikke tæt!
glad vil han med de Glade leve
og bære Skjebnens Byrder let!

N. L. Bruun.

No. 165.

Vinen til alle Drikkes Fyrste
laaredes af Naturen ud;

andre, de mindste med de største,
lyde som Slaver Vinens Bud.

Nan det hos denne Fyrste bliver
regnet for stakkels Bøndemand;
ja, skjøndt som han, det Brød os giver
dog det foragtes kun som han.

Det Borgmestertitel lyster,
derfor, som han, det blæser op;
dog, i hvor høit det end sig bryster,
gaaer det kun mod en Borger op.

Thee til de Lærdes Klasse hører,
bleglig og mat den viser sig;
seer! hvilken Dragt endog den fører,
kun en forhungret Digter liig.

Kaffe er Damers Kjæledægge,
har af sin Farve Rang med Præst;
derfor, af skyldig Algt for begge,
Tausched om den jeg holder bedst.

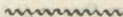
Denne ei efter Tronen stræber
som hiin Lord Punsch, der, skjøndt at han
tidt lekker Sang fra vore Læber,
tilkommer aldrig Fyrstestand.

End een og anden lækker Herre,
Kardinal og Episcopal,
som mellem Aar og Dag, desværre!
mangen en god Pot Rødvijn stjæl.

Rokkefjæds ere de tilhøbe,
bryggede kun i Fruerbuur.
Vinen, ja Vinen siolt kan raabe:
„Jeg er din ægte Son, Natur!“

Fyld nu Glasene til Randen,
stemmer saa i med Glædens Skaal!
Klinker og synger med hinanden;
Skjønheds, og Viins, og Glædens
Skaal!

Frankenau.

No. 166.

Vingudens Gaver alt Bordene pryder,
Glasenes Blinken til Glæde indbyder,
kommer da, Brødre! som Muserne dyrke,
kommer og skaffer jer Tænkraft Styrke!
Synger, og drikker, og glemmer al Strid!
Bruger med Glæde den kostbare Tid!

Traurige Tanker, som Sindet nedtrykke,
qvælende Frygt for en mulig Ulykke,

Magende Udsigt i Fremtidens Scener,
 Taushed, som skjuler hvad Hjerterne mener,
 Iader i Aften vort Selskab i Fred,
 giver til Glæde og Lystighed Sted!

Sætter de lokkende Glassee for Munden!
 Drifker med lystige Miner til Bunden!
 Latter og Spøgen lad frydre vor Glæde!
 Søger i Glassene Wiisdommens Sæde!
 Klogest blandt Alle vi den agte skal,
 som sig i Aften kan vise meest gal.

Skaal for den Skjønhed, som Muserne ærer!
 Skaal for hvert Hjerte, som Kjærlighed nærer!
 Skaal for hver Elsker, som Taushed bevarer,
 og mod Bagtalelse Kjønnet forsvarer!
 Skaal for hver Kone og Enke og Mø,
 som ei tillader sin Elsker at døe!

Skaal for det Hjerte, ei Falskhed forgifted'!
 Skaal for det Selskab, som Munterhed stifted'!
 De, som er' glade blandt Selskabets Lemmer,
 synge med mig, og det Ønske istemmer:
 gid, at vi ofte til fælles Behag
 maatte opleve saa lystig en Dag!

Grammatikalsk Drickesvise.

M e l. Vil du være stærk og fri.

Wilde Klubbens socii,
 Vrede tilsammen!
 som, for Tvang og Sorger fri,
 drikke her med Gammen:
 hør, hvad efter Pligt Man skal
 Eder her berette,
 som paa Eders Perial
 først skal Kronen sætte!

Umethodisk, siges der
 Nogle drikke skulde,
 at de kun simpliciter
 blive kunne fulde.
 Eet er Guldskabs lave Sti,
 Andet Lærdoms Rige;
 lærde Folk ved Drikkeri
 kun i Lærdom stige.

Rette Grund og Viisdoms Steen
 i at computere,
 Brødre! det var altid den,
 godt at declinere.
 Hvo, som ei kan sætte sig
 i den rette Casus,

han fra Drik evindelig
holde bør sin nasus.

Os een Casus og eet Tal
over hver er givet;
Brødre! Tallet er Plural,
Casus Genitivet;
Kjønnet's Casus Benſkabs Tal:
Vivant de tiſammen!
Hvo dem eier, hver Plural,
ſjænke os ſit Amen!

Bli'r nu Nogen blandt os vaer,
at i dybe Tanſer
mangen miſer Singular
mellem os der ſpanker:
lindrer Saaret af det Savn
hoſ ſlig Singularis!
gjør ham ved et Benneſavn
til en brav Pluralis!

Hver, ſom med det dumme Hæſ
af Auctionator,
ved Bord=Enden ſtriger hæſ,
ſom en Nomenclator,
hundred' ſtore Hanſer's Skaal,
ſom ſlet Ingen ynder;
for han's Casus og han's Skraal
pereat! begynder.

Men blandt Casus, Brødre! er
Dativ af de rette.

Den, hvorved vi drikke her,
altid høit vi sætte.

Hver, som skjænker bort paa Stand
Pungs og Hjertes Vare,
gid han som en holden Mand,
eengang heden fare!

Fra Accusativ vor Haand
stedse skal bortvendes;
dog hvis af den slemme Mand
Fagter skulde kjendes,
Hvo fortænker os deri,
om, skjøndt uden Banden,
ud af Klubbens corpus vi
vil uddrive Fanden.

Vocativ paa dette Sted
bød Jer Bacchus hylde.
Kaldets høie Vigtighed,
Eders Dryst opfylde!
Punschens Kraft Hvo mindste vil,
Klubben ruinere,
flig en Ablativ, Broersk!
bør vi lave mere?

Klinker, Brødre, bredfuldt Maal!
 Skaal for Grammatikken!
 Bort hver umethodist Skaal!
 Bort hver ulærd Drikken!
 Falde, Hvo ei, støttet paa
 Navnefald, vil svire!
 Men en Declinator staae
 opret Klokken fire!

Dampe.

II. For Venſkab og Glæde.

No. 1.

Mel. En Prinds jeg været har i Dag.

Af fyldte Bægre vinkes vi;
o Benner! iler dem imøde!
vor Glædſkabs Tid er ſnart forbi,
ſaa Druen vil for os ei bløde:
ak! ſnart den blandes maa med Vand!
ſnart matte Haand ei klinker kan!

Der førſte Alders ſpæde Baar
vi ofte kalde nu tilbage!
Saa fro vi og med ſneehvidt Haar
vil, Brødre, mindes dennes Dage!
Dg Mindet ſkal med fordums Lyſt
opflamme trættes Oldings Bryſt.

En yngre Slægt vil ile frem,
og finde Ranken vi forlode;
den vælger der ſit Ungdoms-Hjem,
veſſigner der ſin Fædre-Klode,
og under glade Brødres Sang
udtømmer Bægret mangan Gang.

O, naar vi gaae ad Gravens Bei,
 naar Podagra os byder klage,
 vi med Moralens Svøbe ei
 fra Glæden yngre Slægter jage!
 Hvert fyrigt Blik, vi see hos dem,
 skal kalde svundne Glæder frem.

Ja, naar vor Fryd er flygtet hen,
 naar Druen os ei meer kan vinke,
 for Tørnebørn vi presse den,
 vi lære dem med Lyst at klinke;
 og frydes, naar med bredfuldt Maal
 de tomme Oldesædres Staal!

Guldberg.

No. 2.

Altid fornøiet, altid glad,
 jeg trodse kan umilde Lykke;
 at den desmindre mig skal trykke:
 jeg synger og jeg leer derad.
 Lit Livet vel lidt mæisomt falder;
 jeg har min Byrde, saa har Hver.
 :|: Min Munterhed mit Held jeg kalder;
 min hele Skat min Frihed er. :|:
 Et kummerfuldt, besværligt Aar
 en Times Glæde kan erstatte;
 naar jeg ved Maalet Foden sætte,
 jeg Veien flux af Tanken slaaer.

Mig gaaer det saare let til Hjerte,
at Verden er omstikkelig:
:|: thi Arbeid', Hvilte, Fryd og Smerte,
Alt skal velkomment være mig. :|:

No. 3.

At Intet er saa sundt, som Glæde,
har Lode sagt paa smuk Latin;
og hele Verden, tør jeg vædde,
vil hove denne Medicin.
Det hele Spørgsmaal bliver her:
fra hvilket Apothek den er?

Hos Fru Fortuna faaes den ikke,
om Man end vidsie, hvor hun boer;
thi stundom kan det Fruen silke,
at give Godtsfolk Gist derfor.
Saamangen fandt sig ilde af,
hvad ham den gode Frue gav.

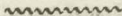
Hos Plutus jeg den ikke henter;
han er jo blind, den slakkels Dreng:
han og til sine Patienter
uddeler Dndt og Godt iseng.
Lit fik en Dosmer eller Nar,
hvad Flid og Visdom tilsænkst var.

Hr. Bacchus og Sienr Amor have
iblandt en Portion deraf;

Men Amor er saa tit aflave,
og Bacchus drikker gjerne brav.
Da er det ofte Begges Skik,
at blande Beest i Glædens Drif.

Man kun hos Venstabs Skitsgudinde
den sande Glæde altid fandt.
Blandt hendes Malmer klar henvinde,
som denne Aften for os svandt!
Thi fylder Alle bredfuldt Maal,
til Glædens og til Venstabs Ekaal!

Mahbet.

No. 4.

Mel. Alt iher Gordenes Styrke hen.

At leve fro i Vennekreds
det sande Liv kun er;
der Hjertet føler sig tilfreds,
og Glæden træner der.
Som Venner her vi samles tit
til Spøg og Dands og Sang;
Vor Jubel lyde høit og frit!
Kun Slaver kjende Tvang.

Chor:

Vor Jubel lyde høit og frit!
Kun Slaver kjende Tvang.

Vi samles her til Paster,
 dog ei om Politik.
 Bist mager kun vor Tale var,
 og Dagen Kredsengang gif.
 Nei, Viin og Rys og Dands og Sang,
 det Emne helst er mit,
 det passer just til Bægerklang,
 og der kan tales frit.

Chor:

Dg bedst er det ved Bægerklang
 at kunne tale frit.

Med friske Roser vi bestrøe
 den Bei, vi vandre paa.
 Alt leve sørend vi skal døe,
 kun dette vi attraae.
 Dg den, som andet onske vil,
 er Sværmer eller gal.
 Det rette Maal vi mede til,
 og staae blandt Vises Tal.

Chor:

Ja, Glædens Maal vi mede til,
 og staae blandt Vises Tal.

Dg hvad i lærd og tapper Strid
 de Vise kjende ei,
 er just vort Hjertes glade Id,
 og blomsterstrøer vor Bei.

Vi kjende Venſkabs Himmeľſryd,
den er vort Œľſkabs Maal;
grib Hver ſit Glas med Jubellyd:
vort Venneſamfund's Œkaal!

Chor: ! ! !

Grib Hver ſit Glas med Jubellyd:
vort Venneſamfund's Œkaal!

No. 5.

Det. Willkommen, o ſelig Aend!

At mødes, at ſtilles og ſavne,
det Livets Hiſtorie er!
Idag vi en Broder omfavne;
i Morgen vi ſee ham ei meer!

Udsiellig Œjebne ham river
med Magt fra vor blødende Barm;
han Kyſſer til Aſked og giver,
og ſlider ſig ud af vor Arm!

Med taareblandt Nie vi følge
den elſkte, bortdragende Ven;
men ſelv over Fjeld, over Bølge
vor Tanke ledſager ham end!

Den trøſtende hulde Erindring
vi gjemme i kjerlige Broyt;
den gyder i Bunden ſin Lindring
og trylles til veemodig Lyſt.

Paa Vjnten ved Havet vi stande;
vildt sværmer den mægtige Land;
i fjerne og ukjendte Lande
vi drømme at gaae ved hans Haand.

Men ak! vi see Drømmen forsvinde;
et Jutet omslutter vor Arm;
og ene det elskede Munde
bevares i elskende Varm!

At mødes, at skilles og savne,
det Livets Historie er!

Fæsten vor Ven vi omfavne;
i Morgen vi see ham ei meer!

Gaae, Broder, din Skjebne imøde!
glem aldrig fraværende Ven!
En Tanke skal Savnet forsøde:
vi sees, om først hiiset, igjen!

M. L. Bruun.

No. 6.

At Slingler hæves til Vrens Top,
at Smiger mædskes, og Sandhed tigger,
at Rige sluger de Arme op,
og Dyden nogen paa Gaden ligger,
at gyldne Stjerne,
og tomme Hjerne
forenes ofte og meer end gjerne,
:|: det seer Man tit. :|:

D J, som sukkede tit med mig,
 naar Dyd og Sandhed blev underknet,
 naar den blev æret, fornem og riig,
 som Lov og Bøddel har ofte truet,
 forglemmer Lærere,
 der aldrig lærer —
 en Slægt, som Himlen har skabt til Lærere,
 :|: og værre glad! :|:

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laae
 paa halve Jorden, og den var rolig,
 en Glands med eet jeg i Øien saa:
 Gud Eva kom fra Olympens Bolig,
 kun sjelden vasket,
 og feed og lastet,
 han ned af Hjelddet barfodet trasked',
 :|: og ravede. :|:

Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad,
 i Gudens Afsyn stod malet Glæde;
 Sen! sagde han, du bør være glad!
 Lad Patrioten forgjæves græde!
 Naar Dind kun lykkes,
 og Landet trykkes,
 og Retten selv af sin Tjener rykkes,
 :|: saa tøm dit Glas! :|:

Jeg tog mit Glas, og jeg tømte det,
 og glemte Landet og Landets Lærere;

jeg fandt, at Marren har stedsse Ret,
der spotter med Heracliten's Laarer.

Jeg hylded' Glæde,
forfvo'r at græde,
og løste Evan kun ham at græde.
:|: Gjør I som jeg! :|:

~~~~~

No. 7.

At vi ere Børn tilfammen,
raaber mangen Wiismand paa;
at han trænger selv til Ainheng,
han dog nodig vil tilstaae.
Vi bestednere vil være,
vi vil give Sandhed Tre,
og vor Barndom selv tilstaae.

Borne Børn, som Andre, have
deres Leeg at mores med,
Een har Glæde af at grave
sig blandt sine Grunker ned;
Guld er Besklang for hans Dre,
Jeg vil meget heller høre
fulde Glasses muntre Klang.

Een maa lege med de Store,
dersom han skal være glad,
aldrig ham et Løg kan more,
hvor ei Excellenceer sad;

bort, langt bort med alle Store
 hvor vi Smaafolk os skal more!
 Lige Børn de lege bedst.

Andre vil igit saaa gjerne
 gaae paa Hvermands høire Haand,
 lege allerhelst med Stjerne,
 Ordenstegn og Ridderbaand.

Stjernens Glands kun dem fornøie,
 men min Stjønnes hulde Dienst
 har langt anden Glands for mig.

Bacchus og Cupido ere
 begge Børn, som Hvermand veed;
 de vort Legeselskab være!

Venskab til os smiler ned.
 Naar vor Læg os bringer Glæde,
 vi jo gjerne Børn kan hedde.

Skaal for Hver, der leger med!

Rahbel.

No. 8.

At være glad, er det en Kunst,
 naar Viin i Glasfæt blinker,
 naar Næsen lugter Punschens Dunst,
 og Venne-Samqvem blinker?
 Seg blæser ad den Lystighed,
 som ikkun har i Vandens Sted,
 og kommer ei fra Hjertet!

See Eleon med en Perial,
 hvor han er fuld af Løier,
 Han bær sig ad som han var gal,
 og synger, leer og støier.
 Men see ham hjemme i hans Huus,
 foruden Selskab, uden Ruus,
 og see, hvor luurt han griner.

Han er saa guaven og saa tvær,
 at han ei nogen lider;
 hans Kone ham i Veien er,
 af Børnene han bider.

Det er hans sande Karakter,
 naar du ham anderledes ser,
 besjeles han af Druen.

Gud hjælpe den, som bruge skal
 Proptrækker til sin Glæde,
 og hente Fryd i Flaskestal
 hos Plum i Høibrostræde!

End om en lille Podagra
 kom og forbød ham Vin? hvad da?
 Saa var han jo en Etymper.

Den sande Munterhed, som staaer
 urokket selv i Smerte,
 den har sin Grundbold indensfor,
 i et forndiet Hjerte.

Det lyse Sinnel, som Dydens Son
 i Diet bærer, er hans Løn
 for vel udførte Pligter.

Ham stikker ingen lønlig Braad,
 hans Sjæl er Fredens Bolig,
 fornøiet med sin egen Lod,
 ved Næstens Lykke rolig.

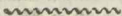
Om hver en Rånke Vbler bar
 for Viin, han lige lystig var.
 det Fortrin har den Vise.

Men derfor skal Man ikke troe,
 den Vise Viin fordømmer.

Nei! nei! een Flaske eller to
 han selv ret gjerne tømmer.

Hvor glad Man er, saa bør Man see
 at blive endnu gladere,
 det kan jo aldrig skade.

Storm.

No. 9.

Mel. Held og Tre, Magt og Seier.

Barndoms Lyst og Barndoms Emerte
 som en Taage svinde hen;
 tidlig trænger Barnets Hjerte
 dog til ligeaarig Ven.

Tomme er' udeelte Glæder,
 beest den Graad, Man ene græder,
 Livet øde uden Ven.

Andre Sorger, andre Glæder
 rive muntre Yngling hen;

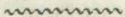
Elfskovs mange Bitterheder
lindres deelte af en Ven;
fjels den elste Lykkelige
maa en Ven sin Lykke lide,
hvis han ret skal nyde den.

O, men Ungdoms Sorg er Glæde
mod den Lod, som forestaaer;
Dagens Byrde, Dagens Hede
foles først i Manddoms Aar.
Men hvad Modgang, Sorg og Noie
magte vel den Mand at boie,
ved hvis Side Vensteb gaaer?

Tung paa trætte Elding hviler
Alderdommens kolde Haand;
o, men ogsaa ham tilsmiler
Vensteb, Kraft og Mod og Aand.
I jævnaarig Kreds oprinde
med forgangne Dages Minde
Gjenskin af de Dages Aand.

Du, som gav vor Barndom Glæde,
du, vor muntre Ungdoms Lyst,
du, vor raske Manddoms Hæder,
bliv vor svage Eldes Trøst!
Vensteb! sank os da, at drage
Mindet af din Baar tilbage
og fornøye dens skyldfri Lyst!

Maabek.

No. 10.

Met. Et Glæde, Nordens raske Sønnel.

Bland ei din Røst med Daarens Klage!
 Vor Jord har meget godt tilbage;
 den eier Glutten, Vin og Dyd;
 See, Broder! hvor din Fod hentriner,
 staaer Glæden huld paa Sorgs Ruiner,
 og hvert Naturens Vink er Fryd.

Chor:

:|: Ja, hvert Naturens Vink er Fryd. :|:

Den titter frem af Rosens Blade,
 den toner høit fra Ploug og Lade,
 den følger hver fornuftig Daad;
 den lokker Møie til at smile,
 den duster gjennem Trættes Hvile,
 den perler selv i Veemods Graad.

Chor:

:|: Ja, Glæden perler selv i Graad. :|:

See! hvor den blide, hvide Pige
 fremvinker mangt et Himmelfrige
 med hvide, bløde, trinde Arm!
 O! Held Enhver, hvem Dyden leder
 til Jordens Himmel = Saligheder
 ved de Tilbedeliges Barm!

Chor:

:|: Held Dydens Søn ved Qvindens Varm! :|:

See Vinens blanke Nektardraabe
hentryller Kummer til at haabe,
og glemmer spildte Sved og Blod;
den stemmer i til Glædens Vre!
„hvad Verden skulde bedre være
„end denne Jord, som er saa god?“

Chor:

:|: O ja! vor Jord er støn og god! :|:

Lad os da signe Livets Dage,
og see paa hver, som brugt, tilbage,
og saa til Glæden ile hen!
Da skal vi stedsse Venner møde,
og end ved Banens Aftenrøde
tilsmile Glut og Viin og Ven.

Chor:

:|: O, Staal for Glut og Viin og Ven! :|:

Haste.

No. 11.

Brodre! hvorfor flyde
Taarer, uden Tal?
Mange Suk frembryde,
som ei høres skal.
Bort med Skynt og Klage!
Hvor er Eders Mod?

Efter bittre Dage

bliker Enden god.

Mindes Eders Fader,

og hvor god han er ;

aldrig han forlader

sine Skabninger.

Han i Nød os sender

tit uventet Trøst ;

tit han kjærlig vender

Smerten om til Lyst.

Al! vi Blinde, Svage,

kjende ei vort Vel :

det hvorfor vi klage,

ofte er vort Held.

Meget her i Live

ei vort Sind anstaaer ;

lad os bedre blive,

Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet

sand Fortrøst til sig ,

gjennemvandler Livet

tryk og lykkelig ;

Jorden og dens Brimmel

agter han ei meer ,

naar til Herrens Himmel

han med Tillid seer.

Er en evig Slummer
 da os falden paa?
 Livet og dets Kummer
 som en Drøm forgaae.
 Matten snart henvinder
 Drømmen flyr med den,
 og en Dag oprinder
 fisken som Himmelem.

Hvo kun denne Morgen
 vente vil med Taal,
 agte ei paa Sorgen,
 snart han naaer sit Maal.
 Der al Sorg vi glemme,
 Held os, Held os da!
 Der vi frøe istemme
 et Halleluja!

Maabef.

No. 12.

Da Eldtids gamle Guder døde
 af Alderdom,
 da for den friske Morgenrøde
 vor Middag kom.

Da høit Oplysningssøet sig reiste,
 saa tit paakaldt,
 og da dens Stråaler, mens den kneiste,
 oplyste Alt.

Og da dens stærke Ild afbrændte
 hver Blomst saa net,
 at der, hvor Man sit Die vendte,
 stod et Skelet.

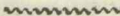
Da kom en lille Gud tilbage
 medynksom, god,
 som lindred' de Profanes Klage
 med Drueblod.

Viinranken bredte ud sin Skygge
 saa sval og mørk,
 at selv Man sad for Solen trygge
 i hedest Ørk.

Ton høit vor Tak mod Himmelbuen
 til ham, hvis Kraft
 har qvæget os saa huldt i Luen
 med Druesaft!

I denne broget-skjønne Brimmel
 blandt Spøg og Lant,
 vi tænke os den gamle Himmel,
 af! som forsvandt!

Dehlenschläger.

No. 13.

Met. Venskab, Frihet och Fosterland.

Datter af Ungdom, Munterhed,
følg os i hvert af vor Banes Fjed!

Uden dig jo Livet er
kun et møisomt Besvær.

Du er den, som det skænker sit ypperste Værd!

Sorg hjælper lidt;

mon den Credit

os skaffer? :|:

Nei, Daaren kun

for Lykkens Fund

sig straffer. :|:

Rom, Brødre! da,

før vi hersra

gaae til Mama

Proserpina,

og lad os nytte den forundte Glædesfund!

L. E. Bruun.

No. 14.

Met. Velkommen Enhver, som har Druesaft kjær.

De Boglærde stundom har maadelig Sands!

De gruble paa Leeg, og paa Viin, og paa Dands;

og naar de har grublet, de løierligt skrive,

og broute: nu Verden skal ædlere blive.

:|: Her lader os glædes, mens glædes vi kan!

Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Engang en Hr. Erik har præket med Synd,
at alleslags Leeg er en skrækkelig Synd:

Trods Guds og Fornuftens velsignede Lære,
endnu paa vor Jord en Slump Eriker ere.

:|: Her lader os lege, mens lege vi kan!

Vel muligt, i Morgen det ikke gaaer an. :|:

Saa Mange bagvaske den Sorgs Medicin,
den røde, den hvide, den blakkede Viin,
Trods Paulus og Syrach, Trods alle de Gode,
som Druer til Maade saa gjerne tillode.

:|: Her lader os drikke, mens drikke vi kan!

Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Om Dandsen Man alleslags Meninger har:
alt Godt kan misbruges, den Ting er jo klar;
thi ville vi, medens vi Dandsen tilstæde,
med Barsomhed nyde dens farlige Glæde.

:|: Her lader os dandse, mens dandse vi kan!

Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Ufskyldighed adle hver Glædevens Bryst!

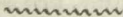
Saa dandses vor knudrede Bane med Lyst.

I Dødningsens Kjelder Man faaer ei at drikke,
der stjerner, der kysser, der dandser Man ikke.

:|: Thi lader os leve, mens leve vi kan!

Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Frankenau.

No. 15.

De Menneſker vide ſaalidt, hvad de vil,
den blinde Gudinde den beile de til;
Een ſønſter ſig riig, og en Anden ſig ſtor,
:|: mon Rigdom og Høihed har ſaadant et Vord? :|:

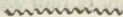
Den Rige forſkriver ſig dyrere Viin,
men drikker den aldrig ſaa glad ſom jeg min.
Paa Vordet hans Kof Seneſe Retter har ſlæbt,
:|: men hoſ ſtaaer hans Doktor og ſkriver Recept. :|:

De Hyklere mylre ſom Myrer om ham,
og mangel en Naade ſaa ſtiiv og ſaa ſtram.
De ſøge om Glæde, men finde den ei,
:|: thi Kjedsomhed ſtaaer bag hver Stol ſom Lakei. :|:

Til blinde Gudinder maa beile, hvo vil;
den, jeg ſkal tilbede, maa ſee, og ſee mild.
Min Viin er min Rigdom, vort Venſkab min Rang.
:|: Mit Maaltid maa krydres med Spøg og med
Sang. :|:

Til Glæde, til Glæde er Loſenet her,
thi Glæde og Wiisdom det ſelvsamme er.
Saa fylder da Glasſet til ſtumvende Maal:
:|: I Glæde, I Wiſe, I Venner, Jer Skaal! :|:

Rahbel.

No. 16.

Den første Sang i Bønnelag
forkynde Venſkabs Værd!
En Venſkab uindviet Dag
miſbrugt, forloren er,
og medynkværdig er den Mand,
ſom Venſkabs Fryd ei føle kan.

Med ynksomt Blik ſaae Godheds Gud
til Støvets tunge Lod;
men Venſkab af hans Haand gik ud,
da ſteeg vor Kraft, vort Mod.
I Glædens Vægtſkaal lagdes det,
og ſtrax blev Sorgens ſkaal ſaa let.

At elſke, og at elſke er
det Skabtes ſtore Vaand;
den tamme Fugl vi have kjær,
den pikker af vor Haand;
en trofaſt Hund er Hyrdens Lyſt,
en Edderkop den Fængnes Trøſt.

Men ſyvsfold lykkelig er den,
der føler Venſkabs Værd,
og der velſignes med en Ven,
ſom har ham ærlig kjær;
ſom trofaſt deler Sorg og Fryd,
undſkylder Feil og elſker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mørk,
da Adam ene var;
men Himlen boer i hver en Ørk,
hvor Venstskab Tempel har,
og Vand og Brød er Herreret,
naar Venstskabs Fryd forsøder det.

Hver Daad og Tanke, Bee og Vel,
hvert Glimt af Sorg og Lyst,
hvad der oprinder i vor Sjel,
betroes Vennebryst;
da vorte Fryd, og Sorg svandt hen,
naar trofast Venstskab deelte den.

Nu Venner! det er Venstskabs Skaal,
det Venstskabs Høitid er;
det give Fryd og Trøst og Laal
til Hver, som er det værd!
Dg gid vi ved dets Rosenbaand
maae vandre evig Haand i Haand!

No. 17.

Den Mand er uværdig til Livet at smage,
som kvæler dets Glæder med Mismod og Sorg;
og hvad er dets blideste, frydsfulde Dage
mod Glæden i Gudernes skinnende Borg?

O venlige Grav! i din Skygge boer Fred,
din tause Jndvaaner af Sorger ei veed.

Alf gunstige Skjebnes velgjørende Bølge
 jeg glædet imodtog den Ønskede Lod,
 jeg stred for mit Norges de elskede Fjælde,
 og Fjenden tog Flugten saasnart jeg fremstod.
 O venlige Grav! ic. ic.

Til Kronen jeg fødtes, men sølte et Hjerte,
 som agted' dens Glimmer dens Byrder ei værd,
 og Nordens de vældige Fyrster begjerte
 mit hadrede Vensskab, men frygted' mit Sværd.
 O venlige Grav! ic. ic.

Og Mornen forlænged' mig Dagenes Rjede,
 de frydsfulde Dage med Til rinde bort;
 mig trende Mænds Alder til Heltenes Glæde
 blev givet, men Glæden den vared' kun kort.
 O venlige Grav! ic. ic.

Men Lykken i Brede sit Ansigt bortvendte,
 jeg trodsede Alfaders mægtige Bud;
 selv Havnens end brændende Luer jeg tændte,
 med sildige Død den skal først slukkes ud.
 O venlige Grav! ic. ic.

O Grav! du er Maalet, til hvilket den sigter,
 som daarlig ei spotter dit usikre Krav;
 den frænkede aldrig de tungeste Pligter,
 som tænkte paa glad at gaae ned i sin Grav.
 O venlige Grav! ic. ic.

O Alfader! kunde du kalde tilbage
den strænge Befaling min Skjebne du gav,
o maatte jeg ende de langsomme Dage,
o var' de henrundne, var denne min Grav!

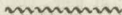
O salige Grav! ic. ic.

Dog atter et Haab mig Alfader har givet
til ei at gaae ørkesløs Dagens Gang,
og Virksomhed letter, forforkter os Livet,
den Veien gjør mindre besværlig og lang.

O venlige Grav! ic. ic.

O maatte jeg bruge mig ventende Dage
til Nytte for Norge, og sidst da engang
fra Bredden af Graven see rolig tilbage,
og glædet endda igjentage min Sang!

O venlige Grav! i din Skygge boer Fred,
din tause Indvaaner af Sorger ei veed.

No. 18.

Den, som er klog, leer ad Løssernes Spot!
Og jeg er viis, naar jeg morer mig godt!
Den er en Daare, som vil græde;
Jeg hylde Latter og Glæde.
Jeg mod hver Uergrelse veed Medicin,
naar jeg kan synge og har Viin!

Jeg paa hver Sorg og hver Kummer faaer Haas,
naar jeg af Viin først har tømt en Snees Glas!

Vor Herre lider Mismod ikke;
derfor han vil vi skal drikke!
Til Sindets Lægedom og Medicin
skabde han Piger, Sang og Viin!

Nyder da Glæden, imens I den har!
Løm dens Pokal, men paa Draaberne spar!
Thi Skade, ingen er os Borgen,
at den gjensmiler i Morgen.
Dog, mod hver Kummer vi har Medicin,
naar vi har Piger, Sang og Viin!

N. T. Bruun.

No. 19.

Den ældste mellem alle Skikke
er sikkert den: at spise, drikke,
og pleie Sjælens Fouteral;
thi uden saadant, veed Man, Helten
er ikke synderlig i Belten,
og Jorden blev end mere gal.

Men, naar Man gjør sig kjønt tilgode,
saa bliver Menneſket tilmode
som halvt han var i Himmerig.
Man pusler, syøler, Donten paaſer,
og — nu ved Raal — nu Ananasſer —
fig agter mangen Keiser lig.

Er Sindet da Coleur de Rose,
saa følger det, som Fod i Høse,
Man tænker paa en anden Skik:
at elske, og sig elske lade,
indtil Man bli'r saa erkeglade
som om Man Plads i Himlen fik.

Ja, vilde Folk kun rigtig enes,
og maatte ud af Jorden stenes
for evig Lvedragt, Had, og Riv —
men Krig især! — saa kunde næsten
Man uden Loven, uden Præsten,
her føre ret et moersomt Liv.

At saadan Harmonie frembringe,
og derved Satans Magt forringe,
var ældre Brødres Diemed.
Saa bør det og de yngres være.
Skaal for vort Samfunds Held og Vre!
Det blomstre skjönt, i varig Fred!

L. E. Bruun.

No. 20.

Der dandser en Pige for hver Mands Dør,
hun dandser i lette, slagrende Slør;
i Lokkerne bær' hun en Krands saa grøn,
og Pigen, og Pigen hun er saa skjøn.

Der dandser en Pige, saa elskelig,
for Konge, for Bonde, for Arm, for Riig!
og Konge, og Bonde, og Riig, og Arm
vil gjerne trykke den Mø til sin Varm.

Der sjunger en Pige for hver Mands Dør,
hun sjunger og dandser i flagrende Elør;
hun sjunger ved Bugge, hun sjunger ved Grav;
hun dandser paa Jord, og hun dandser paa Hav.

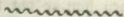
Hun dandser og sjunger saa elskelig,
for Konge, for Bonde, for Arm, for Riig,
og Alle vil favne den Mø saa ven;
men naar hun er nærmest, hun flygter igjen.

Om Morgenens sjunger hun blidt for dig,
og vinker, og dandser saa sagtelig;
alt meer hun mon vinke, og sjunge, og gaae,
som Solen mon stige paa Himmelens Blaae.

Saa himmelsk hun nyner ved Aftenstund;
men fjernere, lettere svæver da hun;
alt høiere Pigen mon stige og flye,
og svinder mod Natten bag sorten Skye.

Hvo er vel den Pige i flagrende Elør,
som dandser og sjunger for hver Mands Dør,
som vinker forgjæves og aabner sin Favn? —
Mon Haab ikke være den Pigels Navn?

Jngemann.

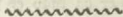
No. 21.

Der er et Land, Citronen blomstrer vildt,
bag dunkle Løv Drangen gløder mildt,
en sagte Kjøling gjennem Egnen gaaer,
hvor Myrthen blid hos Laurbærtræet staaer:
o, elskte Land! didhen, didhen,
hvor sødt at tye med dig, min elskte Ven!

Der er et Huus, dets Tag paa Søiler lagt,
høi Salen er og sraalende dens Pragt;
hvert Marmorbilled smiler huldt til mig:
„du arme, arme Barn! hvad gjør Man dig?“
O, elskte Huus! didhen, didhen,
hvor sødt at tye med dig, min elskte Ven!

Der er et Bjerg, hvis Fodsti øines ei;
i Laagen Mulen søger der sin Wei;
i Klippens Rister ruger Dragen grum,
og Fjelde styrte ned i Fossens Skum:
o, elskte Bjerg! didhen, didhen,
kom lad os tye, min faderlige Ven!

Rahbet.

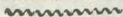
No. 22.

Derfom det er sandt, Man siger:
at een Fugl i Haanden er
meer end ti i Lusten værd,
denne Verden er den bedste;

thi her har vi Wiin og Piger,
og det er nok ei saa vist,
at Vi faae det samme hist.
Denne Verden er den bedste!

Rahbel.

No. 23.

De store Cirkler som Pesten jeg hader, —
fra dem flygter Glædens og Mankernes Fader;
med Stjerner og Røgler der gjøres Parade,
og Cereemonien gjør Glæden til Fis.
Man sidder paa Stads for de rygende Gade
og glemmer at drikke paa Fædrenes Wiis.
Man leer uden Vid — Man skjæmter — og gab.
Man sidder sig træt,
Man kjæder sig mæt,
til selv Appetiten Man taber!

Jeg holder meest af en broderlig Kjæde;
kun der trives ægte, venstkabelig Glæde!
Nær Pigen, og Bennen, og Glasken jeg sidder:
hver Time for mig er da knap et Minut.
Ved Vid og ved Spøg hele Natten henglider.
Man klinker for hver en fortryllende Slut.
Vi Daarskabens Gud til Gildet indbyde;
han til vort Desfert
har bragt sin Couvert,
og Venus og Bacchus os fryde.

Der var en Tid, da jeg var meget lille;
min hele Krop var kun en Alen lang;
sødt, naar jeg denne tænker, Laarer trille,
og derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøged' i min ømme Moders Arme,
og sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
og kjendte Mismod, Uroe, Grublen, Harme,
saa lidt som Penge, Græsk og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
men og tillige meget mindre slem;
da saae jeg Stjernerne som Prikker tindre,
og ønskede Binger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
og tænkte: gid jeg var paa Den der!
saa kunde jeg dog rigtig saae at vide
hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kjen den er!

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
lidt efter lidt i Havets gyldne Skjod,
og glad og henrykt saae den atter male
om Morgenen den fjerne Bjergtop rød,

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
som skabte mig og denne smukke Sol,
og alle disse Skabnings Myriader,
som vrimle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Søbe
den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
„o gode Gud! o! lad mig altid stræbe
„at blive viis, og god, og lyde dig!“

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
og for min Søster, og den hele Bys,
og for ukjendte Konge, og den Stodder,
som gif mig krum og sukkende forbi.

O gode Gud! du skuer Alt! du kjender
min Sjæl, og alle mine Tanker veed!
End beder jeg; men al! som Synder brænder
min Andagt ei med den Ukyldighed!

Baggesen.

No. 25.

Met. Bort Godeland var altid rigt ic.

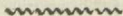
Du stemme medicinske Mand,
som uophørlig skriger:
„bort Druesaft! drik klaren Vand!
„og sky de smukke Piger!“
D! havde vi dig mellem os,
du skulde, din Moral til Trods,
snart lee, og drikke Drueblod
i kjelne Pigers Arme.

Man tænke noget galere
end saadan miltsyg Lære;

nei! ved Fornuft og Nydelse
vi Skaberen vil ære.
Han skabte ei de fagre Noer,
ei Ranker satte paa vor Jord,
at hine skulde ene gaae
og disse ikke nydes.

Vort derfor med det sorte Blod,
som gjør min Glæde farlig;
see! Pigen er saa mild og god
som Druen er forsvarlig!
Jeg knap har naaet Pokalens Bund,
saa rækker hendes søde Mund
en Salighed, som Doctoren
ei høster af sin Lære.

G. Mørch.

No. 26.

Mel. Vore elskte Søstre leve.

Du, som nedstieeg fra det Høie
til den dødelige Slægt,
at forsøde Dagens Møie,
og at lette Sorgens Vægt,
lad et Væld af Glæde rinde
i hvert reent, dig aabent Bryst,
Venstab! du vor Skytsgudinde,
hør vor Sang og skue vor Lyst!

Edle Hjerters faste Kjæde
 samlede du selv os til;
 selv du glødede dens Ledde
 i dit Tempels rene Ild.
 Du bød i din klare Lue
 Stand og Billaar spinde hen;
 Broder her kan Broder skue,
 Ven kan mødes her med Ven.

Attraa fælles Fryd at fremme,
 værdig Benskredses Sjæl,
 liig i Tanker, eens i Stemme,
 blev vort Selskabs egen Deel.
 Ikkun Sang og Spøg og Latter
 vor Forening ryste kan;
 thi dit Værk, o! Himlens Datter,
 blide Benskab! holder Stand.

Her et Alter vi oprette
 til din Guddoms Dyrkelse:
 dig at ofre, vi fremsætte
 breddefulde Bægere.
 Brødre! høit det Onske lyde:
 Benskab stedsse hos os boe!
 Sødest, reuest Vellyst fryde
 den, som bliver Benskab tro!

Du vort Selskabs Skytsgudiinde!

Hulde Venſkab! ſmiil herved!

Din Velgjernings glade Minde
ſamler os paa dette Sted.

Og hver Gang vi ſamles her,
det en Feſt for Venſkab er.

Selv du var vort Samfunds Moder,
ſelv du knytted' dette Vaand;

mangen nidkær, værdig Broder
ledtes til os ved din Haand.

Og Hvo dem ſkal blive liig,
han maa ſkjænktes os ved dig.

Dig til Priis vi ſtadig brændte
for dit Yndlings-Selskabs Vel;

thi den Flamme, du antændte,
gav du Næring i hver Sjel.

At det blev og er endnu,
Hvo har gjort det uden du?

Mangen Broder du bedrøvet
ſaae at vandre fra os hen,

mangen Ven, ſom var os røvet,
ile henrykt hid igjen.

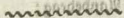
Hines Sorg og diſtes Fryd
priſer dig, trods Sængens Lyd.

Edel Glæde ſtedſe bygger
ſig et Tempel tæt ved dit;

den blandt dine Palmers Stygger
dine Sønner gjæstet tit;
Musers Gunst, vor Fryd og Roes,
Altting, Altting gav du os.

See os her erkjendelig glade,
læs din Lovsang i hver Sjæl!
Aldrig os din Aand forlade!
Da borttog du alt vort Held.
Stedse trone Venstabs her!
Evig da vort, Selstabs er!

Alm. Høi. Høi. Høi. Høi. Høi.

No. 28.

Ei blot for denne Sorgens Dal
blev Venstabs Flamme tændt;
engang naar Døkket falde skal,
bli'r først dens Værd erkjendt.

Hist, hvor en evig Glædens Baar
omstråaler dine Fjed,
hvor varmt for Dyden Hjertet slaaer,
og varmt for Kjerlighed:

Der skal til Tropers Tropes Glands
vort Bæsen svinge sig,
og Engle Venstabs Myrthebrands
skal række dig og mig.

Vel lige Sjele ofte her
hinanden møde kan;
men deres Vaand kun Skygge er
mod hiint i Lysets Land.

See, Afstedstimen er os nær,
uventet os den slaaer;
dens Binge ei at standse er,
Skræk i dens Fodspor gaaer.

Naar nu engang den nærmer sig
din Ben med hule Slag,
og dine Kyse standse mig
det sidste Aandedrag;

Da, end mit Hjertes sidste Bøn
skal stemmes for min Ben,
da spørger mig den Trøst saa skjøn:
„vi samles hist igjen!“

Hvor helligt bliver os ei da
ustrømtet Benstab her?

Da, naar vi engang gaae herfra,
vi aldrig stilles meer!

Frankenan.

No. 29.

Er Guld og Guds jeg spørger om,
naar jeg har Sjælens.
Er Sundhed kun min Eiendom,
er jeg saa saare fro.

Dg altid rørt mod Himlen klang
min Morgen- og min Aftenfang.

Saa mangel Een er gramme riig,
har Penge, Huus og Gaard,
og vil dog aldrig glæde sig,
hver Etund Fortrød ham spaaer.
Ekjendt nok han har, han vil end meer,
og daglig høres Klager fleer.

Ham Jorden er en Jammerdal,
og tykkes mig saa god,
den har jo Glæder uden Tal,
den ingen savne lod.
Selv Oldenborren Maiens Priis
udsurrer paa sin ringe Wiis.

Dg os til Føie smykke sig
jo Bjerg og Eng og Skov,
og fjern og nær saa lystelig
gjenlyder Almagts Lov.
Ved Arbeid synger Lærken jo
og Nattergalen ved vor Ro.

Dg naar den gyldne Soel opgaaer,
og Alt forgyldes her,
og Alt i stolte Blomster staaer,
og Agren Vipper bær,
da tænker jeg: at denne Pragt
blev til min Lyst ved Herrens Magt.

Da lever jeg og priser Gud,
og hjerteglad jeg er,
og tænker: o! hvor mener Gud
det godt med Mennesker!
Thi skal min Sjæl taknemmelig
ved al Guds Godhed fryde sig.

P. H. Haste.

No. 30.

Mel. Si le Roi me veut donner.

Ei jeg eier Diadem,
Skatte og Juveler;
men jeg har et roligt Hjem,
som min Pige deler.
Ranken, som groer ved mit Huus,
gi'r mig Vinen i mit Kruus:
naar min Glut da skjenker den,
dobbelst sød den smager!

Mangengang en Ungdomsven
kommer til min Hytte;
hastig Dagen rinder hen,
Følelser vi bytte.
Jeg fra Venskabs hulde Arm
synker til min Piges Barm,
Den og Pige elsker mig:
føle I min Lykke?

I mit Hjerte hviler Fred; og intet Nag jeg kjender;
 evig trofast Kjærlighed
 i hver Aare brænder!
 Skjøndt jeg er saa lykkelig,
 Alind ei misunder mig;
 thi mit stille skyldfri Held
 glimrer ei, men qvæger.

Freidigt Mod og mandig Kraft
 jeg mod Skjebnen sætter,
 efter Arbeid Druens East
 Sjæl og Legem letter.
 Vigen er som Bennen fuld,
 Flasken er bestandig fuld.
 Vigen, Bennen, Flasken jeg
 verelviis omfavner!

N. E. Bruun.

No. 31.

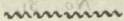
Endnu har vi Sommer
 saa varm og saa blid;
 der kommer, der kommer
 en koldere Tid.
 Vel skal vi os stille
 endogsaa i den

men den bliver dog ikke
:|: af nei! :|: had Sommeren var som
hensvundet hen.

Bort Liv er' b Piger!
Et eneste Aar;
vor Sommer bortviger,
vor Vinter fremstaaer.
Er Sommerens Dage
først engang forbi,
at faae dem tilbage,
:|: af nei! :|: der er ingen Mulighed i.

Ei Som'ren vi lade
gaae ubrugt sin Gang,
men nyde den glade
ved Spøg og ved Sang.
Naar Vinteren kommer
med Storm og med Sne,
paa hensvundne Sommer,
:|: o ja! :|: med Fryd vi tilbage kan see.

Pram.

No. 52.

Enhver, hvis Sjæle stemt til jævne Glæder,
urørt af Vrens Flitter, Gulders Klang,
Enhver, hvis Fryd er Klubbens Hæder,
han høre, mærke, føle denno Sang!

Er det ei nyttig Kundskab, som opliver som vort
forædler, styrker, nærer vores Siel? ja vi vilde
her fremmed Viisdom jo vor egen bliver,
her aabnes for Enhver dens rige Væld.

Euterpes Kunst fortryller her vort Dre,
dens blide Vælde føle, elste vi.
Med trefold Bellyst vi dens Toner høre;
de skildre vore Hjerters Harmonie.

Vi glade hvile her af Dagens Møje;
Hver i sin Kreds har virket Follegavn.
Med skyldfrit Spil vi stundom os fornøje,
og Bindelyst er her et uheft Navn!

I lidet Bænkelag vi snart os fryde,
ved mandig Tale og ved muntret Bid,
mens broderlig vi Evans Gaver nyde,
og undres over hastigsvundne Tid.

Snart følge vi de jævne Fædres Skikke,
vi synge rast ved fulde Glasfes Klang,
og ædle, store Landsmænds Held vi drifte
og prise deres Daad ved Hæderssang.

Dog, om end Glædens rene, høie Stemme
i dette Venfjabs Tempel stedsse lod;
vor Broders stille Sukke vi fornemme,
og villig, kraftig lindre vi hans Nød!

D længe, længe disse Glæder nydes!
Vort Samfund blive os, som hidtil, kjær!

Dg selv med solvgraa Hæse skal vi frydes
ved Mindet af den Lyst, vi nød her!

Liber.

No. 33.

Enhver, som har Glæde og Munterhed kjær,
han komme, og dele, og nyde dem her!
Hvo oiner, hvorlænge vor Himmel er blå,
hvorlænge vort Fjeld over Nisser skal gaae?
O, snart kan vor Skjæbne jo flæde sig mørk,
og snart jo vort Paradis vorde en Ørkl.

Vor Jord blev jo smykket til Levendes Lyst,
og dannet til Glæde blev Skabningens Bryst!
Hvo vil da vel gaae med Naturen i Strid,
og modløs bortklynke sin feireste Tid?
Nei, Ven! naar du finder en Blomst paa din Wei,
da pluk den kun dristig; men misbrug den ei!

End Lunden jo aarlig udspringer saa skjøn,
end Engen bli'er blomsterklædt, yndig og grøn,
end gives paa Jorden jo Ustyld og Dyd,
og trofaste Venner, som dele vor Fryd;
syng: Ustyld og Dyden ufristede gaae,
og usminket Vennskab urokket bestaae!

Frankenau.

Thi Held vor Kreds! vor frie Kreds!
 O Frihed! du forhoier
 hver en Fryd; uden dig er det Fjas med alskens

Løier.

Run, Slutter! Eder's Rosenbaand
 til sidste Gisp vi villig bære;
 omsvævede af Bibes Aand,
 vi sværge med oploftet Haand,
 at værne hæft om Kjønnets Ære.
 Thi Held vor Kreds! vor blide Kreds!

O, Elskov! dig vi hylde!
 Ene du kan vort Bryst med Olympens Eodhed
 fylde!

Som nu i Enighedens Ly
 vort Selskab gjennem Sekler grønnes!
 Did Danmarks ædle Sønner tye,
 og Fødelandet see paa ny
 sin gamle Glands ved dem forstjønnes!
 Thi Held vor Kreds! vor skjønne Kreds!

Rom, Brødre! lad os kænke!

O! gid seent Parces's Haand fra hinandens
 Javn os vinke!

L. E. Bruun.

No. 35.

Met. hvor seint sin Pligt o. s. v.

End smiler Glæden over hele Gorden,
 og fylde blid hver ædel Varm!

kun hielden lyder brede Torden,
men ofte straaler Solen varm.
Hver Fryd, dig vinker, kom fra Gud:
glad følge du dens Bennebud!

Til Ungdoms Vaar han gav det Væld af Skatte,
som trindt omkring hver Yngling lær;
i Dag vi ei dens Værd kan fatte,
i Morgen er den ikke meer.
Han Vaaren bød til os at tye;
men vredes, naar vi fold den flye.

Vor Sommer er saa riig paa modne Glæder,
og Rosen mildner vore Fied:
at nyde hiin er Viisdoms Hæder,
at plukke den er Salighed.
See, begge kom fra Herrens Haand;
brug begge da med takfuldt Aand!

O! derfor jeg paa Banen kjef vil vandre,
hver Glædens Ven er mig en Ven:
jeg savner ham, og med hverandre
vi dandse Rosenbanen hen;
saa haste vi med Fryd og Taal
mod det os fælleds satte Maal.

Ei frygte vi vor Vandels milde Dommer;
hver Dag, hver Nat vi hilse fro!
den Fryd, som gif, den Fryd, som kommer,
han skabte, og bød nydes tro;

kun kræver han som Faderløs,
 at vi vil finde Gorden skønsom
 Bekrands, min Ven, med Roserne din Tinding!
 Besørø med Glæder dine Tied!
 Hver Sufri Dag er dig en Vinding;
 den skjuler, hvad du forðum leed.
 Hver Fryd, dig vinker, kom fra Gud;
 glad følge du dens Vennebud!

Jo. Høgh Guldberg.

No. 56.

En Perle jeg kjender, saa reen og saa skøn,
 ei blot hos den Rige den hviler;
 men ofte den ejes af Armodens Søn,
 og venlig til Alle den smiler.

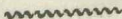
I Ulykkens Time, i Kummer i Nød,
 naar Barmen omspændes af Smerte,
 da ruller den ned i den Lidendes Skød,
 og letter det qualsulde Hjerte.

Naar Glæden den bruser og stormer saa vild
 i Barmen med quælende Hede,
 da nedtriller Perlen saa lindrende mild,
 og vinker den sandere Glæde.

O, venlige Perle! du Møen gjør skøn,
 og Diet fortryller du saare;

tit lover du Elfteren Kjærligheds Løn,
du rene og himmelfte — Laare!

M. E. Hansen.

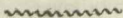
No. 37.

En Skaal for Hver, hvis Hjerte og hvis Haand
paa Brødres Vink er altid villig rede,
der tager Deel med munter skyldfri Aand
i Vennelags og Spøgs og Sangens Glæde!
Han anser hver Dag for spillet og død,
som han ei blandt ædle Venner nød.

En Skaal for den, der deler Venners Fryd
og deres Sorg med lige aabent Hjerte,
der glæder sig ved deres Værd og Dyd,
og deres Feil blid at tilgive lærte.
Han i Spøg og Alvor ligefast
aldrig svigted', om end Himlen brast.

Gid Venstabs huldt nedsmile til Enhver,
der i dets Smil sin Held og Fryd kan finde!
Det skjenke ham de Venner, han er værd,
og meer end Alt, en trofast om Veninde!
Tag dit Glas, fyld det til bredfuldt Maal!
det er Venstabs, det er vores Skaal!

Aahbet.

No. 58.

Met. Vær du vort Selskabs Sketsgubinde.

Et evigt Vaand af Liv og Glæde
omflynger Alt fra Soel til Soel!
Alt, Alt paa Jorden er en Kjede
af Liv og Lyst fra Pol til Pol.

:|: Alt, Alt, hvad lever, raabe da
som demue Kreds: Harmonia! :|:

Hvert Aar os opvæger Baarens Have
og Sommermarkens favre Pryd,
og Druen, Høstens ædle Gave,
og Vint'rens Kald til Samfundsfrøyd.

:|: Op, Brødre! Søstre! priser da
Naturens Lov, Harmonia! :|:

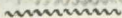
Et Demantbaand blandt alle Kjæder
er det, som knytter Sjæl til Sjæl,
som adler hele Folkets Sæder
og lønner Dyd med varigt Hæd.

:|: Med Dydens Ild vi raabe da:
Held Venstreb! Held Harmonia! :|:

Til Venstreb's Tempel os indbyder
vort Samfunds blide Brodergaand,
Utvungenhed her Alle fryder
og Liighed lægger Haand i Haand;

:|: thi slutter Venstreb'skjæden da,
og raaber høit: Harmonia! :|:

Sander.

No. 39.

Et lidet Bord og tarvelige Retter,
 en trofast Ven, et godt Glas Viin,
 en yndig Glut, som glad og hjalen sætter
 sin Lykke i at kaldes din:
 er det ei Qvintessenzen af
 al Fryd, som dette Liv os gav?

Skue Jægeren, som rast og modig henter
 en Mad, som krydres ved hvert Fjed;
 han lever ei af Kapitalers Renter,
 han trives ved sin kjække Sved.
 Guds Jord som en Vildbane er,
 hvor Brød og Frihed groer for Hver.

Dg naar du da gaaer frem, med Smil i Diet,
 paa Dydens stolte Kongevei,
 utrængende og med dig selv fornøiet,
 og naar dit Hjerte sviger ei,
 da fandt du og en trofast Ven;
 elst først, du elstes vist igjen.

Dg naar du med din Ven gaaer om og skuer
 al Jorden i sin Herlighed,
 saa finder du vel ogsaa nogle Druer;
 nyd dem, og styrk dit Mod dermed!
 Strax flyder Blodet frit og let,
 og Alting synes godt og ret.

Frue Venus er saa underlig en Moder;
 snart smiler hun, snart er hun stræng;

og Elskov er saa fuld af svære Moder,
og Veien lang til Brudeseng;
saa jeg ei vel afhandle kan
en Kunst, som brød saa mangen Mand.

Men er du end iblandt de Lykkelige,
som Kjerligheden kronet har,
blandt Kongerne i Amors store Rige,
fælv dem var Skjebnen tit bisar;
tøm da et godt Glas Drueblod,
saa bli'r din Skjebne mild og god.

Du Vinens Gud, du Corrigfuldes Fader!
Kom giv os Mod og Nøisomhed!
Naar du os blid din runde Haand oplader,
saa regner Fryd og Styrke ned;
saa troe vi Fader Pops Ord:
at vores er den bedste Jord.

No. 40.

Mel. Hvor Fader Evan troner, Glæden smiler.

Et Samfunds Aar er atter lagt tilbage,
det nye er vaagnet af sin Slum,
Held os! at atter fro vi her gjentage
vort gode gamle Symbolum:
glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortsfjerner de sølvgraue Haar.

I trofast Venstabs favre Rosenkjæde
her mange Edles Vaar svandt hen;
dog intet Die dette Savn begræde,
thi Glæden os gjenkalder den.
Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortffjerner de sølvgraae Haar.

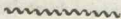
Seer mangan Yngling under Jubel nyde
den Fryd, som hine Eldre nød!
Dg høit vor Priis i Sangens Toner lyde:
end Glæden ei blandt os er død!
Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortffjerner de sølvgraae Haar.

Thi muntre Yngling! sving din glade Pige,
mens end din Himmel straalet blaa!
Dg ei Naturens Modervink du svige,
dens hulde Stemme lyder saa:
glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortffjerner de sølvgraae Haar.

Dg gamle Broder! du hvis Stjerne daler,
lad Druen varme op dit Blod;
saa sjønt den Aftenhorizonten maler,
og raader paa din Svaghed Bod.
Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortffjerner de sølvgraae Haar.

Op, fylder nu Enhver sit Glas til Randen,
med Venstabs gamle Harmonie!

Og Ung og Gammel klinker med hinanden
og stemmer Alle, Alle i:
glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortsfjerner de sølvgraae Haar.

No. 41.

Met. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Et Val er dog ret en herlig Sag!
Bed Val forstaaer jeg kun, Notabene!
Musik og Dands til den klare Dag,
og Viin — Madera, som Nogle mene;
for Alting Damer, saa blide skønne,
som vore her, eller halv saa skønne,
:|: kun det er Val. :|:

Bed moersom Glæddren i Bennekreds
jeg stundom tørstede ud paa Natten;
og drak, ifølge Moralitets-
Principet, da, til min Tørst tog Hatten.
Men slap jeg hjem fra de slemme Vine,
jeg slap dog aldrig fra Hovedpine,
:|: den næste Dag. :|:

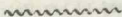
Nei, Alt paa cengang maa være der:
Musik, og Viin, og de kjære Piger.
Kort sagt! som Benner! vi har det her,
da flygter Corrig, da Glæden fliger.

Naar Dit og Dat, som Man veed, det nægter,
 saa vaage Pokker og Byens Bægter!
 :|: Saa sover jeg. :|:

Der findes Guder for hver en Ting;
 for somme skulde jeg tvende finde.
 Hvad om vi her lod gaae Viin omkring,
 og skabte Verden en Valgubinde?
 Hun for det første af Val og Ette
 jo kunde hedde Madam Balette?
 :|: Balettes Skaal! :|:

L. E. Bruun.

No. 42.

Forglem mig ei! naar Glæden dig indbyder,
 og Sorg mit ømme Hjerter tærer hen;
 forglem mig ei! naar bittre Taarer flyder,
 og Skjebnens BOLD borttog din Glædesdrøm igjen
 og naar en Vennefærm i Smigerdunst dig hyller
 og Nyhed frister dig, og af maaskee fortryller;
 saa hør, naar tyft og ømt mit Die siger dig:
 forglem ei mig!

Forglem ei mig! naar Skjebnen vred os fuer
 og river os udaf hinandens Favn,
 da hele Aar mit Die dig ei fuer,
 omsonst jeg søger dig og kalder paa dit Navn;
 i fjernest Egn mig skjænk dog søde Diebliske!
 Og føel, at Tid og Sted indskrænker Venfæb ikke;

o tænk, at, hvor jeg er, mit Hjerte siger dig:
forglem ei mig!

Forglem ei mig! naar kjøle Jord bedækker
det Hjertes Muld, som kjærligt for dig slog;
ei jordist Feil min Omhed hisset svækker,
fuldkommen er jeg der, her tit jeg mig bedrog;
da lys og fri min Aand din Skytsaand glad skal blive,
og Himmel=Vælsker og Trøst din Sjæl indgive;
tænk det er mig, naar blidt en Stemme hvisker dig:
forglem ei mig!

H a f t e.

No. 43.

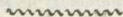
For Glæden i Venstab at finde,
vi række hinanden vor Haand;
for Frihed med Pligt at forbinde,
vi knytte selskabeligt Baand:
værer fro! værer fro!
det er Himlens velgjørende Gave;
værer fri! værer fri!
det er Himlens almægtige Bud.
Hver Sandheds Fjende han er Slave,
Glæden og Frihed er fra Gud.

Banmægtig er Voldsmandens Lænke,
og Sværmerens Fakkell og Dolk;
forgjæves er Oprørsaands Rænke,
at reise det tænkende Folk.

Held det Land! Held det Land!
 Hvor Fyrsten Retsfærdighed ærer!
 Held det Folk! Held det Folk!
 Hvor Sandhed er Lovens Folk!
 Den herfter ei, der mild regjerer
 over et frit og oplyst Folk.

For Venfkab og Sandhed at kjæmpe,
 at elske hver Oplyst og God,
 de Lidendes Klager at dæmpe,
 det være vort Broderskabs Lod!
 Værer fro! værer fro!
 det er Himlens velgjørende Gave!
 Værer fri! værer fri!
 det er Himlens almægtige Bud.
 Hver Friheds Fjende er en Slave,
 Frihed og Glæden er fra Gud.

Thaarup.

No. 44.

For ret os paa Jorden at fryde,
 vi skabtes til Frihed af Gud;
 fornuftige Love vi lyde,
 men Jogens vilkaarlige Bud.
 Held os! Held os!
 Naar dig, ædle Frihed! vi have,
 lyd høit! vor Sang!
 Hvert Baand og hver Lænke til Trods.

:|: Himmelske Frihed! Skaberens Gave!
Kom og opreis din Trone blandt os! :|:

Naturen os dannede lige,
og Alder er ikkun en Lyd;
ja, ene bør Mennesket vige
for høiere Kundskab og Dyd.

Held os! Held os!

Naar Fødsel ei meer os skal trykke!

Lyd høit! vor Sang!

Al Stolthed og Dumbhed til Trods!

:|: Hellige Liighed, Menneskets Smykke,
kom og opreis din Trone blandt os! :|:

For Sorger og Kummer at lindre,
steeg Venſkab fra Himmelen ned,
vi følte Bekymringer mindre,
ſaa ofte en Ven med os leed.

Held os! Held os!

Her Venſkab var altid tilſtæde.

Lyd høit! vor Sang!

Hver avindſyg Nidding til Trods!

:|: Salige Venſkab! Jorderigs Glæde!
Bliv og grundſæſt din Trone blandt os! :|:

P. A. Heiberg.

No. 45.

Mel. Jeg aldrig det for Bellyst kjender.

Fra Barnet, ſom i Buggen hviler,
til Gubben, nær ved Gravens Bred,

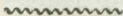
til alle Jordens Sønner smiler
:|: den skyldfri Glæde venlig ned. :|:

Den raske Ungling, paa hvis Kinder
Hygæa livlig malet staaer,
ham hulde Hebe kjærlig minder,
:|: med Fryd at nyde Livets Baar. :|:

Dg han, hvem Egefrandsen pryder,
hvis skjønne Liv var gavnlig Id,
i Brødres Held sin Glæde nyder
:|: som herlig Løn for møisom Flid. :|:

Skjøndt solvgraae Lokke daglig minder
den trætte Dding om sin Grav,
dog Haab om Evigheden vinder
:|: end Roser om hans Vandringstæv. :|:

Vi da i skyldfrie Glæde finde
vort Broderselskabs første Maal;
op, lad for Jordens Huldgndinde
:|: os, Benner! tømme froe en Skaal! :|:
Birkeroed.

No. 46.

Fryd dig ved Livet
i dine Dages Baar!
Pluk Glædens Rose
før den forgaaer!

Man skaber sig saa gjerne Qual,
og søger Torne uden Tal;
men vandrer Lillien kold forbi,
som blomstrer for vor Gud.

Fryd dig ved Livet o. s. v.
Naar Uveir mørkner Vaarens Dag,
og Tordnen ruller Slag i Slag,
saa smiler Aftenrødens Glands
jo dobbelt reen og skøn.

Fryd dig ved Livet o. s. v.
Den Barm, som aldrig nærer Had,
men lever selv med Lidet glad,
for den er steds Livets Bei
med friske Blomster strøet.

Fryd dig ved Livet o. s. v.
Enhver, som Velighed har kjær,
som gjerne Armods Talsmand er,
om ham Tilfredshed, Fryd og Fred
en evig Kreds skal staae.

Fryd dig ved Livet o. s. v.
Og vorder stundom Veien trang,
og Modgangs Timen mørk og lang,
saa rækker Venstreb broderlig
hvert ærligt Hjerte Haand.

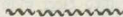
Fryd dig ved Livet o. s. v.
Huld tørrer den hver Taare af
fra Buggen til den mørke Grav,

i Sorgens Midnat straaler den
med Morgenrødens Glæde.

Fryd dig ved Livet
i dine Dages Vaar!
Pluk Glædens Rose,
før den forgaaer!

Den er blandt Livets skjønne Vaand.
Glaæ, Brødre! trofast Haand i Haand!
Saa vandre vi saa let, saa fro,
til bedre Skjebners Hjem!

Frankenau.

No. 47.

Glæde! du som mild udbreder
Roe og Lyst,
hør mit Hjerte, hvad det beder,
hør Retfærdighedens Røst!

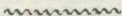
Flye, o Glæde! flye den stygge
falske Ven!
Lad ham gribende din Skygge
støffet skamfuld staae igjen!

Flye, o Glæde! flye den Grumme,
som en Haand
ei udrækker til den Fromme,
for at løse Kummers Vaand!

Flye dens Bryst, som Andre saarer,
 volder Harm,
 leer ad de udpres'de Taarer,
 Glæde, flye den Dneds Varm!

Men hvo Rummers Saar at lindre
 iler frøe,
 af hans Die reen du tindre,
 Glæde! du hans Sjæl beboe!

Hvo der letter Landets Sorger,
 gavner det,
 Glæde! favn den gode Borger,
 og gjør du ham Alting let!

No. 48.

Met. Slaveren skued' den nysskabte Klode.

Glæden er Himlens velgjørende Gave,
 søges af Alle, men findes af Faa;
 Belystiens feige og nedrige Slave
 søger forgjæves; han kan den ei naae.
 :|: Thi er det vel Glæde, som lønner med Nag,
 som vækker til Smerte den følgende Dag?

Ene den Mand, som sit Hjerte tør byde
 frit at randsages af Grandsterens Blik,
 ene den Edle, som Vensteb kan fryde
 Afgang til Glædernes Helligdom fik;

:|: ved Vinen og Sangen sig hæver hans Aand,
til Venner han rækker den trofaste Haand. :|:

Broderlig Haanden hinanden vi give,
Venfkab! dit Tempel indvied' vi her;
Glæden her ofte din Dyrker oplive!
Ingen Uværdig gid komme dig nær!

:|: Ei Falskhed og Smiger misbruge dit Navn!
Hver Broder, som søger, her finde en Havn! :|:

E v a n os vinker, og Bisald tilsmiler,
E v a n er Venfkaabs og Munterheds Gud.
Tiden med rænkefuld Løushed bortiler:
„følg den, og brug den!“ saa lyder hans Bud.

:|: Vi E v a n da hylde ved Glasfenes Klang,
han lønne med Venfkab vor Fryd og vor Sang. :|:

Rein.

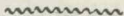
No. 49.

Mel. Naar en Præst faaer Pastorat.

Glæden vinker os igjen,
lader os dens Roser bryde!
Livets Foraar svinder hen,
medens froe vi nyde.
Alderen kommer med Rynker og Plager,
Glæden det iisnende Hjerte ei smager,
Oldingen kjedes ved Ungdommens Larm:
kom i Glædens aabne Arm!
Syng, og dands, og drikk dig varm!

Held Enhver, som munter veed
 Livets Modgang at forjage!
 Roser groe i hvert hans Tjed
 til hans Vinters Dage;
 aldrig han knurrer, naar Alderen kommer;
 Glædens og Ungdommens venlige Dommer,
 munter han vinker hver vennehuld Varm:
 kom i Glædens aabne Arm!
 Syng, og dands, og drif dig varm!
 Glædens Alter flammer her;
 Piger, Ynglinger og Koner!
 Træder Helligdommen nær,
 hvor Gudinden troner!
 Lumler hinanden i tryllende Dandse!
 Binder for Glæden de favreste Krandsse!
 Varsler hinanden med jublende Larm:
 til i Glædens aabne Arm!
 Syng, og dands, og drif dig varm!

Frankenau.

No. 50.

M e L. Druen voxer paa vor Skode.

Har jeg kun en lumpen Daler,
 Notabene som er min;
 nogle Flaster og Pokaler,
 Notabene fyldt med Wiin,
 :|: er jeg hjerteglad og blid,
 Notabene, for en Lid. :|:

Har min Daler faaet i Kommen —
 Notabene, — faaet sin Rest;
 er fra Warfreds Glasfen kommen,
 Notabene med Protest,

:|: den, som da fornøier sig,
 Notabene er ei mig. :|:

Kysser jeg en Andens Pige,
 Notabene, som er smuk;
 vil min Skræder fra mig vige,
 Notabene, for et Bux,

:|: er jeg hjerteglad og blid,
 Notabene, for en Tid. :|:

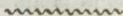
Er min Donna riig som Fanden,
 Notabene riig paa Nar;
 hører jeg min Skræders Vanden,
 Notabene, indenfor.

:|: Den, som da fornøier sig,
 Notabene, er ei mig. :|:

Glæden boer hos Vili og Piger,
 Notabene, meget tit;
 uden Penge Verden siger,
 Notabene, saare lidt.

:|: Disse tree min Glæde gjør,
 Notabene, til jeg døer! :|:

P. A. Heiberg.

No. 51.

Met. Roser spire, Roser vlegne' it.

Her, hvor Glæder os indbyde
og hvor Venſkab adler dem,
her ſkal vore Sange lyde,
her er Glædens lyſe Hjem.

Smykker Tindingen med Krands!:

Denne Time eie vi.

Tidens Fart ei Laarer ſtandſe,
hviſ den unydt gaaer forbi.

Nyder! ſnart ſkal Vaaren ſvinde,
Intet modſtaaer Tidens Kald;
men de nydte Glæders Minde
blomſtrende os levnes ſkal!

Benner! fylder Glædens Bæger!

Dig, Lyæns! hylde vi;
du, ſom alle Sorger læger,
dig til Priis vi ſtemme i!

Bed dit Syn bortiler Sorgen,
ſnart er Jordens Kummer glemt:
Broder, glem den Dag i Morgen:
den ne er til Fryd beſtemt!

Lundbye.

No. 52.

Her, hvor vi forsamles til Glæde,
saa mangel en Broder og sad,
der savnes saa tit paa sit Sæde,
:|: Held Hver, der iblandt os er glad! :|:

Engang skal vi ogsaa bortvandre,
og Andre skal tage vort Sted,
En Skaal da for Eder, I Andre!
:|: Saa fremt I gaae smukt i vort Fjed! :|:

Ved Sang og ved Spøg og ved Gammen
end lystelig Tinnerne gaae;
end sidde vi Benner tilsammen,
:|: o gid det dog stedse blev saa! :|:

Men siden det saa ei kan blive,
Hver ile at nyde sin Fryd!
Af, snart kan os Skjebnen omdrive,
:|: og Een maa til Nord, Een til Syd. :|:

Men om vi end adskilte ere,
dog adskilles Hjerterne ei,
og Fryd det for Alle skal være,
:|: naar Een møder Held paa sin Vej. :|:

Og komme vi atter tilsammen,
begynde vi forfra igjen.
Hvor der da vil blive en Gammen!
:|: Skaal hver usoranderlig Ven! :|:

Alhbet.

No. 53.

Her sad de gamle Fædre
ved bredden Bord,
for Dagens Fæst at hædre
med Gammensord,
i Etaal, som halve Guder,
med Blus paa Kind;
fra farveblændte Ruder
flød Solens Skin.

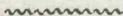
Det kunstigskaarne Væger,
med Druesaft,
som Hjertet vederqvæger,
gav dobbelt Kraft.
Høit for de hulde Røner
da Skjalden sang,
og mellem Harpens Toner
lød Vægrets Klang.

Hvor er den gamle Vælde?
Mon Kræften døer?
End staae de stærke Fjelde
saa høit som før;
men længe sank i Dalen
det viene Løv;
nu sørger Riddersalen,
bedækt med Støv.

Mon jeg vel sørge skulde,
for her var skjønt?

Alf Vintersneens Kulde
 staaer Baarens Grønt.
 Hvil Klynke blandt de Døde
 i Gravens Læ,
 naar nye Frugter gløde
 paa Livets Træ?

Dehlenschläger.

No. 54.

Mel. Naar jeg tænker paa min Lenz.

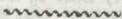
Hold paa Glæden, mens den vinder
 Blomsterkrands om unge Haar!
 Timen, før du veed det, svinder
 dybt i gamle tusind Aar.
 Alf! den Fryd, der svandt med den,
 kjober intet Guld igjen.

Hold paa Glæden, medens Rødme
 farver sunde Manddoms Kind!
 Gavnlig Daad er fuld af Sødme,
 drik den Sødme graadig ind!
 Før du troer, du vorder svag;
 ak! du ældes Dag for Dag!

Hold paa Glæden, mens din Tøse
 fryser under Sølvhaar!
 Snart fra Drømmen til det Visse
 du ved skjøre Krykker gaaer;

dog et Blund endnu du fik:
o! saa nyd det Dieblif!

See, til Alle smiler Glæde!
Druers Perle, Pigers Blik,
Venstabs ædle Demantkjæde —
Alt af gavmild Haand vi fik.
Himlens skønne Bud er: Nyd!
o! dens hele Værk er Fryd.

No. 55.

Mel. Vi bringe dig med Sang og Dands.

Hvad er paa Jorden Mandens Fryd? —
I Bønnelag til Glassets Lyd
at synge fri og fro.
En Ven, der eier sjældent Værd,
er os i Held og Uheld kjær,
i Held og Uheld tro.

Hvad glæder Mandens kloge Sind? —
Alt tvinge Lykken som er blind,
ved kraftfuld, gavnlig Daad.
Han samler Guld for Andre med,
udbreder Held, og stifter Fred,
og tørrer Brødres Graad.

Hvad kan begeistre Mandens Bryst? —
Apolløs himmelfødte Lyst,

og Kunstens Laurbærkrands.
Som alle høie Guders Folk
omgiver han et elsket Folk
med Evighedens Glands.

Hvad adler meest den kjække Mand? —
I Kamp for Gud og Fædreland
at seire eller døe.

Hvor mangel seierkronet Helt
saar Kongedybet, Sund og Bælt,
hvert Fjeld, hver Kyst, hver Ø!

Dog hvad er Mandens største Løn? —
en Mage, trofast, om og skøn,
og Huset skønne Fred.

Naar Danneqvindens bløde Haand
os rækker Krands og Hæders Baand,
da frydes vi derved.

Op, Venner! I, som kaldes Mænd,
Beninder! samles her igjen,
at pryde Glædens Fæst!

Den Mand, der ærer Evas Køn,
og vinder ædel Elskovs Løn,
den Mand har levet bedst.

Thi leve Hver en daadfuld Mand,
der gavne vil og gavne kan,
og længe gavnet har!

Thi leve hver en yndig Mø,
der ei sin Elsker lader døe!

Thi leve hvert et Par!

No. 56.

M e l. M Skabningens Herre os skabte os.

Hvad plage de Folk paa Guds yndige Jord?

De fives og klamres fra Syd og til Nord;

hist plukkes de Store, her pilles de Smaae,

hist bankede Trøier, her Dine saa blaa!

:|: M Verden mis kjender den salige Fred,

som svæved' elskværdig fra Himmelen ned. :|:

Hist skuer en Boldsmand det rygende Blod,

som sprudler ved Tronens den vaklende Fod;

dog raner han Lande fra Menneskers Ven,

som neppe har Navnet af Hersker igjen.

:|: Her svømme de Flaader med hvæssede Dolk,

at stødes i Barm paa et blødende Folk. :|:

Dg Smaakrige fylde selv fredeligt Land:

hist trættes en Hustru med fløyende Mand;

her slaaes Man for Vren med Rugler og Krudt;

hist skjær Man sig lidt for en maadelig Slut;

:|: her bides de Lærde med galdesmuurt Pen,

og lade hinanden knap Kjødet igjen. :|:

O Venner! er ikke den Tvedragt en Spot,

naar Man kunde leve saa hjertelig godt?

O Held os, som Livet forundtes i Nord,

hvor trygt Man kan sidde ved velbesat Bord!

:|: Vi har kun det vigtigste Ønske endnu:

gid indbyrdes Benskab forens vor Hu! :|:

Maafkee skal da Jorden erkjende sin Feil,
 see sig paa fromme Kjøbenhavnere i Speil.
 Top! lad os begynde! den Idræt er stor,
 at fremstaae som Mønster for agtsomme Fjord.
 :|: Reis, Venstab! dit Alter, at vi ved dets Fod
 kan ofre dig Druernes perlende Blod! :|:

No. 57.

Hvad spørger jeg om Guds og Guld,
 naar jeg er veltilfreds?
 Lad Andre have Laden fuld,
 jeg nøies i min Kreds,
 og synger glad ved Leens Klang
 min Morgen- og min Aftensang,

Saa mangen Een har Guld og Guds
 og Snese Retter Mad;
 men Kjedsomheden sidder hos —
 og han er sjelden glad.

Hvo meget har, han meer attraaer,
 og Ønsket aldrig stille staaer.

Dog skjænker du, o milde Gud!
 Os Glæder uden Tal;
 nu grønnes Skoven ved dit Bud,
 nu blomstre Mark og Dal;
 hver Morgen synger Lærken froe
 og Matteredgal ved Aftens Roe.

Dg jeg er glad, tilfreds og riig,
ved uforsærdet Mod;
thi Verdens Fader elsker mig,
naar jeg er from og god.
Hans Almagts Haand min Hytte naaer,
og Haabet smiler hvor jeg gaaer.

No. 58.

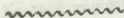
Hvad var Livets største Glæder,
om vi stedse nøde dem?
Hvo paa Roser evig træder
kjedes og tilsidst ved dem.
Længsel selv vor Fryd forskjønner,
naar den gives os igjen,
og det første Favntag lønner
Savnet af den elskte Ven.

Dog er knap een Fryd henrunden,
før en anden følger den;
knap er Maiens Blomst forsvunden,
Høsten smiler strax igjen.
Selv de kolde Winterdage
flabe Glæder i vort Bryst,
da i Vennelag vi smage
ædel og ublandet Lyst.

Held dig, skjøne Aftenrøde!
atter samler du os her;
glade Hymner, som dig møde,
vidne, at du er os her.

Venskab! blide Skytsgudinde!
 smil til vore Ønster ned!
 Lær med Nyttten at forbinde
 Glæde og Uskyldighed!

M. P. Kruse.

No. 59.

Hver, som hylder muntre Glæder,
 holde deres Fest i Dag!
 I vor Viin boer Held og Hæder,
 Wiisdom, Mod og Vid og Smag.
 Helte der maae Manddom hente,
 Skjaldens Aand boer i hans Glas;
 gamle Odin selv erkjendte,
 Balhal uden Viin var Fjas.

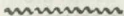
Dog som Vand mod Bacchi Gave,
 Vinen er mod Kjerlighed;
 Skjønheds Læber Nectar have,
 som vi meer beruses ved.
 Elskov Glædens Moder være,
 Glædens muntre Børn er' vi;
 naar vi Bacchi Krandsø bære,
 Myrther flette vi deri!

Snart maaskee vor Stjerne iler
 ned ad Vesterhimmelen;
 snart sit Afskeds-smil den smiler,
 snart for evig slukkes den!

Troe derfor ei Haabets Morgen!
 Nyd den Dag, der til dig leer!
 Ingen, Ingen er dig Borgen,
 flig en Dag dig bydes meer.

Hisset ingen Druer bløde,
 synges ei i Benneslag:
 hisset idel Skygger møde
 vore omme Favnetag;
 Brødre! lad os da paaafjønne,
 at endnu vi ere her!
 Leve alle vore Skjønne!
 Leve Hver, som har dem kjer!

Mahb el.

No. 60.

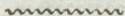
M el. Brødre! hører Stormen tude.

Hver, som ynder skyldfrie Glæde,
 Hver, som føler Venstabs Værd,
 hvert et Led af denne Kjæde
 attet vær velkommen her!
 Kommer, Venner! værere glade!
 Daarer kun vor Fryd kan hade.
 End, som sidst, vort Løsen er:
 klink, og drik, og lystig vær!

For Enhver, som heller græder,
 Veie nok der aabne staae;

Denne lover lutter Glæder,
 Venner! vi vil denne gaae.
 Tidsnok Skjebnen Beemod sender,
 Glæden tidsnok Ryggen vender,
 derfor end vort Løsen er:
 klink, og drif, og lystig vær!

Her i Vennesamfund glide
 mangel Aften glæderig!
 Lad saa Vaar og Sommer stride,
 Livets Vinter nærme sig!
 Selv i denne, hines Minde
 skal vort fælleds Bisald vinde;
 stemmer i! vort Løsen er:
 klink, og drif, og lystig vær!

No. 61.

Hvis Skjebnen jeg vilde forbande,
 jeg heel utaknemmelig var,
 det bedste af Jordklodens Lande
 til Fødeland faaet jeg har;
 Og skal jeg ei blues ved Fædre,
 selv deri var Skjebnen mig god —
 Ei flyder i Adelen bedre
 og mindre uredeligt Blod.

Guld gav mig ei Skjebnen, men Glæde,
 og den lade Lyve nok staae;
 jeg skal ei de Skatte begræde,
 som aarlig paa Havet forgaae,

og galer den ildrøde Hane,
saa er jeg Poet, endstjødnt slet,
Man kjender Poeternes Bane: —
mit Bostab det redder jeg let.

Hr. Dragon! behold deres Penge,
og de, Hr. Arist! deres Rang!
See Tusinde til Dem at trænge,
og spot med den Lidendes Trang!
Jeg spøger ei med Mæcenater,
jeg Guld ei forsængelig ta'r,
men bytter ei med Potentater
min Fryd mod den Vælde, de har.

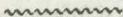
Jeg synger, jeg leer, og jeg spøger,
og stundom jeg tømmer mit Glas;
imellem randsager jeg Bøger;
som tieft jeg farer med Fjas.
Ja Fjas, det er Sausen paa Livet,
en ellers affsmagelig Ret —
og hvis uden Saus den blev givet,
saa maatte Man lugte sig mæt.

Dg har jeg — hvo dette kan sige
han er saa lykkelig som jeg —:
en Æm og fortræffelig Pige,
som pryder med Roser min Wei,
en Dal hun i Norge forskjønner,
ei Norge har skjønnere Dal;
tilgiv mig, I Østsidens Sønner!
hvor hun er, er skjønneste Dal.

J Hiertets forborgneste Hjørne
 jeg ledte om Ønfter, sandt et;
 som ikke kan Himlen fortørne,
 og ikke min Næste med Ret:
 Bortsynge, bortsmile, bortspøge,
 Elisa! mit Liv i din Arm,
 mit Fædrenenavn at forsøge,
 og døe paa din elskede Varm!

Særlig.

No. 62.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
 kan føle denne Sang;
 thi mangen stolt og mægtig Mand
 kan ikke det engang.
 Men er han glad og med mig leer,
 saa er han dog kun hvad jeg er.

Selv Moguls Guld og Sultans Pragt,
 hans Held (Hvo var den Nar,
 der saae al Verden i sin Magt,
 og dog tilfreds ei var?)
 Alt det jeg ønsker ei; men glad
 og med Foragt jeg leer derad.

Vær glad! mit første Valgsprog var.
 Hvad hjælper Kroners Værd?
 Jeg er tilfreds med hvad jeg har;
 Hvo klog er, vil ei meer;

thi, hvad Man ønsker, faaer Man det,
saa er Man derfor dog ei mæt.

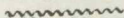
Dg Guld og Magt, og Kroners Værd,
hvad er vel disse Ting?

Naar Tiden selv et Vidne er,
at Lykkens falske Sving
forandre ofte Mogul selv
til en elendig ussel Træl.

Alt være en retskaffen Mand,
er meer end Kroners Pragt;
og har jeg da kun Brød og Vand,
men Glæden i min Magt,
saa har jeg meer end Mogul har,
og bytter ikke med den Nar.

Hvo lystig er, som jeg, kun han
kan føle denne Sang;
thi mangel stolt og mægtig Mand
kan ikke det engang.

Men er han glad, og med mig leer,
saa er han dog kun hvad jeg er.

No. 63.

Hvorfor med Griller Sindet plage,
i Ungdoms friske Blomstervaar?

Hvi Rykker over Vandet drage,
mens Livets Rose rød end staar?

See, Glæden paa hver Bane smiler,
vi gjennem Pilgrimslivet gaae.
End med sin Krands hun mod os iler,
naar vi paa Skilsmisstedet staae.

End surre Engens klare Kilder,
end Lunden grøn og kjølig er,
end Maanens fromme Straaler spille
saa klart, som mellem Adams Træ'r;
end Purpurdruens Saft ombytter
for Glæden hver en sorgfuld Stund;
i Aftenglands, i Rosenhytter,
end tryller Kys af elskte Mund.

End Nattergalens Røst indgyder
i Unglingshjertet Salighed,
end strømmer, naar dens Lovsang lyder,
selv i den Varm, der bløder, Fred.
O herlig, herlig er Guds Klode,
og værd at fryde sig paa den.
Thi vil jeg nyde hver dens Gode,
til jeg i Graven smuldrer hen.

No. 64.

Mel. Jeg aldrig det for Velsøst kender.

Hvor Livet blomstrer i dets Fylde,
der hersker Glædens hulde Gud;
hans Almagt Jorden rundt vi hylde,
:|: og lyde froe hans milde Bud. :|:

En venlig Ild hans Nafn straalér,
og Roser spire i hans Fjed;
af fulde blomsterkrands'de Skaaler
:|: hans Gaver strømme til os ned. :|:

Hver Sky fra Himlen da maa svinde,
hver Dei er skjøn, hver Byrde let;
i muntre Til de Timer rinde,
:|: og Vanen gjør os aldrig træt. :|:

Ei er han fjendst paa nogen Alder,
dog meest han ynder Ungdomsaar,
og kommer helst, naar Man ham kalder
:|: i Livets lyse Rosenvaar. :|:

Da har han gjerne i sit Følge
den glade Spøg, den muntre Sang;
han jævner let hver Mismod's Bølge,
:|: hans Blik er Smil, og Dands hans Gang. :|:

To hulde Søstre venligt træde
med enig Villie i hans Spor.
Hvad var vort Liv, hvad var vor Glæde,
:|: om disse flygted' fra vor Jord? :|:

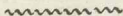
Dem skjænked' han sin hele Vnde,
og smykked' dem med Rosenbaand;
og begge herligt de forkynde
:|: endnu paa Jorden Himlens Mand. :|:

Vi kjende dem, og dybt vi fatte
det høie Værd, de Livet gav;

thi meer end alle Jordens Skatte
:|: de fryde os indtil vor Grav. :|:

Dg derfor lever i vort Minde
hver Dag i yndig Morgenglands,
da vi af Glædens Blomster vinde,
:|: i Venstabs Ly en duftig Krands. :|:

M o l b e c h.

No. 65.

Hvor saare Lidet vil der til,
for lykkelig at være:
et muntert Sind, en Piges Smil,
en Ven, som gjør mig Vre,
en Hytte, som mig skjule kan,
sundt Brød og Kildens klare Band,
saamegen Viisdom, som jeg vil,
og bruger til min Lære.

Guld har sin Glæde, og Magt sin Værd,
og Rang vanærer Ingen;
det er ret smukt at være lærd,
men det er ikke Lingen.

Alt frygte ei for Daarens Dom,
men tage Dagen, som den kom;
er meer end Guld og Vre værd,
og det mig røver Ingen.

Men naar jeg ved Elisas Barm
til Kloden kunde sige:

„Jeg har indsluttet i min Arm,
„o Jord! din bedste Pige,“
og saa en Ven ved Siden sad,
som saae sig i min Lykke glad,
jeg skulde, skjøndt forladt og arm,
ei efter mere hige.

Til eenlig Dal jeg flygted' hen,
min Haand en Hytte bygged',
som mig, min Pige og min Ven
indsluttet' og betrygged'.

Til Frugtbarhed jeg Jorden tvang,
og ved min Flid hans Godhed sang,
som troner høit i Himmelen,
og mig min Kreds betrygged'.

Jeg Fader blev, — de kjære Smaae
paa omme Knæ jeg satte,
paa dem med samme Mine saae,
som Gjerrige paa Skatte;
jeg ledte efter Moders Træk,
og kysste barnlig Taare væk,
jeg Jorden skjon, Gud god jeg saae,
som mig paa Jorden satte.

Jeg sagde til den kjelne Løs:
„Dyd er den største Vnde,“
og til den raske vævre Knøs:
„den største Skam at synde.“
Jeg sagde til dem begge To:
„blandt Livets Torne Roser groe,

„af Dydens Kilde Glæden øs!
„og Gud skal Eder ynde!“

Zetlig.

No. 66.

(Dobbelt Parodie paa forestaaende.)

Nei, nei, det ei saa let gaaer til,
med lykkelig at være.
Hvor findes trofast Piges Smil?
Hvor Venstab, som gjør Ære?
En Hytte let ompustes kan,
og ussel Koft er Brød og Band.
Siig, gode Zetlig! hvad du vil,
jeg har en anden Lære:

„Ei Guld, ei Magt en Fjær er værd,
og Rang? — jeg bruger ingen.
Hvad hjælper det, at være lærd?
Nei, vil du vide Tingen?
Ei skjælte for sit Hjertes Dom,
men nytte frøe hver Dag, som kom,
kun dette er vor Tragten værd;
men det attraaer fast Jngen.“

Ei selv ved største Skjønheds Barm
jeg glad mig torde si.
Den Fryd er farlig, falsk og arm,
som søges hos en Pige.

Jeg frygted hver, som hos os sad,
at han kun var ved hende glad.
Med Hovedpuden i min Arm
jeg før hver Nat vil ligge.

Til stille Landsby tyer jeg hen,
hvor fromme Bønder bygge.
Jeg der, allene Dydens Ven,
kan Hjertets Ro betrygge.
Og, langt fra Modens usle Tvang,
jeg offer Dyden kun min Sang,
og Ham, som boer i Himmelen,
og Dydens Ven betrygger.

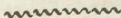
Jeg ynked' hver, som kjere Smaa
herind i Verden satte.
Paa dem, ak! lurer Lasten saa,
som Gjerrige paa Skatte.
Snart tabes Fromheds ædle Træk,
og Ufkyldsblomsten pustes væk.
Med Gruelse jeg Dagen saae,
som dem i Verden satte.

Dog jeg en munter Bondetøs
skal lære Dydens Vnde;
ved mig en vakker Bondekøs
skal holdes fra at synde.
Og engang, plantet af de To,
en Rose paa min Grav skal groe.

Min Grav med Blomster skal bestrøes
af dem, som Dyden ynde.

Bergenhammer.

No. 67.

Saa kommer nu, og lytter til,
hvo lykkelig vil være:
Tro ikke smukke Pigers Smil!
de fleste falske ere.
For Alting sky det flaué Vand,
som ikkun Hjernen sløve kan.
Om lykkelig du være vil,
du følge denne Lære:

„Kun Druen have for dig Værd,
en vinløs Fryd er ingen.
Vær kun paa Rankens Frugter lærd,
det er fast hele Tingen!
Færd ved et Nip om Vinen Dom,
fra Cap Den, Hiin fra Rhinen kom;
giv Punschen sin fortjente Værd!
Men Øllets Fryd er ingen.“

Viin lærer mørke Lungfunds Barm
sin Kummer at affige.
Den styrker bange Krigemands Arm,
den bøier knibste Pige.

Hvo mon ved fulde Glasse sad,
og var ei veltilfreds og glad?
Ved Druen Trus selv, skøndt arm,
ei efter meer vil hige.

Til dunkle Lysthuus tyer jeg hen,
hvor muntre Fugle bygge.
Jeg der med Glasken og min Ven,
kan Hjertets Fryd betrygge.
Der drikke vi foruden Tvang,
og høit til Vinens Roes en Sang
vi sende op mod Himmelen,
ved Viin mod Sorger trygge.

Men Qvinder ville vi forsmaae,
ei Priis paa dem vi satte.
Kun Løssenakker dem ansaae
for Jordens bedste Skatte.
Kom En med lifligst Skjønheds Træk,
at puste os vort Hjerte væk,
vi stivt da paa vort Glas kun saae,
og det for Munden satte!

Selv Jupiter en Kjeldertos
forskjød, af største Unde,
og valgte sig en vakker Knos,
for aldrig meer at synde.
Hei, Dreng! kom, og af Bordet toe,
søg friske Roser, hvor de groe,

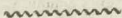
og Nektar os af Bollen os,
med ganymedist Unde!

eller:

(Du seer, hvor mit gode Hjerte løber af med mig.)

Dog til at skjenke, vi en Løs
kan bruge, som har Unde;
hun gjør da Tjeneste, som Knøs,
og dermed vi ei synde.
Hei, Ma ren! kom, af Bordet toe,
søg friske Roser, hvor de groe,
og Nektar os af Bollen os,
alt med sædvanlig Unde!

Bergenhämmer.

No. 68.

Mel. Os Elskovs hulde Skaberinde.

Hvor skjønt i Vennekjæde sammen
at hylde Venstabs Harmonie,
og høit og i fortrolig Gammen
en munter Vise stemme i;
naar Ven hos Ven har taget Sæde
og Hjertet banker høit af Glæde,
naar Binen blinker i Pokalen
og Chorus toner høit i Salen,
hvert Die straalér salig Lyst,
og Glæden troner i hvert Bryst.

Til Fryd og Ungdomsbaaren byder;
 see, Blomster spire for vor Sti!
 Op! Glædens Rosenalder nyder!
 Snart svunden er dens Tryllerie:
 Snart Sorgens Byrde os vil bøje
 og mørkne Glæden i vort Die;
 snart har af Baarens lyse Dage
 vi Mindets Skygger kun tilbage:
 thi lad os nyde Livets Lyst,
 mens Glæden aander i vort Bryst!

Hvor riig er ikke hele Jorden,
 for raske Unglings lyse Sjel!
 Ham Livets Skat er aabnet vorden
 i Kjerlighedens Offervæld.
 Naar Blik og Blik hinanden møde,
 og Hjerter sympathetisk gløde —
 o Elskovs søde Dieblikke!
 I svinde, men I glemmes ikke!
 Saalænge Hjertet varmt end slaaer,
 ei Eders Mindeblomst forgaaer!

Med Længsel Unglingshjertet lytter
 til ærligt Venstabs djærve Ord,
 og varmt det Venstabspagten knytter,
 og Trostabs Aand i Pagten boer.
 Kjærminderne, som Krandsen flette,
 en himmelsk Salighed forjætte!
 I Sorgen Trost og Stav i Nøden;
 i Livet Ven og Ven i Døden! —

Paa Drkuss's Bred, som Livets Bei,
forsager trofast Venstabs ei!

Dy, lad os slynge friske Krands
af Glædens Blomster om vort Haar!

I zephyrllette Glædesdandse
vi svæve hen den skjønne Vaar.
Snart har af Vaarens lyse Dage
vi Mindets Skygger kun tilbage,
snart stiger Sorgen af sin Hule
og Skyer vores Himmel skjule;
thi, lad os nyde Livets Lyst,
mens Glæden aander i vort Bryst!

N. P. Liunge.

No. 69.

Hvor var det skjönt, isald vi kunde med hverandre,
før vi til Eden gaae,
hernede blandt vor Jords Maragtigheder vandre
syv, otte hundred' Aar.

Men da Moer Eva har os denne Spas fordærvet,
og Plads ved Englesad
har fine fjere Børn langt snarere erhvervet,
end de der sidde gad.

Saa, Brødre! lader os ei slige Daarer være,
at døse Tiden bort;
snart Alogskab vil saa lumst vor Munterhed hentære,
dens Rose blomstrer kort.

Vist, siger Man, vor Jord er fuld af Skarn og Plager,
og der er noget i;
men, tro mig! Verden er just, som Man den sig tager,
et snurrigt Maskapi.

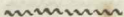
Ja sæt! vi kunde i vor egen Lod udfinde
lidt mere sort end hvidt,
er jo hver Time, vi kan Sorg og Gigt afvinde,
den reneeste Profit.

Bort altsaa, Ungling! bort med hver ubuden Grille,
der mørkner Livets Fryd;
tænk Almors Tryllerie, saa vil dit Die spille,
hans Bud er: lee, og nyd!

Hvo vilde ei med Lyst saa let en Pligt opfylde?
Thi, Brødre! skjænk i!

Og lad med fulde Glas os Glædens Guddom hylde,
Skaal dens Philosophie!

L. E. Bruun.

No. 70.

Hvo vilde sig med Griller plage
i feire Ungdoms lyse Aar,
naar Engen liig, i Baarens Dage
vort Liv i fulde Blomster staaer?

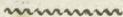
Fortroligt Jordens Glæder hegne
omkring vor korte Levetid;
hvor smiler ikke allevegne
Naturen yndesuld og blid!

End Engens klare Kilde rinder,
end Lunden kjølig er og grøn;
end venlig Maanen os beskinner,
som fordum Edens skyldsfrie Søn.

End Saften af de røde Druer
forkorter mangelkjedsom Stund,
og end i Aftenrødens Luer
et Kys er sødt af Pigens Mund.

End skingre Bøgens tætte Kroner
af søde Harmoniers Lyd;
end Nattergalens Aftentoner,
omsmelte Sjælens Qual til Fryd.

D! herlig er Guds skjøne Klode,
og værd paa den at fryde sig!
thi vil jeg nyde glad dens Gode,
til Gravens Hvile kalder mig!

No. 71.

Mel. Jeg synger gjerne om Kongens Magt.

Ia Folk maae sige alt hvad de vil,
saa gik det dog i de gamle Dage
langt mere lystigt og muntert til,
end nu, da Alting maa fremmed smage;
hvor var det herligt? hvor var det kjerligt?
Saa indtil Ruset saa var det ærligt,
:|: ja trut og norst. :|:

Dg Jule=Grøden! hvor smagte den?
 Dg Jule=Lege med Kys og Vanter?
 Med Spøg og Latter fløi Matten hen,
 og Glæden klang der fra alle Kanter;
 da Pægle=Kanden, opfyldt til Randen,
 blev tømt saa tit, at Man flø'de Vandet,
 :|: og drak igjen. :|:

Bærtindens Fødselsdag var en Fest,
 hvor muntre Skaaler ei glemte bleve;
 hver sang den Vise, han kunde bedst,
 og Alle ønskte: gid Konen leve!
 Saa drak de siden paa Eftertiden,
 og ønskte Konen en vakker Liden,
 :|: ad Nar igjen! :|:

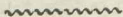
Nu tyve Retter en skøn Kolas,
 og Skaalers Navn gjør en Gjest trangbrystig,
 med Laushed tomme vi pene Glas,
 og Juul og Fasten er lige lystig,
 vi lee og grine ved hede Vine,
 dog knap Man sporer en munter Mine,
 :|: ved sidste Glas. :|:

Thi Kaffe, Thee og en Priis Tobak,
 og ydmyg Tjener nu Moden ere;
 om Kour og Kulde, lidt Pølsejuak,
 og saa ved hvert Ord: jeg har den Være;
 naar sød som Sukker, Man ziirlig bukter,
 da er det brav, skjøndt Man ei oplukter,
 :|: den tvungne Mund. :|:

Nei, træder udi Forsædres Spor!
 Vi har en Vært, som kan Spøg fordrage,
 i Dag hans Glæde er dobbelt stor,
 et Aar er lagt til hans Elsktes Dage:
 lad Glasset røres, en Sang fremføres!
 For mere værdigt ei Ønsker gjøres,
 :|: end Liv og Held! :|:

Gid Gretes Helbred og Lykke staae,
 i varig Flor til ærværdig Alder!
 Gid hendes Minde velsignes maae,
 til Glaamen tørres og Dobre falder!
 Gid Held og Være en Frugt maa være,
 af varme Ønsker, som Benner bære,
 :|: for hendes Huus! :|:

No. 72.

Idag vor Røst er Jubellyd,
 o Mai! din Almagt vi fornemme.
 Vi dele fro Naturens Fryd,
 med den vi dele vil vor Stemme;
 du signer alt det Skabtes Hær,
 o skønne Mai! velkommen vær!

Dit Tempel tye vi Alle til,
 thi der er Dyds og Wiisdoms Sæde;
 vi Alle, Alle stræbe vil,
 som du at skabe Held og Glæde.

Vor Id, vor Daad skal stemme i
Naturens rene Harmonie.

Riber.

No. 73.

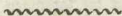
M e t. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Jeg agter alt det for ingen Ting,
som Andre agte for store Plager;
naar Verden tumler, gaaer jeg omkring;
naar den sig aabner, det mig ei rager;
naar Krig forkyndes, og Stater svækkes,
naar Freden sluttet kun for at brækkes;
:|: hvad da! hvad da! :|:

To Ting i Verden mig Uroe gjør,
min Flaske tom, og min Pige vranten;
men siger hun, som hun sagde før:
„Skjenk i dit Glas indtil bare Kanten!“
med Kling og Klang hun i Søvn mig dykker,
og naar jeg vaagner, mig kjelen kysser.
:|: Ja da! ja da! :|:

Da har jeg Mod til at vove Alt;
thi Verden er, som Man den sig tager.
Den Byrde, hvorved en Anden faldt,
jeg den med knyttede Næver drager!
Den veed i Verden sig bedst at stikke,
som veed itide at elske, drikke;
:|: ja men! ja da! :|:

Jeg sover rolig den ganske Nat;
thi hvo, som sover, han synder ikke.
Om Dagen passer jeg paa min Hat,
og Raaben maa sig til Beiret stikke.
Naar jeg besættes paa hvert et Hjørne,
af lumste Ræve og glubste Bjørne,
:|: hvad da! hvad da! :|:

No. 74.

Jeg bærer Respekt for hver Krone,
om stor eller liden den er,
den skjenkes af Mand eller Kone,
den faaes nu ved Urv eller Sværd;
men ikke desmindre jeg mener,
at rundtom paa videne Jord,
den Glæde allene fortjener,
af Vise at holdes for stor.

Hvad de Philosopher end sige,
som med et forfærdeligt Skraal,
Ideernes Verden bestige,
dog Glæde er Skabningens Maal.
De længe nok snoe Syllogismer,
af mørke og knudrede Ord
jeg skal uden Skrig og Sophismer
bevise, at rigtigt jeg troer.

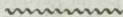
Alt glæde sig attraaer hvert Hjerte,
og mægtigt hver Sands raaber: Nyd!

og selv under Modgang og Smerte
vi styrkes med Haabet om Fryd;
og Jordfredsens Skatte tilbyde
os verlende Nydelsers Lyst.
Vi Himmelsens Lov da adlyde,
naar Glæden opliver vort Bryst.

Og god er tillige den Glade,
han altid er Menneſters Ven;
han ei kan misunde og hade,
da flygtede Glæden jo hen.
Ja blot naar den Glade fremtriner
med smilende Nie og Kind,
hans lyse og venlige Miner
til Munterhed stemme hvert Sind.

Fra Vigernes Nie dog Glæden
almægtigst opliver vort Bryst.
Dets Glæde er en Straale fra Eden,
dets Smil er en Himmel af Lyst.
Med Rette, sødtsmilende Viger!
I hylde med jublende Sang.
For Eder saa gladeligt stiger,
vort Dufte ved Glasſenes Klang!

D. Horrebow.

No. 75.

Jeg elſted' meeft det kjere Land,
hvor jeg er fød og blev opdragen;

der sad jeg tit paa græsrig Strand;
og hørte Havets stolte Bragen.

:|: Her, tænkte jeg, paa denne De,
her vil jeg leve glad, og døe. :|:

Jeg paa de grønne Sletter gik
imellem Agrens gule Grøde;
jeg Uld af Faarestokken fik,
af muntert Dvæg min bedste Føde.

:|: Naturen var mit Dies Lyst,
og Sorg var fremmed for mit Bryst. :|:

Jeg stod saa glad med Solen op,
naar Sommerdagens Morgenrøde
forgyldte fjerne Klippers Top,
og Straaler sig paa Bølger brøde;

:|: og reen og klar som Himlens Blaae,
saa var min unge Sjels Attraae. :|:

Jeg kom til Byens qualme Borg,
til Modens og til Daarskabs Sæde,
hvor Glæden var forgyldet Sorg,
hvor Armod gik i Purpurklæde;

:|: hvor Lasten Dydens Masse bar,
og Bellyst Sygdoms Moder var. :|:

Min Længsel stod til Fødested,
til Landets sørgeløse Skygger.

Ei saae jeg Mark, ei Gaar, ei Dvæg,
og ei hvor Fuglen Rede bygger;

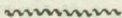
:|: o! tænkte jeg, o var jeg der,
hvor Frihed og Naturen er. :|:

Saa tænkte jeg, da Damon kom,
 og han var een af Dalens Sønner;
 mit Hjerte han anholdte om,
 jeg blev opmærksom ved hans Bønner;
 :|: jeg blev — fort! — han mit Hjerte fik,
 og Lyst til Landet snart forgik. :|:

Bedrøvet Byen jeg forlod,
 thi Damon jeg forlod tillige.
 Jeg saae den Eng, hvor grøn den stod,
 jeg saae Naturens muntre Rige;
 :|: jeg sagde: det en Ørken er,
 thi jeg her ingen Damon seer. :|:

Saa førte Kjerlighed ham hen
 til Ven, til sin kjære Pige.
 Mig dobbelt kjær blev da min Ven,
 Naturen dobbelt skjøn tillige;
 :|: og i hans raske Favnetag
 jeg smagte Livets bedste Dag. :|:

Saa hører, Viger! denne Sang,
 og lærer, intet Sted at vrage!
 Dø bliver Tiden aldrig lang
 ved Siden af en elsket Mage:
 :|: i Dal og De, paa Land og Fjeld
 udbreder Elskov Fryd og Held! :|:

No. 76.

Jeg er af Naturen den fermeste Mand,
jeg kan hvad jeg vil, og jeg vil hvad jeg kan;
fornøiet og fri har jeg Alt i min Magt,
jeg er sjelden bekymret, og aldrig forsagt.
En Forstjæl i Standen, den nægter jeg ei,
der er Fleer' leve værre, end bedre end jeg.

Mit Liv er en Kjæde af Frihed og Epil,
jeg kommer, jeg bliver, jeg gaaer, naar jeg vil.
Jeg hører ei Jammer, ei ynkelig Skrig,
min Pige maa rette sig smukt efter mig.
Jeg er hverken for stor eller liden i Rang,
jeg lever saa godt, at jeg kjender ei Trang.

Har jeg Penge, saa har jeg Vin, Piger og Mad,
jeg er lykkelig med dem, og uden dem glad.
Om jeg spiller dem bort, saa gaae de der' Bei,
jeg er lige lystig, jeg savner dem ei.
I Fryd og i Glæde hver Time gaaer bort,
hver Løverdag synes mig Ugen for kort.

No. 77.

Jeg er lidt af alle Slags:
Musikus, Poet og Maler!
De maa ikke troe jeg praler;
jeg det kan bevise strax:

Jeg trakterer Instrumenter,
jeg har mange Slags Talenter;
det er velbekjendt, Crispin
er en fiffig, lystig Dreng!

Jeg er Mester i Epilop,
jeg er Træl af kjønne Piger,
aldrig Viin og Kort jeg sviger,
mit Genie gjør alskens Hov,
jeg Komedie kan spille,
gamle Knarke kan jeg drille.
Det er velbekjendt, Crispin
er en fiffig, lystig Dreng!

Jeg er en godhjertig Nar,
lystigt er mit hele Væsen;
til jeg bliver bleeg om Næsen
jeg Violens sørge laer!
Til den Time Hjertet standser,
rast jeg synger, leer og dandser!
Det er velbekjendt, Crispin
er en fiffig, lystig Dreng!

No. 78.

M e l. Bert Gødeland var altid rigt ic.

Jeg er saa froe, jeg er saa glad,
jeg er min egen Herre.
Jeg ingen Mand skal spørge ad,
om jeg tilfreds maa være.

Jeg stræbe kan, og Vel og Held
skal følge mig fra Dal og Fjeld.
Jeg gi'er min Skat, gjør Ret og Skjæl,
og er min egen Herre.

Mit Huus er lavt, men mit det er,
sin egen Tant det bærer;
og aabent staaer det for Enhver,
som Gud og Kongen ærer.

Kom Bonde, bød jeg ham min Haand,
kom Ridder, bød jeg ham min Haand;
jeg frygter Gud, men ingen Mand,
og er min egen Herre.

Min Kost er simpel, og min Drik
ned over Klippen flyder;
men mon Den mere Styrke fik,
som Sneise Retter nyder?

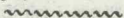
Mon Den er mere glad end jeg,
som henter paa en farlig Vei
sin rare Viin? Jeg mener nei,
Vand lædsker, styrker, fryder.

Alf Klæder Andre brystet sig,
med meget mindre Føie.

Den Hjord jeg fødte, skjænkte mig
min simple Badmels Trøie,
og den er varm, og heel og reen,
og spunden paa min Datters Teen;
min Kones Finger sømmed' den,
fjær er mig denne Trøie.

Mit Leie Ingen spotte maa,
 jeg holder det i Være.
 Jeg veed, at Søvn paa bare Straae
 kan tryk og qvægsom være.
 Naar Soel forgylder Bjergets Top,
 jeg med fornøiet Sjæl og Krop
 til Dagens Anbrud stiger op,
 og saadan bør det være.

Min Datter træd i Moders Spor!
 saa kan det aldrig feile,
 at naar du bliver rigtig stor,
 vil Snese til dig beile.
 Da lyd kun Stemmen i din Barm,
 og fast dig i din Mages Arm!
 Bed Elskov lindres Livets Harm;
 det kan umuligt feile.

Letting

No. 79.

M e l. Den, som er klog, seer ad Tøfsernes Spot.

Jeg er til Lystighed altid parat.
 Sæt mig paa Prøve! kom an, Kammerat!
 Byder du mig en Staal at drikke?
 Vel! jeg mit Glas kan udstikke!
 Tro mig, med Livet jeg nok veed Besked;
 hvad Andre gjøre, gjør jeg med!
 Smiler en Glut, som er venlig og god,
 synker jeg strax for den Undiges Fod.

Kalder til Kamp mig Pligt og Ære,
ei jeg den Sidste skal være.
Tro mig, med Livet jeg nok veed Bæsted;
hvad Andre gjøre, gjør jeg med!

Under du Lærninger, Kort, Billiard?
I mig paa Timen en Makker du har.
Elsker du Ordfrig og Disputer?
Kom! hver en Thesis jeg bytter.
Tro mig, med Livet jeg nok veed Bæsted;
hvad Andre gjøre, gjør jeg med!

Men dersom du i din Viin kommer Vand,
og hvis en Bølerske elste du kan,
kan du en Skurk dit Venskab skjænke,
kan du Ustyldighed krænke:
ingen af Delene, Ven! gjør jeg med;
vælg dig en Anden i mit Sted!

N. L. Bruun.

No. 80.

Jeg fødtes ikke til Høihed og Rang;
jeg er tilfreds og la'r Dem være lige.
Min bedste Lykke er Druer og Sang,
før var det Kys af en vakker Pige.
Selv Keiserens Glands og Herlighed
er intet uden Hjertefred!

Vor Herre gav mig ei Rigdom og Guld,
men muntert Sind, hvordan Eljebnen sig dreier;
og naar min Flaske kun altid er fuld,
al Verdens Rigdom i den jeg eier.
Selv Keiserens Glands og Herlighed
er Intet uden Hjertefred!

Den, som har Hælbred og Elskov og Viin,
han er en Nar, hvis endda han tør klage!
Mod hver en Kummer han har Medicin,
saalænge Brøde ham ei kan nage;
thi Keiserens Glands og Herlighed
er Intet uden Hjertefred!

No. 81.

Jeg kjender en Alder, hvor hemmelig Kummer
ei nager vort spæde, uskyldige Bryst;
af himmelske Engle vi døsjes i Slummer,
for atter at vaagne til tryllende Lyst.

:|: Uskyldige Alder! sød er du, men kort,
af tunge Bekymringer drives du bort. :|:

I Verden indtræde vi nøgne og spæde;
vi trænge til Alt, skjøndt det rører os ei,
uvante til Sorger, ukjendte af Glæder,
betræde vi Livets saa farlige Bei.

:|: Uskyldige Alder! sød er du, men kort,
af tunge Bekymringer drives du bort. :|:

Ei skrækkende Synet vort Die omsvæve,
 naar Slumneren lukker det kvægende til,
 ei tvivlsomme Tanker i Hjertet sig have,
 ei Flamme af Elskovs fortændende Ild.
 :|: Ufskyldige Alder! sød er du, men kort,
 af tunge Bekymringer drives du bort. :|:

Enhver er kjærkommen, som med os vil spøge,
 det være vor Lige, Regent eller Træl,
 de muntre smaae Dine blandt Mængden ham søge,
 hans Minde udslættes ei let i vor Sjel.
 :|: Ufskyldige Alder! sød er du, men kort,
 af tunge Bekymringer drives du bort. :|:

Den Lille han kjender ei Pilen, som saarer,
 uvidende om hvad Sindslidelse er,
 astørrer hans venlige Haand vore Taarer,
 hans Mine udtrykker: o! græd ikke meer!
 :|: Ufskyldige Alder! sød er du, men kort,
 af tunge Bekymringer drives du bort. :|:

O! lykkelig den som vor Verden forlader,
 endnu før han lærer at kjende den ret!
 Hans Død kun begrædes af Moder og Fader,
 ei Andre han kjender, hans Strid bliver let.
 :|: Ufskyldige Alder! sød er du, men kort,
 af tunge Bekymringer drives du bort. :|:

No. 82.

Jeg lider godt en munter Sang,
som vækker Spøg og Latter;
ved denne jeg mig atter
kan gotte hele Dagen lang.

Naar Alt er Glæde,
og Unge qvæde,

da en Springom jeg nok med dem vil træde.

Et lille Omqvæd paa vor Sang
da sætter alle Mand i Gang.
Med Glas i Haand vi hædre
hiin Skif fra vore Fædre.

Naar Glæden lærer os vor Sang,
naar Druens Draabe spiller,
da svinder Sorg og Griller,
vi glemme Fattigdom og Trang.

Naar Alt er Glæde o. s. v.

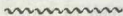
Men stemmer Tonen ei for høi,
thi ak! naar Qvinten springer,
en hæslig Skurren klinger.

Man leer ad Hovmod's Pral og Støi,
ført er slig Glæde
fra Herresæde.

Ud af Rareth stolt Junker Man seer træde,
ham gammelt Ordsprog tjener bedst:
blis, kjære Schuster ved din Læst!

Bagpaa du klæder bedre,
der støde dine Fædre.

T. E. Bruun.

No. 83.

Jeg synger og jeg dandser,
jeg spiller og jeg leer,
jeg ifkun Glæde sandser
og ifkun Fryd jeg seer!
Thi vier jeg mit fulde Glas
en munter Sang i godt Kolas.
Tuchheisa! Tuchheisa!
De søde Pigers Skaal!

See Livets Glæder ile
saa hastig fra os bort;
de Soelstinsdage smile,
men vare, ak! saa kort.
Thi myt de feire Ungdomsaar,
før Aldren bleger dine Haar!
Tuchheisa! Tuchheisa!
Den glade Ynglings Skaal!

Saa lad vort Løsen være:
ustyldig, munter Lyst!
Og kommer, hvo I ere
kom, vover her en Dyst!
Løm Glasset ud! Skjænk atter i!
Eligt lader vel i Kompagni.

Zuchheisa! Zuchheisa!
 Vort glade Selskabs Ekaal!

No. 84.

Mel. Jeg vandrer fra By og til By.

Jeg synger om Glæde og Sang,
 om Musik, hiin jublende Stemme,
 som toner høit i Harpens Klang,
 i Lærkens og Pigernes Sang!
 O, maatte jeg end mangen Gang
 dens Magie i mit Hjerte fornemme!
 Al Jorderigs Kummer og Trang
 jeg ved Sang og Musik kan forglemme!

Du, Himmelens Røst, Harmonie!
 Dig forstaaer Hvad aander og lever;
 i dine Toner høre vi
 det evige Chors Melodie.
 Paa Følelsens Binger du fri
 til de lyttende Kloder nedsvæver;
 vi føle din Kraft, Harmonie
 hver en Nerve med Lyst gjennembæver!

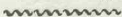
Du taler i Orgelets Lyd
 som i Matteredalenes Toner,
 i Kildens Risten, Varnets Fryd,
 i Duernes kurrende Lyd.
 O Broder! i Lovsang udbryd
 for den Engel, som Glæderne kroner!

Hans Gaver taknemmelig nyd!

Priis hans Navn under Glasfenes Toner!

N. T. Bruun.

No. 85.

Jeg vandrer fra By og til By,
paa min Fod, jeg savner ei Binger;
med munter Sang i høien Sky
jeg vandrer fra By og til By.
Dg knap seer jeg Morgenen grye,
før til min Sang alt Citharen klinger;
og Røner og Børn om mig tye,
og de Piger saa tæt mig omringer.

Dg Venskab og Elskov og Sang
er det Maal, hvorefter jeg tragter;
mit Hjertes Lyst, min Cithars Klang
er Venskab og Elskov og Sang.
Dg falder da Tiden mig lang,
naar jeg seer paa Menneskens Jagter,
med Venskab og Elskov og Sang
jeg da dem og al Verden foragter.

Dg Kummer ei kommer mig nær,
for min Sang den hurtigen viger:
den Mand, hver Wis og Mø har kjær,
ham kommer ei Kummeren nær;
thi Glæden er der, hvor jeg er:
i min Kreds staae smilende Piger.

Den Sanger, som de have kjær,
han er tryk som i Himmelens Riger.

Jeg synger fornøiet og fri
om de Ting, som Livet forsøde:
om Elskovs Himmel = Tryllerie,
om Vensteb og om Harmonie;
og naar da min Sangs Melodi
faaer et Bryst af Sne til at gløde,
faa smelter mit Hjerte deri,
og med Lyst i dets Smelten jeg døde.

Al! ei for al Jorderigs Prang,
for hver Skat, ei selv for en Trone,
bortgav jeg dig, min ringe Sang,
mit Hjertes og Citharens Klang;
thi hvad er vel Fyrsternes Prang
mod din Glands, du Musernes Krone?
Mod Kys for hver smeltende Sang?
og mod Smil for hver smeltende Tone?

Saa seer Man med vanlige Gang
af en Kredts i en anden mig ile;
mig ingen Bei kan falde lang
ved Vensteb og Elskov og Sang.
Og standser omsider engang
mine Fjed, og jeg segner til Hvile,
skal Vensteb og Elskov og Sang
ved min Grav gjennem Taarerne smile!
Baggesen.

No. 86.

Jeg var en lille Pige
af tusind' Løier fuld,
jeg spøgte med min Lige
og brød mig lidt om Guld.
Naar jeg mig vilde pryde,
da var det med en Krands;
naar jeg mig vilde fryde,
da var det med en Dands.

En Morgenstund jeg søgte
de bedste Blomster ud,
og nynnede og spøgte,
og takked' Blomstrets Gud.
Da kom en gammel Qvinde:
Hvad vil du Lille her?
„Jeg mig en Krands vil binde,
den smukt skal sidde der.“

Hun saae mig an saa kjerlig,
og skjøndt den Gamle var
som Solens Nedgang herlig,
som Aftenstjernen klar,
jeg maatte hende lide,
og sikkert leed hun mig.
I Græsset ved min Side
hun venlig satte sig.

Hver Blomst i disse Egne
kun varer saare kort;

din Krands vil snarlig blegne,
dens Ynde visne bort.

End salmer den, du Gode!

før Aften visner den,
og, lige glad tilmode,
du fletter en igjen.

Min Datter! een jeg kjender,
en Krands som Himlen skjon,
den dannes ei med Hænder
og den er altid grøn.

Hvis du ei grusom plukker
dens Blad med smittet Hu,
til Døden Diet lukker,
den blomstrer skjon som nu.

O! sug mig da Beninde!

Hvad Blad den flettes af,
o! hvor skal jeg det finde,
jeg bær den til min Grav!

Hun kysste mig og trykked'
min Haand saa varm derved;
dig Gud med den udsmykke,
den er Uskyldighed!

Gud længe lod mig vante

omkring paa Jorden ud,

og altid kom min Tanke

den Gamles Ord ihu.

Mit meste Liv var Glæde,

og naar en Taare randt,

min Krands var frist tilstede,
i den min Trøst jeg fandt.

O Søstre! jeg har funden
mig vel ved Qvindens Raad;
ei paa min Kind har runden
urolig Angers Graad.
Ukylighedens Krone;
til Døden smykked' mig.
O fromme, gamle Kone!
Gud Fader lønne dig!

No. 87.

Jeg veed en Blomst i Floras Have,
den ei som Rosen yndig er,
men dog som Rosen Himlens Gave,
og Hjertet kjær.

Den skabtes til at groe i Løn,
den Skjønnes Barm den aldrig pryder,
men Hjertet den i Stilhed fryder,
dens Lod er skøn.

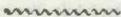
Den ei som Hyacinten falder,
af Rosens Død den intet veed.
Den trodser Undergang og Alder
i Evighed.

Naar Haanden, som dig rækked' den,
i Graven visnet længe hviler,
dens friske Krone evig smiler:
glem ei din Ven!

Lyksalig den, der fandt et Hjerte,
som evig varmt for Vennskab slaaer,
som, ligt min Blomst, i Fryd og Smerte
sin Prøve staaer!

Han stolt kan synge Livets Priis,
han strækkes ei af Skjebnens Torden;
for ham er hver en Krog paa Jorden
et Paradiis. —

Frankenau.

No. 88.

I fordum Tid, o favre Dage!
da Kunst ei skabte Bennenavn,
da var det nok, i Haand at tage
sin Ven og byde ham sin Favn,
for der i al Dprigtighed
at give ham et varigt Sted;
da sang Man lydt om bredden Bord,
og fro var Benner da i Nord.

Da kjendte Man ei Modens Griller,
ei Vennskabs Esterabelse,
ei Ord, som kun paa Læben spiller,
ei Miner, som fortryllede.

Nei, reent var Afsyn, Sjæl og Bryst,
skjøn, jævn, men ædel, Benners Lyst;
da sang Man lydt ic.

Da sang Man Hæderssang for Brødre,
som ædel Handling øvede;

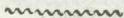
da sang Man Hæderssang for Mødre,
som Mønstre var for Qvinderne;
da priset blev hver ærlig Mand,
og Ingen var saa stor som han;
da sang Man lydt ic.

Da bød Man Folkevennen sidde
ved Øverst' Bord, og næst ved ham
sød Helten, som for Landet stridde,
og det var Fædres hele Bram.
De saae paa Dyd og fuldsørt Pligt,
alt Andet var dem Skryd og Digt;
da sang Man lydt ic.

Ja ogsaa for den huldrig' Pige
fra havet Bryst lød Elfskovs Sang,
og Skaalen rundt gik om tillige,
og rast qvad hver sin Piges Sang;
og Ekko soer fra Lund til Høi,
saa Smil fra skønne Kinder fløi;
da sang Man lydt ic.

O, enig' Brødre! lad os hædre
vor kjære Dag paa denne Viis!
Lad os, som hine kjække Fædre,
paa Ærlighed kun sætte Priis!
Et Haandtag gjælde mod en Ben
langt meer, end kunstlet Sprog og Pen!
lydt synge vi da om vort Word,
som ægte Benner her i Nord!

Dg glade i fortrolig Varine,
 med Vennesmiil i Ungdoms Vaar,
 skal vi hinanden trygt omarme,
 endog i høie Alders Vaar,
 og fro imøde gaae vort Maal.
 Derpaa vi drikke denne Skaal:
 Vor Konge Held! og Landet Held!
 Dg hver en ærlig Borger Held!

No. 89.

Mel. Kommer Hvo, som komme kan.

Ingen Hunger plager mig,
 Tørst jeg ikke lider,
 og for Helbred, Gud! jeg dig
 takker alletider;
 Klæder har jeg til min Krop,
 nye jeg faaer, naar de gaae op.
 Jeg er munter, jeg er glad,
 jeg er glad og munter.

Læse kan jeg stikkelig,
 ellers var det ilde,
 og min Traad den gaaer for mig,
 som den flyve vilde,
 og min Fader har mig kjær,
 og min Moder kjærlig er.
 Jeg er munter &c.

Arbeid' vel behager mig,
midt i Sommerhede;
den er jo ulykkelig,
som kan aldrig svede.
Naar jeg er af Arbeid' træt,
sover jeg saa sødt med eet.
Jeg er munter ic.

Har en Anden mere Stads,
mange rare Sager,
mangt et kosbart Lakkelads,
som de paa sig tager;
hvis jeg saadan pynted' mig,
Folk udløe mig hjertelig.
Jeg er munter ic.

De, som har i Staden tjent,
fige, store Fruer
sove Dagen excellent
hen i smukke Stuer.
Natten vaage de igjen,
mellem Kort og Sygdom hen.
Jeg er munter ic.

Arbeid' Sundheds Moder er,
Arbeid' gi'er os Penge,
Føde, Klæder og hvad meer,
hvortil Alle tränge.
Trods for al Slags Lediggang,
jeg mit Arbeid' gjør med Sang.
Jeg er munter ic.

Landet er et herligt Sted,
 Arbeid' er min Glæde,
 jeg vil ikke bytte med
 Folk paa Herresæde.
 Jeg er mæt, saavel som de,
 og en Smule sundere.
 Jeg er munter, jeg er glad,
 jeg er glad og munter.

No. 90.

Mel. En gammel skinsog Bødler o. s. v.

Jordfuglen i sin Cirkeldands
 kalder igjen de blide Dage,
 Flora med tit fornyet Krands
 vinker ad spøgefulde Mage;
 men er Man først i Liv caput,
 hedder det: fort i Hullet put!
 Lee, Ungling! spøg, Ungling! rast i din Vaar!
 Muligt du himler næste Aar.

Lykken er ofte bandsat huul,
 sommetid Fruens Gunst Man priser;
 men naar Man troer at lege Juul,
 hun os et Fasteansigt viser,
 hvor der er ei af første Aand
 mere end her bag paa min Haand.
 Syng, Ungling! spøg, Ungling! rast i din Vaar!
 Muligt du præker næste Aar.

Skjøndt vores Bane er kun kort,
 Lærne tit vi skjændigt støde;
 stedse jo længer vi gaae bort,
 finde vi Veien mere øde.
 Sy! den Naturens Kloddrian,
 som den ei muntre, naar han kan.
 Tjas, Yngling! syng, Yngling! da i din Baar!
 Muligt du segner næste Aar.

Kjerlighed udgjør Livets Gaus;
 bare dens Sødme Retten fryder,
 bytter Man ei mod Konge- Smaus
 Allebrød og de tørre Tyder.
 Ja, med sin Piges Hjerter glad,
 Jupiter selv ei være gad.
 Elsk, Yngling! kys, Yngling! varmt i din Baar!
 Muligt du iisner næste Aar.

Atter engang vi samles her;
 Bollen endnu vor Kreds opliver;
 Ingen hernelde veed, hvornær
 Man ham i Skyggers Tal indskriver.
 Det var et reent forvorpent Puds;
 gid det ei hændes i en Studs!
 Klink, Yngling! drif, Yngling! hvor det end gaaer,
 paa Held og Spas i mange Aar!

L. C. Bruun.

No. 91.

Mel. Til Glæde, Nordens raske Sønnen.

I Salen Festens Jubel gjalder,
til Fryd os, Brødre! Ev an kalder;
op, følger free hans Faderbud!
Op, svinde Mismod, Sorg og Griller,
naar mildt i Glæden Vinen spiller
og Sangen vældig strømmer ud.

Chor: Op, Brødre! hylder Glædens Bud!

Med hver en skyldfri Fryd at smykke
sin Banes Tjed er ene Lykke,
saa led den sande Blisdoms Røst.
O, falsk og daarligt Klogten taler,
naar glædetom den Jorden maler,
og lukker for hver Fryd sit Dyrst.

Chor: Nei, Brødre! Hil den skyldfri Lyst!

Men falsk og daarlig den og drømmer,
der troer ei skyldfri Glæde sømmer,
hvor Lærdom reiser sit Paulum;
at Sjælen, rørt ved Musers Tale,
ei hulde Charis maa husvæle
i salig Glemsels Trylleblund.

Chor: Nei, Hil hver skyldfri Glædesstund!

Op, Broder! op! dit Glas du fylde:
de hulde Tre, vi Glæden skylde!

Skjænt i for dem til fuldest Maal!

Du høit for dem Pokalen hæve!

Syng: Venfskab, Viin og Elfskov leve!

Drik: Venfskabs, Viins og Elfskops Skaal!

Chor: Ja! Venfskabs, Viins og Elfskops Skaal!

M. P. Liunge.

No. 92.

Met. Hvor Fader Evan throner, ic.

Stalrigt Lag her Fader Evan smiler,
hans Datter Glæde favnes her.
For Begges Blik paa Flugt hver Kummer iler,
hver Sjel er blid, hvert Afsyn leer.
:|: Os varmer den Faders usynlige Fld,
rødmende Datter os kysker saa mild. :|:

I speilklart Glas den favre Drue blinker,
som Solens os dens Glands er kjær;
i Straaler klædt til Nydelse den vinker,
og Mørket svinder fjern og nær.
:|: Naar Lyset saa hersker i Sal og i Sjel,
glemmes hver Corrig — det gaaer os saa vel. :|:

Skjøndt Bacchus før blandt skummende Pokaler
tit frydløs Thyrsus vranten svang,
her muntret Sind om Bennebord han maler
i gyldne Lyd af Glædens Sang.

:|: O Blingud! din Gave, Forenedes Fryd,
hødre de løftede Bageres Lyd! :|:

Finn Magnusen.

No. 93.

Mel. Hver Glædens Ven.

I Ungdoms Vaar
groe Roser allevegne;
snart den forgaaer,
og disse hastig blegne.

:|: Lad os da nyde Vaarens Lyst,
førend dens Dage forsvinde,
pryde med Roserne vort Bryst,
før vi dem falmende finde! :|:

En er der kun,
som visner ingensinde;
til sidste Stund
vi ligestjøn den finde.

:|: Villigst den groer i Ungdoms Vaar;
Hvo da forstaaer den at dyrke,
den ham i alle Livets Aar
venligst skal qvæge, og styrke. :|:

Hver trofast Ven
maa denne Rose hylde;
o! det er den,
vi vore Glæder skyld!

:|: Venſkab den ſkønne Roſe er,
den er vor Fryd og vor Lykke;
evig den blomſtre blandt os her,
engang vor Gravhøi den ſmykke! :|:

Rahbet.

No. 94.

Iuſkyldig Fryd og Glæde
ſvandt vor Aften hen;
i vor lykkelige Kjæde
bandt ſig Ven til Ven.
Minatsklokkelaget lyder,
det vort glade Samfund bryder.
Hulde Brødre! dog igjen
ſnart vi ſamles Ven med Ven.

Gid den Aand, ſom os beſjeler,
aldrig her uddøe!

Froe vi Livets Lykke deler
mellem Ven og Mø.

Hver ſom ærlig Søn og Borger
bærer Fædrelandets Sorger,
da hans ſidſte Afſkedſtund
er ham let ſom Barnets Blund.

Nu god Nat! til Afſked flinker!

Ton, du Glædens Røſt!

Venſkab atter hid os vinker:
dette Haab er Troſt.

Selv hvis En fra os herveden
vandrer bort til Lysets Eden,
hvor vort fælles Maal er sat,
ogsaa ham en huld: God Nat!

N. L. Bruun.

No. 95.

Mel. Min første Lyst og Tidsfordriv.

Rom lad os drikke egen Skaal:

Gud lade Smaafolk leve!

Der er et Væsen og en Skraal,
naar Kongen gjør en Greve.

Opløstes Een i Herrestand
og faaer et broget Vaaben,
da tænker strax en Borgermand:

„nu seer han Himlen aaben.“

„Den Mand nu svømmer som en Fisk
i bare Lyst og Vre,

tør til de Store tale frisk,
ja kalde dem Monfrere.

Han nu saa prægtig age kan
med sex udvalgte Hopper,
der kneise vel saa stolt som han
med deres blanke Topper.“

„Naar der er Stads i Kongens Gaard,
han sans Façon kan møde,

mens Hundrede ved Døren staaer
og flemme sig tilføde.
Han ved en stor Solennitet
seer Kongen paa sin Trone,
ja, dandser gar en Menuet
med en blaa Ridders Kone."

Saa pleier gjerne mindre Mand
den større at misunde;
men, Brødre! vi, som har Forstand,
vi bytted' ingenlunde.
Det værner ingen Herlighed
mod mørke, sure Dage:
ja, Fyrster tit maae trækkes med
fjedsommest Tvang og Plage.

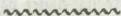
Mon, for Exempel, Kongerne
som vi kan Benskab holde?
Mon de, liig os, fornøiede
kan sidde om en Bolle,
og, ved uskyldig Spøg og Tjas,
Travail og Gjeld kan glemme,
og klinker med de fulde Glas,
og Selskabs-Sang istemme?

Nei, stakkels Potentater kan
ei Livets Goder nyde,
ei med fortrolig Ligemand
og Ven og Punsch sig fryde:

De see og høre idel Kunst
hos høielige Svende,
som med en evig Viraksdunst
hver Sandhed fra dem gjenne.

Men Skaal for hver den Jordens Gud,
der frit som Smaafolk tænker,
og som en Kjæmpe bryder ud
af Etiquettens Lænker;
der Alt med egne Dine seer,
og selv sig Den opleder,
som for de Byrder, som han bær,
ham huuslig Fryd bereder.

Tode.

No. 96.

Mel. Langt meer end Guld er Druen værd.

Lad Maret komme, Maret gaae,
vor Glæde vil vi nyde,
og vorder da vor Jøse graa,
os Mindet dog skal fryde.
:|: Svandt end en Dag med Rummer hen,
med Taalmod vil vi lette den! :|:

Vær glad, imens din Vaar er blid,
dens Dage faa kun ere!
Dg i din Efterhøstes Tid
dens Minde kjert dig være!

:|: Men vil du møde glad din Dag,
fuldend din Aften uden Nag! :|:

Du, Venstab! bandt vort Samfunds Bånd
uløst ved dig det være!

Dig hilse Alle Haand i Haand!

Dit Præg hvort Hjerte bære!

:|: Vær du vor Fryd, trods Tid og Aar,
vor Trøst, naar Afskedstimen slaar! :|:

I Haarup.

No. 97.

Mel. Ung Damon han ønsked mig Hjerte at faae.

Lad Daarerne ønske sig Alner og Guld!

skjøndt begge mig fattes, mig Lykken er huld;

den kaared sit Hjem i mit landlige Ly,

som aldrig omtaages af Mismodets Sky.

Vel er jeg ei mægtig! høibaaren og riig,

men Kjerlighed's Soelstin opvarmede mig;

og Nøisomhed's Engel bevogter min Dør;

unyttige Ønsker ei nærme sig før.

Jeg ei, naar jeg sørger, anstiller mig glad,

langt mindre jeg kysker hvor jeg bærer Had,

men Fødeland, Konge og Aligterne tro,

min Dag aander Glæde, mit Leie har Ro.

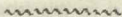
Min mægtige Nabo, som sovner i Guld,

har Sjelen af Ønsker og Viraarer fuld;

misundelig han til min Noisomhed seer;
jeg ynker ham blot og medlidende leer.

Han spørger: „stig! hvordan du bærer dig ad?“ —
Jeg ingen misunder: derfor er jeg glad!
Derfor kan jeg dele min Wiin med en Ven,
og freidig til Fortid og Fremtid see hen!

N. L. Bruun.

No. 98.

Met. Det skummende Bøger begynde sin Gang.

Lad Mennesker dræbes, og Riger forgaae!
Tyranner og Bonzer jo styre det saa.
De Daarer maae troe paa en underlig Gud;
jeg lyder Naturens velgjørende Bud.
:|: Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
den frødløse Dag er for evig fortabt. :|:

Sku Rosen, der smiler saa skøn for din Fod;
siig, skabtes den saa, for at vædes med Blod?
D, kjemp dig dog frem gjennem Dvertro's Nat,
og renere Tanker om Skaberen fat!
:|: Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
den frydløse Dag er for evig fortabt. :|:

Her sidder jeg smilende, opremt, og fro,
og nyder, hvad Lykken mig undte, i Ro:
for Laurbær jeg fletter af Epheu min Krands,
og træder med venlige Skjønne i Dands.

Na

:|: Til Enigheds Glæder blev Menneſket ſkabt,
den frydløſe Dag er for evig fortabt. :|:

Uſtandſet gaae Timerneſ Viſer jo rundt,
et Diebliſt myrdes med hvert et Sekund,
og mangen en Fryd er et Diebliſt Sag;
forſøm da ei den, og et vennehuſdt Lag!

:|: Til Enigheds Glæder blev Menneſket ſkabt,
den frydløſe Dag er for evig fortabt. :|:

Op, klink med den Skjønne, ſom ſidder dig næſt,
og giv ſaa hver Draabe i Glasſet ſin Reſt!
Gid Skjønhed, og Vnde, og Uſkyld beſtaaе,
og Enighed aldrig paa Kloden forgaaе!

:|: Til Enigheds Glæder blev Menneſket ſkabt,
den frydløſe Dag er for evig fortabt. :|:

Frankenau.

No. 99.

Met. 3 Ofen ſølvblaae 12.

Landſlygtig Glæden var paa Jorden,
forfulgt med Ild og Sværd;
omſider ty'de hun til Norden,
at finde Friſted der.

Did ſlygted' Frihed, Lyſ og Fred;
hun gaaer i deres Fjed.

Hun længe vildeſom her omvanker
med ſorgbetyngt Sind;

paa Mangens Dør hun ængstlig banker,
men lades aldrig ind.

Tit Tvebragt, Tvang og Kjedsomhed
gav hende fort Væst.

Hun nu til vores Dør sig lister
med tunge Vandrestav;
at banke, hun ei meer sig drister,
hun er for tit vlist af.

En lønlig Drift den Stakkel dog
tit hen til Døren drog.

Vor Skytsaands, Venstabs Nie falder
paa denne Sørgende;
strax hun sin Søster Uskyld kalder
at komme hid at see;
froe fandt de tvende Gratier
den tabte Søster der.

Hun hører, kjender deres Stemme,
og er i deres Favn;
froe i hinandens Arm at glemme
det overstandne Savn.
Dog lover hver den anden glad,
ei meer at skilles ad.

O! maatte Uskyld, Venstabs, Glæde
bestandig trone her!
og daglig dette deres Sæde
faae meer og mere kjær!

Thi leve, leve, leve Hver, mig vilde
hvis Jdræt detses er ho minde
... ..

... ..
... ..

No. 100.

M. cl. Druen varer paa vor Skode.

Livet er en Masketade
fra vor Bugge til vor Grav; ... ..

naar paa den vi ere glade,
har vi opfyldt Himlens Arav; ... ..

:|: thi Naturen ved hver Synde
raaber venlig til os: „nyd!“ :|:

Gleitens Loner Hjertet høye,
Glæden lærer Sang og Dands; ... ..

hulde Piger let henføre
prydede med Vndets Krands; ... ..

:|: medens Hjertet syngt slaaer
nytte vi vor fagre Vaar! :|:

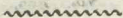
Hulde Tanke! om hver Broder
Armods Søn i mørke Braa, ...

kunde kalde Skjebnen Moder,
og en Ven i Haabet saae! ... ..

:|: D, hvis Jngens Daare flød,
var vor Lykke dobbelt sød! :|:

Lad os her, mens vi her aglade,
minde arme Broders Nød; ... ..

Tanken om vor Maskerade
 da er lønnende og sød!
 :|: Og, skøndt Daarskab troner her,
 Hjertet dog en Høitid seer! :|:
 N. T. Bruun.

No. 101.

Livet er tit ved et Blomsterbed lignet;
 mange Slags Urter i Bedet der groe;
 Himlen for os har dem Alle velsignet
 lige fra Buggen til sildigste Ro.

Ungdom og Ustyld og Skjønhed omringe
 Livets saa yndigt frembrydende Dag;
 see, hvor de herlige Roser udspringe!
 Pluk dem og nyd dem, før Aldren gjør svag!

Elfskov har Fryd og en frydelig Smerte;
 Unglingen mødes af Vigen saa bold;
 see, det er Myrthen, som tryller vort Hjerte;
 nyd den, før Alderens Blisdom gjør kold!

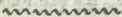
Salig, hvem Gud i sin Miskund har givet
 een, ikkun een, men en redelig Ven!
 Evighedsblomsten forstjæmper ham Livet;
 Held ham! i Himlen den spirer igjen!

Brødre! saa lifligt de Blomster jo smile;
 o! vi vil plukke hver Blomst i vort Bed!

da skal vi let i Cypressdust hvile,
naar vore Sandser sig lægge til Fred.

H a f t e.

No. 102.

Man tumles blandt Sysler og Glimmer og Larm
og søger, men finder ei Glæden;
o! — thi kun ved Ustylds og Kjerligheds Arm
den Himmelske vandrer herveden.

De Tre kom fra Himlen i søsterlig Dands,
dem jublende Sange modtog; thi Jorden stod pyntet i brudelig Glands,
hvorhen de forenede droge.

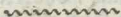
Du, Kjerlighed! lønner den Sørgendes Graad,
og dommer om Alle det Bedste;
et Præg af Guddom'lighed er i hans Daad,
som troligen elsker sin Næste.

O Ustyld! med Morgenens Purpur paa Kind,
med Stjernernes Klarhed i Die,
du hæver det glade, forædlede Sind
til Himlens bestjernede Hvie.

Og Glæden, med spøgende Lilliehaand,
af Roser en Kjæde sig binder;
med Sang hun det duftige, blommestrende Vaand
om sig og om Søstrene vinder.

Lit gjæsted' de Hulde vort nøisomme Vord,
 end slynges om os deres Kjæde;
 Held derfor, vi synge i jublende Chor:
 Held Kjærlighed, Uffkyld og Glæde!

M. C. Bruun.

No. 103.

Met. Nys fyldte skjen Sired re.

Man væber os immer om Fædrenes Tid:
 de vare saa kloge i al deres Id;
 fast ingen den mindste Cottise begit,
 og Fanden knap Een af hvert Hundrede fik.

Lad, Venner! Jer ikke indbilde den Snak!
 De salige Herrer langt meer end vi drak;
 og farer ei Krøniken ganske med Lant,
 de legte gar gjerne med Løserne Pant.

Betræffende ellers den Blisdom og Dyd,
 hvoraf Man os gjør saa forfærdelig Skryd;
 hold bare for Lyset ret Tingene frem,
 saa, Herre Gud! er der og Maade med dem.

Hvor Tiden har faldet de Stympere tang!
 De Viser ei havde, de kendte ei Sang.
 Med stirrende Vine om Glasken de sad:
 høit om Een imellem Chrysillis dem quad.

Men var det at undre? Mamaerne jo
 bar' sorte Uldhoser i Russpartes Skoe,

og blaa Jiltes Buxer til Loppernes Trøst:
Alt nok til at iisne hver Arvesyndes Lyst!

See derimod vore henrykkende Noer! —
Hvor pipper igjennem det spøgende Flor
hver Undighed frem i Chariterne's Dragt,
og fængsler vort Hjerter med tryllende Magt.

Thi hylde hver lykkelig Yngling sin Glut
ved lokkende Bøger! men er Een saa mut,
at ikke han Deel i vor Munterhed ta'er,
saa sig vi: „Lykke paa Reisen, min Fæ'er!“

Magistrene altsaa fortryde ei paa,
jeg tro'r, at vi Tranten langt bedre forstaae;
thi, Brødre! giv Glasset sit rundeste Maal,
og tømmer det ud paa Dplysningens Skaal!

L. E. Bruun.

No. 104.

Mel. Hvor Fader Evan troner, Glæden smiler.

Mens Ranken smør de friske Epheublade
om Ben og Ben i trofast Pagt,
mens Fader Evan her vi hylde glade,
og prise høit hans Tryllemagt:
:|: op! bringer Erindring en hylgende Sang,
sværmende Brødre! ved Glasjenes Klang! :|:
O, skjønt det er at minides tabte Broder,
i Venskabs Lag, ved Bøgerlyd!

Ham favner Jorden nu, vor fælleds Moder,
ham, som har deest vor skyldfri Fryd!

:|: Op! vier hans Minde den festlige Sang,
sværmende Brødre! ved Glasenes Klang! :|:

O noget Stort er i den skønne Tanke:
den Tabte hører Venstabs Røst!
Dg vældig rørt hvort Bryst derved maa banke,
og Tanken vorde salig Lyst!

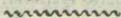
:|: Op! vier vor slumrende Broder Jer Sang,
sværmende Brødre! ved Glasenes Klang! :|:

I Jordens Skjød han Fredens Havn har funden;
o Brødre! ja! hans Lod er skøn.

I Livets Kamp han Seiren nu har vunden;
hver Qual, han leed, nu bringer Løn.

:|: Op! vier vor salige Tabte Jer Sang,
sværmende Brødre! ved Glasenes Klang! :|:

A. P. Liunge.

No. 105.

et. Høer, som vider minstre Glæder

Mildt, som Aftenstjernen, smile
sande Glæder til os ned!

de forstjønne Mandens Hbiler,
og belønne Dagens Svæed!

Ham hver ædel Broder møde
med ufrømtet Færvetag,

og en rolig Aftenrøde
slutte den anvendte Dag!

Sjelens blide Fred forsamle
i fortrolig Vennekreds,
Yngling, Manden, og den Gamle,
med den soundue Dag tilfreds!
Bed dens Harmoni forsvinde
Forskjel mellem Stand og Nar!
Her grædset Alding minde
glad sin Sommer og sin Baar!

Ædle Venstabs! du vor Hæder,
stadig du iblandt os bo!
Ædle du vort Selskabs Glæder,
og befæst vort Hjertes No!
Du, som vore Hjerter byder,
dig til Tre, synge vi:
ædle Venstabs! Intet bryder
dine Sønners Harmoni!

Th. Thaarup.

No. 106.

Met. Staberens skued den nykastede Kilde.

Mindet af Ungdommens sorgløse Glæder
fryder hver Yngling, opliver hver Mand,
ved det selv Aldingen smilende græder,
nyder den derfor saa ofte han kan,

:|: og kjerlig advarer den spøgende Pøg:
nyd Glæden itide, ifald du er flog! :|:

Men naar fra Ungdom forenede Venner,
længe adspredte forsamles igjen;
og med ublandede Glæde gjenkjender,
i hver en Broder sin Landsmand og Ven,
:|: da Mindet om Fortiden fylder hvert Bryst
med broderlig Kjerligheds renesie Lyst. :|:

Frydfulde Billeder kaldes tilbage
af hver en Glæde, de samlede nød;
da udi hine lykkelige Dage
tusinde Steder til Fryd dem opbød.
:|: Og Mindet om Glæden tilskynder Enhver,
at nyde den atter i Fælledskab der. :|:

Hver af os Brødre! som ere tilstede,
nyde den Lykke af Forsnyets Haand!
fordum vi delede Ungdommens Glæde,
ei bør da glemmes vort Landsmandskabs Vaand.
:|: End dele vi Glæden med jublende Sang,
vort Venstskab fornye vi ved Glasvenes Klang. :|:

Og nu skal Tidens fortærende Bølge,
skjøndt ved den Marmoret selv maa forgaae,
skjøndt den hvert jordiske Gode kan fælde,
imod vort Venstskab dog inten formaae.
:|: Hvad Vending vor Skjebne i Verden end faaer,
vort Venstskab som Klippen urokkelig staaer! :|:

No. 107.

Min største Lyst og Tidesfordriv
er der, hvor jeg kan være
blandt Venner, som i Sind og Lis
vil Sorgen ei ernære;
men ære Bacchus uden Tvang
og Venus aldrig svige;
som tømme under Sang og Klang,
en Skaal glad for sin Pige.

Et Selskab, hvor jeg ofte seer
at Tvang og Klang har Sæde,
hvor Strid og Riv og andet meer
forstyrrer Venkabs Glæde,
det flyer jeg som Ild og Vand,
og heller vil undvære.
Kort! ingen Glæde nydes kan
blandt Venner, som er fære.

Kom Venner da! J, som med Lyst
mig herudi bifalder!
opliver Eders Barm og Bryst,
med Wiin af en god Alder!
Vi drikke først vor Piges Skaal,
og siden vores egen;
men eier han et Bryst som Staal,
da er vi ei forlegen.

No. 108.

Munter, munter! bort med Griller,
 godt Humeur gjør Altting vel;
 bedst Man sig ved Sorgen stiller,
 Hvo vil græmme sig ihjel?
 Lusten kan sig let forandre,
 Lykken snart omdreie sig;
 :|: den har funden Bei til Andre,
 den kan og faae Bei til mig. :|:

Jeg kan regnes blandt de Rige,
 skjøndt jeg ingen Penge har.
 Penge! ei! hvad vil det sige?
 Penge gjør ei Sagen klar.
 Lidt med Nøisomhed er Sagen,
 Haab paa det, Man aldrig seer.
 :|: Har Man hvad der hør til Dagen,
 hvad vil Man da have meer? :|:

No. 109.

Mel. Det stemmende Væger begynde sin Sang.

Naar hele sit Livnet Man nøje beseer,
 er Livet en Dands, og slet ingen Ting meer.
 Lyksalig er den, som kan dandse den ret,
 der ei løber sur, og der bliver ei træt!
 :|: I Glæde, i Glæde hans Liv svinder bort,
 og er, som en Dands efter Vordet, ham fort. :|:

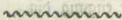

Men ene at dandse er ikke saa let;
det trætter saa meget og morer saa flet.
Hver søge sig derfor en Dame at faae,
saa skal han erfare, hvor Dandsen vil gaae.
:|: Saa freidigt, saa freidigt vi svæve afsted,
som Roser fremspirede i hendes Tjed. :|:

Men Dandsen sin Art ei tilfulde end har,
saalænge Man kun er det enkelte Par.
Det rigtige Liv kommer først i sin Tour,
naar Venner saa glade med os gjør Figur.
:|: O Venner! o Venner! o maatte Enhver
faae hele sit Liv figureret som her! :|:

Her dandse vi samtlig med frydefuld Aand
til Glæden, ved Skjønheds veiledende Haand.
Saa troligt for os figurerer hver Ben,
og selv samme Skjel vi ham gjøre igjen.
:|: Thi skænker, thi skænker til flummende Maal!
De Skjønnes, de Venners, de Dandsendes Skaal! :|:

Rahbek.

No. 110.

Nyd Livets korte Morgenrøde,
og strøe med Roser dine Tjed;
mens dine Ungdoms Kinder gløde
af Sundhed, Liv og Munterhed!
Alt medens Kloden tumlet har,
Ungdommens Kjepehest Glæden var.

Paa Glædens Trone søg dit Sæde,
 glem hvad i Morgen forestaaer!
 som Nattens Maane, Støvets Glæde
 bag mørke Skyer ofte gaaer:
 og tænk, at hver en Fryd, du fandt,
 brat for dit Blik, som Alnen, svandt!

Tro ei Zelotens mørke Lære:
 at Himlen er den Glade vred!
 Hvi skulde da vel Jorden bære
 saa mange Roser for dit Fjed?
 Hvi Foraarsolen, klar og varm,
 med Belyst fylde hver en Varm?

Dog, ei din Fryd du eensom nyde:
 nei, søg den tro i Vennekreds,
 hvor fulde Glasfes Toner lyde,
 og hver en Varm er fro, tilfreds!
 Syng stedse slig en Kjædes Priis:
 den er det sande Paradiis!

Og naar engang din glade Sommer
 nedsænker sig i Tidens Skjød,
 naar Alderdommens Vinter kommer,
 ønsk da: at glemme, hvad du nød!
 Den er den lykkeligste Mand,
 som Fryd og Veemod glemme kan!

Frankenau.

No. 111.

Dg dette Glas, som Druen fylder,
vort Selskab ham til Ære skylder,
hvem første Gang vi skue her.
Velkommen her til Friheds Ede!
Velkommen til uskyldig Glæde!
Det alle Brødres Ønske er.

Den skal sig ei blandt os fornøie,
som med Skinhellighed i Die,
i Hjertet nedrig Falskhed bær.
For hvo sin Ære ei forsvarer,
og svige kan sin Ven i Farer,
ei Udgang til vort Selskab er.

Fly langt fra os, hvo haanligt tænker
om den, der bær en Skjønheds Lænker,
og blev til Elskovs Slave fød!
Kun Kjæthed Skjønhed kan tilbede,
den skjælver for sin Piges Brede,
der ikke skjælved' for sin Død.

Vi elste Venner, ere glade,
og spille ikke med at hade,
vort Liv, saa kort til Kjerlighed.
Vor Altraa er i Ungdoms Dage
at være muntre og behage,
og vores Lov er Ærlighed,

Her kan du sande Venner finde,
hvis du dig ønsker dem at vinde,

hvis fælleds Glæde er dit Maal.
Lad i dit Glas da Druen springe!
høit med din Naboes Glas det klinge!
og drik saa dette Selskabs Staal!

No. 112.

Om hundred' Aar er Alting glemt,
Venner! hvad vi end her maae lide;
thi lad os være glade stemt,
sætte mørke Griller tilside!
:|: Den Ruus, som vi iasten faaer,
er sovet ud — om hundred' Aar! :|:
Vil Lykkens Hest ei gaae i Trav,
Broder! giv den af Glædens Sporer!
Generes stundom du af Krav
af Bøxler, Renter, Kreditorer,
:|: trost dig! thi hvordan det end gaaer,
du kræves ei — om hundred' Aar! :|:
Og hvis din Pige nu og da
elsker dig kun lidt meer end — Ganden,
da er der fleer, hvor him kom fra;
see dig om, du finder en Anden.
:|: Pluk Glædens Roser paa din Vej,
om hundred' Aar du seer dem ei! :|:
Kan du ei være Hver tilpas,
vover Man paa dit Rygte skumle:

gjør Ret og Pligt, og tøm dit Glas!
Lad saa Kreti og Pleti mumle!

:|: Syng og dands, mens det til dig staaer,
du dands'er ei — om hundred' Aar! :|:

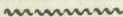
Men er du bleven Egtemand
til en Kone, der er Kantippe,
som sætter paa dit Glas en Rand,
hvortil og hvor dybt du mau nippe;

:|: din Egtestand en Ende faaer,
om ikke før — om hundred' Aar! :|:

Derfor Elskov, Venskab og Viin
— (men Notabene, af den ægte!) —
nyd med Glæde dens Medicin:
Kurens Virkning Man ei kan nægte.

:|: Thi lad os være glade stemt!
Om hundred' Aar er Alting glemt! :|:

E. Sæborg.

No. 113.

Om hundred' Aar er Intet glemt,
Venner! hvad end vi her maae lide;
hist vil erstattes os, saafremt
Skylden ei var paa egen Side.

:|: Løn for sin Dyd den Fromme faaer,
om ikke før — om hundred' Aar. :|:

Naar du udsuer Brødres Marv,
og la'r Armød utrøstet vente,

grunder kun paa din egen Lørb,
dine Verler og Renters Rente :

:|: Skjælv! thi dit Regnskab forestaaer;
du kræves vist om hundred' Aar. :|:

Synes din Vandel ei tilpas,
skjændt du gjør Ret og Pligten over,
seer Man dig gennem Alvinds Glas,
og dig dit Navn og Ære røver:

:|: Væstjænderen blottet staaer,
om ikke før — om hundred' Aar. :|:

Naar din Pige med Jammerstrig
grædende nævner dig: Forsører,
og du i Glæder hvirvler dig,
ikke stakkels Bedragne hører:

:|: Vee dig! din Straffetime slaar.
om ikke før — om hundred' Aar. :|:

Men, dersom du er Ægtemand
til en Kone, der er Kantippe;
der overøser dig med Vand,
der vil dig knibe, bide, nippe:

:|: Trøst dig; thi i sig selv hun gaaer,
om ikke før — om hundred' Aar. :|:

Derfor, da Fromhed, Pligt og Dyd
(men Notabene, af den ægte!)
kun kan forskaffe Sjelefred,
vil vi den gode Sag forsøgte.

:|: Kom! lad os være glade stemt!
Om hundred' Aar er Intet glemt! :|:

Georg Landorf.

No. 114.

Mel. Nyd Livets korte Morgenrøde.

Paa Barndoms Bølge magist svæve
vi gjennem Blomsterenge hen:
kun Baarens milde Vinde hæve
vor Baad, der styres af en Ven.
Vi kjende neppe Sorg af Navn,
i skyldfri Glædes trygge Havn.

Men stille Havblis varsler Fare:
snart Lidenstabers Dyb vi naae,
hvor tryllende Sireners Skare
ved lumske Afgrunds Bredde staae;
de vinke: — mangen Ungling faldt,
og tabte Uskyld, Glæde — Alt!

Til Manddoms Daad os Pligten kalder,
tit mellem Klipper fører den;
men, selv naar Skjebnens Torden gjalder,
og Alt i Støvet segner hen:
selv da staaer Manden, Klippen liig,
i rasende Orkaners Krig.

Tilsidst med slappe Seil vi glide
ad Alderdommens matte Strøm;

vi troe saa gjerne, skjøndt vi vide,
at hvad vi tro'de tit var Drøm;
dog veed den nok, som, Dyden tro,
kan smile glad mod Gravens Ro. —

Saa rinde Livets Nieblikke
mod Evigheds ukjendte Kyst!
Men, Brødre! glemmer derfor ikke,
at nyde Tidens kjendte Lyst!
Til Selskab paa vort Livs Seilads
vi vælge Glut og Ben og Glas!

Blof Tæxen.

No. 115.

Paa Frihed høres Alle skrige,
skjøndt Saa kun veed hvad det vil sige.
Mit Hjerte og for Frihed slaaer;
men uden Lov og Dom at hænges,
derefter jeg slet ikke længes;
min Hu til anden Frihed staaer.

For de fordømte smaae Karasler,
der herske paa de Stores Tasler,
jeg fremfor Alt vil være fri;
og endnu mindre vil jeg tigge,
hver ussel Draabe, jeg skal drikke,
af en Hansqvast i Liberi.

Fri vil jeg være, mens jeg spiser,
for al den Kjævlens om Aviser,
den nye Pasqvil og Politik.
Er det ei nok, at vore Dage
er skabt til Arbeid og til Plage?
Vor Aften er til Ro og Drik.

At vore Bægge, vore Døre
er fri for Tunge og for Dre,
det er mig og en Hovedsag;
at Ven kan frit med Venner skjemte,
da hvert uveiet Ord Man glemte,
saasnart Man gik af Bennelag.

Hver, som vil denne Frihed hylde,
med mig sit Glas til Randen fylde,
og med sin Nabo klinker fro.
I dette deres gamle Sæde
gid Venstreb, Ærlighed og Glæde,
og saadan Frihed stedse boe!

Rahbet.

No. 116.

Mel. At Strynger hæves til Grens Top.

Paa Roser kan Man ei altid gaae,
thi det var Synd for de kjønne Blade;
paa Livets Reise Man ofte maa
igjennem slemme Moradser vade.

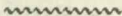
Lit skjære Torne vor Sko i Stykker,
 :|: og endnu oftere Skoen trykker. :|:
 :|: Det gaaer nu saa. :|:

Hvo eensom vandrer paa Livets Bei,
 han kjedes ilde, og snarlig trættes,
 selv Rosens Bellugt ham fryder ei,
 han saare tidlig af Dage mættes.
 og naar han gammel da seer tilbage,
 :|: han øiner idel forspildte Dage. :|:
 :|: Ham gaaer det slet. :|:

Men vi som slynge os Arm i Arm,
 og hvile ud ved hinandens Side,
 og trykke Broderen til vor Barm,
 naar trætte Fod vil paa Banen glide.
 Lad senest Alder vor Pande rynke,
 :|: med venligt Smil vi i Graven synke. :|:
 :|: Os gaaer det vel. :|:

Hver elsket Broder, som troligen
 har delet med os vort Samfunds Glæder,
 og fjernet fra os end er vor Ven,
 hans Minde blive vor Fryd og Hæder!
 Hvorhen han iler, han Venner møde,
 :|: der Reisens Møie ham tro forsøde. :|:
 :|: Det gaae ham vel! :|:

Liebenberg.

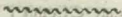
No. 117.

Piger og Dands, og Viin og Sang,
o, det er Sjelen i al vor Glæde!
Hvad klinger sødt som Glassets Klang?
Jeg vil lee, lad saa Tossen græde!
 Sorgen mig ei tør komme nær,
thi det mit Balgsprog stedse er:
Piger og Dands og Viin og Sang,
o, det er Sjelen i al vor Glæde!

Smilende Pige feirer let
over den freidige Ynglings Hjerte.
Dandsen sunder Baandet dobbelt tæt,
Elfskov selv os at valtsse lærte.
Naar jeg har Glasset fyldt med Viin,
er hele Jordens Rigdom min;
thi Viin og Piger, Dands og Sang
stedse var Sjelen i al min Glæde!

Maatte jeg til mit sidste Sjed,
munter og skyldfri min Lykke nyde!
Druesaft, Dands og Kjerlighed,
Sang og Piger mig stedse fryde!
Banker da Døden paa min Dør,
har jeg dog levet før jeg dør;
thi Viin og Piger, Dands og Sang
stedse var Sjelen i al min Glæde!

N. T. Bruun.

No. 118.

Met. En gammel skinsug Bødder, han.

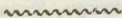
Piger og Viin og Kortenspil,
o, hvilken liflig Fryd og Gammen!
hvo ret lykkelig være vil,
han maa dem nyde allesammen:
fjase med Glutter Dagen bort,
faae sig hver Aften et Slag Kort.
Pigebørn, Terninger, Kortenspil, Viin
er Livets bedste Medicin!

Alt fra jeg var en lille Puk
fandt jeg min Glæde i at drikke,
tømte min Flaske i en Slurk,
kunde mit Krus til Bunds udsikke!
Hvergang jeg saae en Kløverknægt,
syntes mig strax vi var i Slægt:
Pigebørn, Terninger, Kortenspil, Viin
er Livets bedste Medicin!

Da jeg var femten Aar, en Glut
jeg paa min Mesters Trappe mødte;
kjæsent jeg sukked': „ak min Smut!“
Og hende skjælmst paa Armen stødte.
Jeg, da hun kaldte mig en Nar,
mærked' hun i mig slaaet var.
Pigebørn, Terninger, Kortenspil, Viin
er Livets bedste Medicin!

Naar jeg til Jorden stædes skal,
 (som jeg vil haabe seent skal hænde,)
 gid med en lystig Perial
 Liigfølget hjem fra Stadsen vende!
 Og gid Man spille paa min Grav
 Puk, Mariage, Hanrei, Gnav!
 Pigeborn, Lærninger, Kortenspil, Wiin
 er Livets bedste Medicin!

M. T. Bruun.

No. 119.

Presser Druen! Glasset fyld!
 Ak! hvad nytter det at klage?
 Nyd, med Haabets Glands forgyldt,
 dine sparsomt givne Dage!
 :|: Nyd hver Glæde dig bliver sendt, :|:
 snart er hele Farcen endt!

Skaberen bandt til Livets Rand
 trende Blomster, lige skønne,
 som igjennem Livets Land
 Reisens Møie skulde lønne.
 :|: Pluk du dem, og bind en Krands, :|:
 saa gaaer Livet som en Dands!

Rosenrød den første er,
 liflig Fryd den Diet yder,

skundom den dog giftig er,
og dens Torne Corrig byder;

:|: Elskov det er Blomstens Navn, :|:
og dens Plads i Pigens Favn.

Lilliehvid den anden er,
Storm og Uveir Trods den byder,
blomstrer lige skjon og kjær,
Eng saavel som Mark den pryder.

:|: Venstreb — det er Blomstens Navn, :|:
og dens Plads i Trostels Favn.

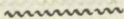
Rød og hvid den tredie er,
liver op de tvende andre,
kold er Vennen, Pigen er
bly og lunken uden denne.

:|: Druen! — det er Blomstens Navn, :|:
og dens Plads i Glædens Favn.

Brødre! vore Blomsters Skaal,
den, som først sin Krands faaer færdig,
han har naaet Venstels Maal,
og er bedste Pige værdig.

:|: Brødre! fletter den omkap! :|:
men gjør Krandsen ei for knap!

G. Schmidt.

No. 120.

Mel. Lad gamle Dvinderne hvo vil.

Det lystig svandt vor Aften hen
ved Tjæs og Pæskar og Gammen.

Gid snart vi atter Ven med Ven
saaledes, Brødre! komme sammen!
Ei trykker Nag vort glade Bryst,
det lette Sind ei huser Sorgen;
vi slumre ind fra Aftnens Lyst
til Glædens Dag i Morgen!

Vi paa vort Livs Spadseretour
med dette Blik vil fremad skue;
snart glædes ved den fri Natur,
og snart ved Elskovs Himmellue.
I Pligt og Venstreb lige troe,
vor Konge og vort Land hengivne,
vor Sjæl, ved Kunstens Bærker fro,
skal Vid og Kunstner livne.

Hver Gang vi mødes paa vor Wei,
hver Gang vi fra hinanden vandre;
henrundue Time angres ei,
og Frastand Hjertet ei forandre!
Saaledes gid vi mange Aar,
gaae venligt Haand i Haand herveden!
hiint glade Haab vort Hjerte spaaer
et Broderhuldsfæls Eden!

N. T. Bruun.

No. 121.

Mel. Skaberens Skud' den nysskabte Klode.

Roser alt krandsse den flyggende Hække;
Skovene lyde af Qviddren og Sang;

blomsteromduftende, slyngende Bække,
risle affted i melodiske Klang.
De grønnende Lunde tilbyde os Ly;
I Daarer, som qualmsfulde Mure ei flye!

Dagene rulle: vi derfor os bruge,
gribe og nyde hver Glæde vi kan.
Narre paa Galsskab in Folio ruge,
spørge der' Sjel og der' Legem med Vand!
Det ikke er Tid nu at more sig ind
blandt Bøger ved Lampens sørgmodige Skin.

Helgenen knurre og bede kun stedse!
Viser og Klinken fordømme han kun!
Kalde det Synd, naar i spøgende Kredse
stjæles et Kys fra en Gratiemund!
Ei smiler Naturen for saadan en Mand;
den skabtes af Gud, den er kjerlig som Han.

Kommer, o Venner! med Viin og Pokaler!
Synger og drikker og jubler af Fryd!
Skovenes Skygge den Drikkende svaler,
Skovene tone af Glasfenes Lyd!
Natur! du, som lærte os bredfulde Maal,
alkjærlige Moder! vi drikke din Skaal!

M. E. Bruun.

~~~~~
No. 122.

Roser spire, Roser blegne
overalt i Livets Dal;

trindt omkring dets Bane hegne
milde Glæder uden Tæl.

Bryd dets Roser, nyd dets Glæder,
Yngling! nyd din Morgens Huld!
Snart en kjærlig Taare væder
dit og dine Rosers Muld.

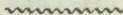
Tænk, at Høstens Løv, som falder,
grønnes aldrig, aldrig meer;
tænk, at selv i Glædens Alder
ingen Glæde varig er.

Yndig blomstrer Skjønheds Palme,
ubemærkt bortvisner den;
Pigens brune Løkker falme,
Kindens Purpur svinder hen.

Mangt et ædelt Hjerter rørte
Skjalden ved sin Harpes Klang;
Landets Døttre ofte hørte
undrende hans fromme Sang.

Men med ham hans sømme Toner
sank i Grav og Glemmel ned;
ingen af hans Laurbærkroner
pryder nu hans Hvilested.

Yngling! nyd da Livets Glæder!
bryd dets Roser, nyd dets Huld!
før en kjærlig Taare væder
dit og dine Rosers Muld!

Mel. Saa glade vi drage det lynende Sværd.

Saa glade vi hæve den fulde Pokal,
i jublende Sang vi udbryde,
naar Venskabet's Røst og den vinkende Skjald
den skummende Nektar os byde.

:|: Høit lyde vort Qvad fra det frydfulde Bryst:
„Leve Ven skab's livsalige Lyst!“ :|:

Saa glade vi favne i mandige Arm
den Livet forsedende Skjønne,
naar Pigen med elskov'sfuld bankende Barm
vor Kjerligheds Stræben vil lønne.

:|: Høit lyde vort Qvad fra det svulmende Bryst:
„Leve Elskov's livsalige Lyst!“ :|:

Saa glade vi klinker for Frihedens Held,
og ønske: det skjænktes al Jorden!
„Langt hellere Døden end Livet som Træl!“
var Fædrenes Løsen i Norden.

:|: Høit lyde vort Qvad fra det bankende Bryst:
„Leve Frihed's livsalige Lyst!“ :|:

Saa glade vi række hverandre vor Haand,
og ærlige Haandslag skal sige:
„vi Alle besjæles af Enighed's Aand,
vi Alle er' Brødre og Lige.“

:|: Høit lyde vort Qvad fra det frydfulde Bryst:
„Leve Samdrægt's livsalige Lyst!“ :|:

Saa glade vi sidde i trofaste Lag,
 og dybt fra hvert Hjerte udbryde:
 „Om ti Aar, o Venner! endnu som i Dag
 vi Glæden forenede nyde!“
 :|: Og gjaldende lyde fra bankende Bryst:
 „Høit leve Venskab, vort Held og vor
 Lyst!“ :|:

A. P. Liunge.

No. 124.

Mel. Vil du være stærk og fri.

Salig Fryd besjæler mig,
 hver en Sorg sig fjerner;
 henrykt Aanden hæver sig
 op til Himlens Stjerner.
 Dog, jeg bliver heller her,
 kan jeg ærligt sige:
 Sang og Vin, o Brødre! er
 nu mit Himmerige.

Undrer Eder, Brødre! ei,
 jeg er saa tilmode.

Ei der findes, mener jeg,
 nogen bedre Klode.

Nei, den bedste denne er,
 jeg for Sanden siger:

har vi ikke Druer her,
 Venskab, Sang og Piger?

Da vi sidde nu engang
her saa smukt tilsammen,
tænker jeg, maa Glassets Klang
tone til vor Gammen.

Mange Venner skille ad
vel en hundred' Mile,
derfor skal Man her i Rad
snelt til Glæden ile.

Leve Drot og Fædreland!
er min første Lære.

Synge hver, som drikke kan:
dem bør Lov og Ære!

Hver en Borger, gjæv og fri,
bør den Anden gjælde,
Mod ei være Praleri,
Frihed ei en Bjælde!

Saa vi hilse frydelig
Møerne de vene!

Hver sig tænke ridderlig
hvem han vel kan mene;
synge saa af Hjertens Lyst,
Bivat for sin Pige,
love fast, af ærligt Bryst,
aldrig hende svige!

Venstabs er det næste Glas,
Venstabs Himmelglæder!

Dog, i stoiende Collatz
ei jeg om det leder.

Hil det Var, som troe, men tyst,
 Alting med mig nyder,
 som i Sorg mig skjænker Trøst,
 i mit Held sig fryder!

Hjertet frømmer i vor Sang,
 Skaal hver lystig Frater!
 Leve høit ved Glassets Klang
 brave Kammerater!
 som paa Livets brede Bei
 dele froe dens Gammen;
 som i Banheld svigte ei,
 ærlig holde sammen!

Som vi her nu sammen er,
 ere sammen Mange;
 gid, som vi, at nu Enhver
 Held og Glæde fange!
 Hver, som aander, virker, boer
 mellem os hernede,
 til den hele vide Jord
 smile Fred og Glæde!

M. P. Liunge.

No. 125.

Samsed' her i en fortrolig Klynge,
 hylde vi uskyldig Munterhed.

:|: Venner, lad os Grillerne bortsynge!
 Drik af Lethes nyttig Glemsomhed! :|:

Ingen Rummer skal vor Jæse boie!
 ingen Sorg fortørne Glædens Gud!
 :|: Ingen Taare mørkne skal vort Die!
 det er Evans faderlige Bud. :|:

Om end Sorgen tit forbittred' Livet,
 om end Haabets Smil i Graad forsvandt:
 :|: Druen, Venner! Druen blev os givet,
 for at glemme Jorderigets Lant. :|:

Mangen Fryd i Ustylds blide Morgen
 tit til barnligt Hjerte strømmede;
 :|: husker Glæden, mindes ogsaa Sorgen!
 Det er sødt, at mindes svundne Bee. :|:

Yngling! du, hvis Bryst af hellig Varme
 hæver sig, nyd Livets bedste Sands!
 :|: Held, hvem i en ædel Piges Arme
 Amor fletted' blid sin Myrthefrands! :|:

Hver en Alder har sin egen Glæde,
 Livets Aften er ei tom paa den.
 :|: Venstak! i din hulde, skønne Kjæde
 svinder Livet sødt og roligt hen. :|:

Snart maaskee skal vi adskilte vandre
 hen ad Livets underfulde Sti;
 :|: dog med Omhed mindes vi hverandre,
 mindes denne Aftens Harmoni! :|:

Cærborg.

Byggen

No. 126.

Samles her til milde Glæder
hver en Alder, hver en Stand!
Ærligt Venſkab, blide Sæder
binde troſaſt Mand til Mand!
Hædret her den Vædle være,
han, ſom gavner Land ved Daad;
hædret hver en Mand af Ære,
Kongens Kriger, Kongens Raad!

Helligt være Eders Minde,
Fødelandets tunge Savn!
J, ſom holdt det Held, at vinde
Borgerkrands ved virket Savn.
Jer formørker ingen Alder,
(Dydens Roes ei ſmuldrer hen);
naar løgnagtigt Marmor falder,
Eders Minde ſtaaer igjen!

Mandig Frihed, ſæt din Trone
i vort Samfunds ringe Bøe!
Nids og Selvræds vilde Tøſe
ei forſtyrre Samfunds Røe!
Sang oplive Glædens Væger,
Broder-Venſkab adle Skjemt;
Dg, hvergang os Ornen opvæger,
Armod aldrig worde glemt!

Fylde hver ſit Glas til Manden,
Brødre, det er Klubbens Skaal!

Dyd og Bliisdom hædrer Manden,
 denne Hæder er vort Maal;
 den skal Klubbens Støtte være,
 som den er vort Hjerter kjær:
 Skaal for hver en Mand af Værelse,
 som her var, og endnu er!

Thaarup.

No. 127.

Sangen toner, Druen blinker,
 Spøg neddysser Beemods Lyd,
 Venstabs unge Seraph vinker
 os til festlig Sang om Fryd:
 :|: kom da, Glæde! fra det Høie!
 bland din Belyd i vor Sang!
 straal af blide Skjønnes Dæ,
 lyd i fulde Vægges Klang! :|:

Naar vor Fod paa Roser vanker,
 gjennem Velstands Eden hen;
 naar vi Haabets Frugt opsanker
 med Forstand at nyde den,
 :|: kom da, Glæde! fra det Høie,
 at vi skjønne, hvad vi fik,
 og erkjendtlig os fornøie
 over Livets Dieblif! :|:

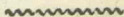
Naar vor Skjebnes Himmel graaner,
 naar dens Tordner ned os slaae,

og naar Haabets Glimt hendaaner,
 det vi bange stirred' paa,
 :|: kom da, Glæde! fra det Høie,
 at vor Kummer flygter bort;
 at vi mindes i vor Møie,
 disse Dages Qual er kort! :|:

Naar vor Aftenstund indbryder,
 og vor Puls asfægtig slaaer,
 naar vor Løn for Daad og Dyder
 os ved Livets Grændse naaer,
 :|: kom da, Glæde! fra det Høie,
 før os Kampen let forbi!
 Smil end fra vort brustne Nie,
 naar det evigt lukkes i! :|:

Sangen toner, Druen blinker,
 Spøg neddysser Beemods Lyd,
 Benfæls unge Seraph vinker
 os til fæstlig Sang om Fryd.
 :|: Kom da, Glæde! fra det Høie,
 bland din Bellid i vor Sang!
 Straal af blide Skjønnes Nie,
 lyd i fulde Bægres Klang! :|:

H a f t e.

No. 128.

Sankt Hansdag er Glædens og Midsommers Fæst,
 og derfor til Kilden vi drage;

jeg priser den flogeft, som morer sig bedst
i Sommerens blideste Dage.

:|: Snart Pigen, snart Glasfæt, snart Harpen i Favn
i Lundenes Tempel vi tage. :|:

Oplivende Glæde, at fæe den Fryd,
som muntre den brogede Brimmel:
til Glasfænes Klang toner Strengenes Lyd,
og stiger mod soelflare Himmel.

:|: Snart Gyngeens, snart Glædens, snart Kjærlig-
heds Fryd

gjør Vandens paa Vandrerens svimmel. :|:

Her dandfes paa Linie, hist spiser Man Blaar,
Man raaber Hurra og Man støier;
Komedie spilles med Potter og Skaar,
hist Man sig i Gynge fornøier.

:|: Saaledes fra Morgen til Aften det gaaer:
Hurra! det er tusinde Løier. :|:

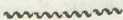
Her trippe to Hunde en pæn Menuet,
hist seer Man en Bjørn slaae paa Tromme;
en Liremand synger og spiller sig træt
og faaer dog kun lidt i sin Lomme!

:|: Hist Halte, her Blinde, Ung, Gammel og Riig —
Enhver maa en Kildetour gjøre. :|:

Hver Time bortrinder med flyvende Til,
heelt qvæger det ventlige Grønne;
de yndige Glutters oplivende Smil,
de freidige Unglinger lønne.

:|: Den Fryd skyldes Skovkildens Møe, Kirsten Pii!,
og derfor det Navn vi lovprise! :|:

N. L. Bruun.

No. 129.

See den lille Blomst, som smiler,
hist paa Vandringsmandens Bei!
naar hans Nie paa den hviler,

:|: beder den: forglem mig ei! :|:

Blaa den er som Baarens Himmel,
Ufskylds Billed paa vor Bei;
meest blandt alle Blomsters Brimmel

:|: elsker jeg en Glemmigei. :|:

Naar os Skjebnens Haand frariver
elsket Ven paa Livets Bei,
han i Afstedstimen giver

:|: os til Pant en Glemmigei. :|:

Dg naar evigt han bortdrager,
gaaer til fjernest Kyst hans Bei,
Hjertets Blomst hans Bøn gjentager:

:|: o forglem! forglem mig ei! :|:

Naar os Savn og Veemod saare,
naar vi øde see vor Bei,
da er Blomstens Dug vor Taare,

:|: og den sukker: glem mig ei! :|:

N. L. Bruun.

No. 130.

Mel. Druen voxer paa vor Skode.

Seer de faldne Lundes Blade,
nøgen Alger, nøgen Dal!
og forsamles Alle glade
i den lune Vintersal!

:|: Der, i tændte Kroners Glæde,
flette vi for Glæden Krands! :|:

Du, som følger Dandsens Fane,
du, som søger Evans Trøst,
aabner Begge Eders Bane,
Begges Bud er Glædens Røst.

:|: Druen gi'er Forsagte Mod,
Dandsen varmer op dit Blod. :|:

Sjelens mørke Skyer vige!
Lyder mildt Naturens Bud!
Sving i munter Kreds din Pige!
stik dit fulde Bæger ud!

:|: Syng den hele Verdens Vel,
drik paa dette Samfunds Held! :|:

No. 131.

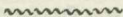
Skjenk i dit Glas til bredfuldt Maal!
drik alle Livets Glæders Skaal:
Hil Vennekab, Vin og Piger!
Hil Vennens Haandtryk, Pigens Kys!
Saalænge jeg seer Dagens Lys,
jeg ingen af dem sviger.

Om end vi stundom finde her,
at Torne der ved Roser er,
derfor vi ei vil græde:
Gud gav det muntre Ungdomsfind,
for hver en Taare paa vor Kind,
tidobbelt Fryd og Glæde.

Mod Sygdom virker mandig Kraft,
mod Kreditorer Druens Saft,
hver Kummer den neddykker.
Siig, Broder! er det muligt, du
kan komme nogen Sorg ihu,
naar du din Pige kysser?

For den, som Glæden nyde vil,
er Livets Fryd i Livet til;
det gaaer som Fod i Høse.
For mig Man gjerne klage maa,
at Verden den er sort og graa:
Jeg er Couleur de Rose!

N. T. Bruun.

No. 132.

Skønne Guddomsstraale, Glæde!
Datter af Elysium!
Lædruke vi betræde
Himmelske! din Helligdom
Saar af Modersværdet læger
du med kjerlig Moderhaand,

Prinds og Staadder ved dit Bæger
knytte trofast Broderhaand.

Chor: Favnes, favnes Myriader!
Dette Kys for viden Jord!
Hissset over Stjerner boer,
Brødre! en alskjærlig Fader.

Hver, hvem Skjebnen huld lod vinde
trofast Venstabs Salighed,
hver, som fandt en Æm Mandinde,
stemme i vor Jubel med!
Juble hver, hvo sig har vundet,
kun een Sjæl paa Jorderig,
og hvem ei det Held blev undet,
grædende bortsnige sig!

Chor: Hylder, Jordens Millioner!
hylder Glædens Sympathie!
Bed dens Guddom hæves vi
did, hvor den Ukjendte throner.

Alle Væsner die Glæde,
af Naturens Moderbryst;
ond og god hun veed at lede,
ad sit Rosenspor med Lyst.
Prøvet Venstabs gav hun Jorden,
Kys og Viin gav hendes Bud;
Bellyst Ormens Deel er vorden,
og Seraphen staaer for Gud.

Chor: Knæler, knæler Myriader!
 ahner du din Skaber, Jord?
 Hisset over Stjerner boer
 din og al Naturens Fader.

Hovedsjederen er Glæde
 i den evige Natur;
 hvert et kraftigt Hjul er Glæde,
 i det store Verdensuhr.
 Blomsfret den af Knoppen maner,
 Sole frem paa Firmament;
 ruller Sphærerne ad Baner,
 intet Die end har kjendt,

Chor: Fro, som Herrens Sole vandre
 stolte Bei paa Himmelen,
 som en Helt til Seieren
 vandrer Brødre! med hverandre!

Selv af Sandheds Ildspeil Glæde,
 straaler frem til Grandfæren;
 Sorgens Søn hun veed at lede,
 Laalmods Bei til Maalet hen.
 Høit fra Troens Soelbjerg vifter
 Glædens Banner til os ned;
 os igjennem Gravens Rister
 vinker til Guds Herlighed.

Chor: Lider mandigt Millioner!
 See mod Himlen Støvets Søn!

Hisset venter dig din Løn,
hisset, hvor din Fader troner.

Guder kan ei Støv gjengjelde,
stort er, dem at være liig;
Sorg og Nød hos os sig melde,
med de Glade glæde sig;
Harm og Hævn vi vil forsage,
række hver vor Fiende Haand,
ingen Taare ham skal nage,
Anger martre ei hans Aand!

Chor: Hver sin Skyldbog sønderrive!
Broderfred med viden Jord!
Du, som over Stjerner boer,
tilgiv os, som vi tilgive!

Glæde sprudle i Pokaler,
perle frem af Druens Blod!
Drifker Blidhed, Kannibaler!
Smertens Søn, drik Taal og Mod!
Brødre, op af Eders Sæde!
Glasset høit i oprakt Haand!
Det mod Himlen skumme Glæde,
viet være Glædens Aand!

Chor: Glædens Aand herovenover!
Dig er dette Bæger for,
Dig, hvem Engles Jubelchor,
Dig, hvem Sphærens Hvirvel lober!

Freidig Hjælp, naar Ustyld græder,
 Mandemod i Lidelsen!
 evig Tro de svorne Eder,
 tro mod Fiende, som mod Ven!
 Om det Guds og Blod skal gjælde,
 evigt Had mod Riddingsfærd!
 Kækhed mod Despoters Vælde,
 Egefrands til Borgerværd!

Chor: Læt i Kreds vi sammentræde,
 tro gjentage svorne Eed!
 Godheds Gud vi sværge ved,
 ved din Fader, hulde Glæde!

Hver en Trældomslænke briste!
 Hvo, som lider, Trøst og Fred!
 Og naar vore Hjerter briste,
 os i Døden Trøst og Fred!
 Leve! leve selv de Døde!
 Høit med mig istemme Hver!
 Dem forladt hver jordist Brøde,
 intet Helved være der!

Chor: Venlig Slum i Gravens Gjemme
 efter fredsom Afskedsblund!
 Herrens Røst i Dommens Stund,
 være os en Faderstemme!

Rahbek.

No. 133.

Skjøn og herlig er vor Jord,
naar vi Pligten hylde;
milde Glæder os omsnoer
og et Eden trylle.

O, naar Fred i Sjelen boer,
saarer ingen Pile;
Roser dufte, Ranken groer,
og Kjærminder smile!

Salig er vor Stræbens Løn,
vore Sygler søde;
hver en Morgen straaler skjøn,
skjøn hver Aftenrøde.
Aftensjernen tindrer lys,
Druens Perler gløde;
under Sang, og Spøg, og Rys
Dagens Værk vi møde.

Brødre! i vort muntre Lag
lad en Pagt os binde;
aldrig nogen Glædesdag
den af Hu os svinde!
Hver som smiler her tilfreds
aldrig Dyden svige!
langt fra vores Vennekreds
Lasteris Trælle vige!

Broder række Broder Haand,
sværge Pligt at hylde,

stræbe kjæk med mandig Aand
 Løftet at opfylde!
 Livets Maal er skjult, men vist
 vi det Alle finder:
 Held Enhver, som engang hist
 Seirens Palme vinder!

A. P. Liunge.

No. 134.

Skjøn var den Skif hos de nordiske Fædre,
 ofte at samles til Sang og til Dands;
 Møer, saa hulde, for Festen at hædre,
 :|: fletted' Kjerminde og Roser i Krands. :|:

Trygt laae de Hytter, som Borge bag Bolde,
 Ungdommen spøjte i blomstrende Dal;
 trofaste Sønner i Kampen saa bolde,
 :|: vaaged' for Freden, i Skjoldkrædie Hal. :|:

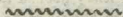
Dybt staae i Rummen de hædrede Minder,
 Saga har præget for Manddom og Dyd;
 høit priser Skjalden de herlige Kvinder,
 :|: Norden end kalder sin Stoltthed og Pryd. :|:

Hil dig, du Land! hvor længst Frihed har faaret
 Manden til Daad og til Hæder og Lyf!
 Hil dig, du Kreds, hvor ei Falskhed har faaret
 :|: Benskab og Omheds høitsvulmende Bryst! :|:

Her glemmes Kummer og Sorger og Møie,
Hjertet mildt aander den saligste Fryd;
reen luer Glæden fra Kind og fra Nie,
:|: Sangen sødt toner til Strengenes Lyd. :|:

Liderne, verlende, sage henrinde,
Slægterne juble, og svinde med dem;
dog skal om Sæller vor Værling end finde
:|: Frihed og Glæde i Fædrenes Hjem. :|:

J. Jætsmark.

No. 135.

Smil, Venstab! til vort Samfund ned,
og fyld os med din Salighed!
Din Guddoms Straale, klar og varm,
opflamme hver en ædel Varm!

Lykkelig den, som Dig har kjær!
Hans Liv en Glædes-Kjæde er;
liig Harpens Lyd i tause Stund,
Du dybsfer ham i tryllerst Blund.

Naar al Naturens favre Pragt
sig skjuler under Vinterdragt;
naar ingen Lærke mere slaaer,
Du skaber Lærkesang og Baar.

Naar Flammen, tændt af Elskovs Gud,
ved Tidens Nande pustes ud,
da luer jævn din rene Ild,
for evig varm, for evig mild.

Naar Livets Bet os vorder trang,
Du letter huld vor tunge Gang;
hver Ungling gjør Du Banen blød,
hver Elding Livets Aften sød.

Ei er dit Måal som Livet kort;
naar til et Bedre vi gaae bort,
hist over Taarer, Grav og Død
Du atter aabner os Dit Skjød.

D smil da, Vennekab! til os ned,
og fyld os med Din Salighed!
Og ofte vi ved Strengens Klang
skal offre Dig en Jubelsang.

Frankenau.

~~~~~
No. 136.

Snart er Din Ungdomstid forsvunden,
lyd, muntre Broder! Glædens Bud!
Nyd Timen før den er udrunden,
før Livets Lampe slukkes ud!
Forgjæves Du tilbagefalder
din favre Ungdoms tabte Baar;
snart Tidens Enee paa Isen falder,
og Aldren bleger dine Haar.

Snart skal Du tæt ved Pigens Hjerter
Ei føle det, som fordum slaae,
kun klage over Fryd og Smerte,
og hver en gjekket sød Attraae;

Snart vanke blinkende Pokaler
din blege Læbe tæt forbi;
det kun forbittred' dine Qvaler,
naar dine Taarer faldt deri.

Saa nyt hvert Blund, Dig Skjæbnen giver,
sæt aldrig Glædens Time op!
Viid, gruelig den Anger bliver,
som følger paa et skuffet Haab;
nu vinke Elskovs milde Glæder
og Druens skjønne Farver Dig;
men see i Sporet, hvor Du træder,
tit lumste Qvaler suige sig.

Saa drif og nyd og lev for Dagen!
og tryk din Pige til dit Bryst!
See hende tabt af Fryd betagen,
hør Harmoni i hendes Røst!
See Glædens tavse Taarer falde
fra Diet ned i hendes Skjød;
see Vøllens Damp, hør Vænten falde:
endnu en Skaal for Fald og Stød!

Frankenau.

No. 137.

Sommeren, Glædens muntre Søn,
frandsset med Roser huld fremtræder,
hver Lilljeknop, hver Tusindskjøn
prangende tolker Som'rens Hæder.

Kan Du ei taale Solens Glød:
hist under soale Bøges Skygge,
tæt ved din elskte Piges Skjød,
Kjerlighed et Tempel Du bygge?

Nyt da den fagre Sommerdag!
deel den imellem Gavn og Glæde!
i Elfkøvs Lund, i Venstabs Lag
snoe om dit Liv dens Rosenkjæde!
Paa blomstriig Eng, paa fiskriig Aae
født dine Timers Løb henrinde;
freidig see Dagens Gud opstaae!
freidig see ham dale og svinde!

Straalet da Maanens blege Skin
trøstende over natlig Himmel,
søg da med frydsuldt Vennesind
broderligt Lag, ei broget Brimmel!
Løvhytten venlig vinker Dig,
Maan'skinnet i Pokalen leger;
Blomsten med Duggen qvæger sig:
qvæg din Sjæl ved Glædernes Bæger!

No. 138.

Som Mænd og Brødre vi samles her,
og ædel, værdig og nordist Glæde
bør føles tredobbelt af Enhver,
hvis Held det blev i vor Kreds at træde!

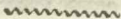
Vi følge trolig Naturens Stemme,
og Hvo iblandt os tør vel forglemme
dens store Bud?

Alf Modens Lænker vi fængsles ei;
vi elske Kindskab og jævne Sæder
og rene Dyder, som bane Veie
til Sjæle-Adel og Borgerhæder;
ei Lyffkens Blandværk vort Syn forblinder;
vor Agt, vort Venstreb han ene vinder,
som handler vel!

Og glade hylde vi Venstrebets Navn.
Hvo af os føler ei stadig Jæver
at fremme indbyrdes Lyst og Gavn?
thi Broder-Nanden vor Varm opliver.
Hver Broders Fryd er vor fælleds Glæde,
og langt fra dette vort Venstrebets Sæde
skal Rummer flye!

Vort Selskabs Hæder skal varig staae,
paa faste Støtter vi den jo bygge;
og Alvinds Piil ei vort Brøst skal naae,
bag Venstrebets Skjold er' vi stedse trygge;
og Hver, hvis Lyst er vort Selskabs Være,
det Hædersnavn han til Løn skal bære:
Han er vor Ven!

Mibet.

No. 139.

Sorg Farvel!
 Sorg Farvel!
 Griller viger fra min Sjel!
 Broder min!
 Skjænk os Viin!
 være fro vort Sind!
 Derfor, Griller, pakker Jer!
 ei vor No forstyrre meer!
 Sorgfuldt Gang,
 gaae din Gang
 for vor muntre Sang!

Sorg og Nød
 strax bortflød
 overalt hvor Sangen lød.
 Til hvad By
 Du vil tye,
 blomstret Møen bly.
 Unge Piger, gammel Viin,
 jager Sorgen flux af Sind.
 Lystigt Skraal!
 bredfuldt Maal!
 alle Pigers Skaal!
 (Hurra!)

No. 140.

Tage Verden som den er,
 takke den, som Glasset fylder,
 Jutet lade gaae sig nær:
 det Balgsprog er, som jeg hylder.
 :|: Fra din snævre Skuefreds
 alle mørke Griller vige!
 Gavn, som jeg, din Kjære Pige!
 Løsn dit Glas i muntret Lag!
 Lænk Dig aldrig næste Dag! :|:

Virk med Næsten ærligt Gavn,
 uden Prat og Maastrade!
 løb saa stundom Fastelavn,
 det Næsten aldrig vil skade!
 :|: Fra din snævre Skuefreds

Bredfuldt Bæger vinker Dig,
 Klangen lyder Dig imøde;
 denne Stund er lykkelig:
 vi samles snart med de Døde.
 :|: Fra din snævre Skuefreds

Ven! Du nyde Glædens Stund!
 Mange brat mod Maalet ile;
 ja, maastee i næste Stund
 ei Viin, ei Piger Dig smile.
 :|: Fra din snævre Skuefreds

Det er min Philosophie:
 ingen Kummer Hjertet røre!
 Diebliffets Harmonie
 vi hylde med enigt Dre.
 :|: Fra din snævre Skuefreds ic.
 Frankenan.

No. 141.

Tiden med Lynets Fart forsvinder,
 ei i sin Flugt den standses kan,
 Sandet i Timeglasset rinder,
 vældig henstrømmer Flodens Vand.
 Thi nyt det nærværende Dieblif!
 for evig tabt er den Stund, som gif.

Aldrig Du Pligtens Bud forglemme!
 For Glædens Vink det vige ei!
 Kun naar vi høre Hjertets Stemme,
 første vi med Roser Livets Bei.
 Thi nyt det nærværende Dieblif!
 for evig tabt er den Stund, som gif.

Nu seer Du Glædens Stjerne smile,
 Druernes Nektar vinker Dig.
 Snart see vi Baar og Sommer ile,
 skynd Dig, o Ven! vær lykkelig!
 Ja, nyt det nærværende Dieblif!
 for evig tabt er den Stund, som gif.

N. T. Bruun.

No. 142.

Til Glæde, Nordens raske Sønner!
 Seer, Ev an vores Gd belønner!
 Op! synge Hver, som synge kan!
 Lad Daaren sig med Griller plage!
 Mon han kan Sorgerne forjage
 ved Graad og ved at drikke Vand?

Chor. :|: Nei! dertil er han ei istand! :|:

Vort Liv skal ikkun os fornøie;
 Hvo veed, hvad Skjebnen vil tilføie,
 Hvo veed, naar vi skal vandre bort?
 See Timer, Dage, Aar forsvinde,
 og naar vi kalde dem til Minde,
 selv Snese Aar er saare kort.

Chor. :|: Ja Brødre! ja, vort Liv er kort. :|:

Men naar vor Stjerne da nedglider,
 og naar den dybt i Vesten sidder,
 og naar dens sidste Glimt vi seer,
 da skal os dog den Tanke fryde,
 den smilte selv, i det den fly'de,
 endskjøndt den smiler aldrig meer.

Chor. :|: O Tanke! o, hvor sød du er! :|:

O Benner! glemmer derfor ikke,
 at nytte Glædens Dieblikke!
 De saare hastig svinde hen.

Fly Sorg og hver utidig Klage!
Den Dag, som først er lagt tilbage,
den kommer aldrig meer igjen.

Chor. :|: Skaal for hver Glædens hulde Ven! :|:

~~~~~

No. 143.

Mel. Mit fulde Glas og Sangens raske Toner.

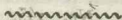
Til Glædens Priis lad Hjertets Toner strømme
i Sangen ud af hvert et Bryst!
Hvem Skjebnen speeg, dens Huld i Aften drømme,
og nyde dobbelt fro vor Lyst!
Hvor Venstebulder sin Kjæde snør,
:|: kun der den sande Lykke boer. :|:

Men hvad var Fryd i alle Jordens Zoner
og hvad var Støvets bedste Held,
naar Glæden ei udaandet blev i Toner
af heed Begeistrings fulde Væld?
En aandløs Lyd foruden Klang
:|: var al vor Glæde uden Sang. :|:

Chi synge Hver, som blev en Tone givet!
Med Jubelfrost syng Venstebulders Priis!
En flygtig Drøm er Glæden kun i Livet;
Hvo nyder den, er eenes Vids.
Bryd Rosen, mens den duster endnu
:|: snart dustløs vil den visne hende! :|:

Sig Glæden snoer om alle Jordens Zoner;
dens Almagt fylder hvert et Bryst.
Men Hver, som ei udaanded' den i Toner,
kun halvt har nydt dens høie Lyst.
Bed Sanges Røst fortrylles vi,
:/: og Alt os vorder Harmonie! :/:

N. P. Liunge.

No. 144.

Til Glæde! til Glæde!

Den fylder hver levende Varm.

Og hvi skal da Mennesket græde,

selv Skyld i den nagende Harm?

Mod Maalet du gavnlig henile,

med Taalmod fuldende din Daad!

Og Af'reen skal trostende smile,

skjøndt Morgenens kaldte til Graad.

O Brødre! saa kommer,

saa rækker som Glæde mig Haand!

Snart nærmer sig flygtige Sommer,

snart fuer os Vinterens Vaand.

Vi nytte hver Stund af de Dage,

Gud gav os til Arbeid og Lyst,

og skue saa rolig tilbage,

end signende Vaaren i Høst.

Saa danser! saa danser!

saa jubler i vildene Sky!

Nu Skædernes Rose dig frandses;
 imorgen til Dagværk duntyle!
 O salig hvor den, som tør skjenke
 en Time til Spøg efter Daad!
 Hans Pligt har ei Nag eller Lænke,
 hans Kummer ei Pust eller Braad.
 Til Gammen! til Gammelen!
 End tryller os Frihedens Vaar,
 end alle vi Brødre tilsammen,
 end Sorgen ei bleger wort Haar.
 Naar Venner fra Venner bortvandre,
 og søge, men finde dem ei,
 fry mindes de da med hverandre,
 vi gik den nysmildende Bei!

G. H. Guldberg.

No. 145.

Mel. Indig og røg paa Fryd er Jorden.

Timen til Fryd os atter kalder,
 Glæden forøger Støvet's Nar,
 Lids nok for Scenen Dattet falder,
 nyd derfor glad din Alders Vaar!
 Brag ei hvad Skjebnen byder dig,
 Nydelse gjør jo lykkelig.

Søg ei dit Held i Rad af Dage,
 naar under Nag de tælles maae;

Med Liden kan dig Liden smage,
 naar du den sande Vel vil gaace,
 Her under yndig Melodie
 skyldfri og sande Philosophie!
 Glæden sit Smil os Alle yder,
 Fryd er den hele Skabnings Sjel.
 Tag hvad en gunstig Skiebne byder,
 gjør mod din Næste Ret og Skjel!
 Gjem paa et trofast Venneraad,
 Stands hvor du kan din Broders Graad!

Deel dine Glæder med din Lige!
 Eensomhed passer ei til Fryd!
 Klink med din Broder! favn din Pige!
 Bægeret tøm til Sangens Lyd!
 Glem hvad din Fremtid forestaaer,
 huff at engang du Maalet naaer!

Derfor dit Bæger fyld i Glæde.
 Meld os den Skaal, som yndes bedst!
 Held om vor muntre Vennekjædel
 Velkommen hver en trolig Gæst!
 Klinker saa glade, Ven med Ven!
 ofte vi samles fro igjen!
 Frankfurt a. M.

No. 146.

Tre venlige Stjerner de blinke
 i Jordlivets dæmrende Gang;

de Stjerner, der funkle saa venligt,
er: Kjerlighed, Druer og Sang.

Der lever i Sanges Stemme
et folende, omhedsfuldt Bryst.

I Tonerne Smerten forsonder,
forbringer sig smilende Lyft.

Med Sengen sig Vinen forener

at høine de jordiske Aar,

og maler med glødende Straaler

vor Jord som evindelig Vaar.

Men tindrer med vinkende Smile

den Tred'ie i Forbundet ind:

det klinger i Sjelen som Sange,

det gløder i Hjertet som Vin.

Oplys da, os himmelske Stjerner!

den Vandrendes dunkle Gang!

Om Livet og Døden led sage

os Kjerlighed, Druer og Sang!

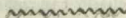
Bed Kjerlighed, Druer og Sange

de festske Nætter os vandt:

Thi leve, Hvo Kjerligheds Kyse,

og Vinen og Sengen opfandt!

af. 2. Unga.

No. 147.

Trindt om os lyder englemild

Naturens Røst: bortførg ei Livets Dage!

Paa Laarer ei dets Diebliske spild!

Blid, selv Enhver er Skaber af sin Plage.

Hvert dit Fjed med Glædens Roser strøe,
før du fra Venstabs, Kys og Spøg maa døe!

Hvo fandt engang en trofast Ven,
og jubled' ei: hvad er som Venstabs Kjæde?

Hvo synker i sin Piges Arme hen,
og drømmer ei om Evigheders Glæde?

Hvert dit Fjed med Glædens Roser strøe,
før du fra Venstabs, Kys og Spøg maa døe!

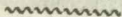
Paa hvert et Skridt ad Livets Vej,
en Blomst saa skjøn, saa nysudsprungen smiler;
pluk den i Dag, i Morgen er den ei;
dens Blomstertid som din umærket iler.

Hvert dit Fjed med Glædens Roser strøe,
før du fra Venstabs, Kys og Spøg maa døe!

Snart Ven! du skal ved Maalet staae,
snart Graven skal din Fryd og Beemod gjemme;
kun den skal kjæde dens mørke Bane gaae,
som qualte ei hos sig Naturens Stemme;

Hvert dit Fjed med Glædens Roser strøe,
før du fra Venstabs, Kys og Spøg maa døe!

Frankenau.

Met. Vil du være stærk og fri.

Ud i Verdens vilde Larm
 raske Ungling higer,
 og med aaben, skyldfri Barm
 ingen Fryd han sviger.
 Mornen er ham huld og god,
 ei han kjender Taarer,
 og med Ild det unge Blod
 ruller i hans Arer.

Glæde smiler fjært og nær,
 end ei Tvang ham binder —
 af! men stakket Baaren er,
 brat dens Lyst forsvinder.
 Snart han føle maa dens Savn,
 maa med Beemod klage,
 og med udbredt Længselsfavn
 stirrer han tilbage.

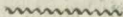
Phantasiens Drøm saa sød
 dræber Virk'ligheden,
 og et Liv af Sorg og Nød
 seer han for sit Eden.
 Smaalig Dont at agte paa
 i hans Lod nu falder;
 Poesien vige maa,
 Livets Prosa kalder.

Frihed, af! var hans Natur,
lænket er hans Vinge;
Fuglen fra sit Fangebuer
sig omsonst vil svinge.
Himlen, før saa klar og blaa,
mangen Sky fordunkler;
Haabet, rosenklædt han saae,
mat og fjernt nu sunkler.

Medens varme Ungdomsbryst
længselsfuldt end gløder,
siig, hvad skjænker ham end Trost,
Livet ham forsøder?
Du, o Venstab! tro og varm,
Du hans Hjerter fryder,
og din Straale i hans Varm
Matnet gjennembryder.

Tæt foreent i Brøderlag,
Ben med Ben tilfammen,
dobbelt paa den travle Dag
qvæger Venstabsflammen.
Ev an smiler til vor Lyst,
fri er Mund og Tunge,
og af Glædens fulde Bryst
Venstabs Pils vi hunge.

A. P. Lange.

No. 149.

Uffylld, vor Lyksalighed!
 du Naturens Førstefødte!
 smil du stedse til os ned!
 stedse du vort Liv forsøde!
 Dig ledsager Nøisomhed,
 du gjør glade, du gjør rige;
 ingentid du fra os vige,
 o da veeg vor Lykke med.

Du ved Dagens første Smil
 os til lette Pligter falder,
 skænker Mod og Kraft dertil,
 at os intet møisomt falder.
 Paa dit Bink om Afstencen
 vi fra fuldendt Dagværk ile
 til den velfortjente Hvile;
 huld du smiler ned til den.

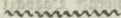
Ørlighed og Trostaa gaae
 ind og ud af vore Døre;
 ingentid vi anke paa,
 om en Ven til os de føre.
 Fro modtage vi enhver,
 som med Vennesind vil nyde
 hvad med Vennesind vi byde,
 og har dig og Glæden her.

Saa vort hele Liv ved dig,
 Himlens Datter, fro henvinder;

ligt den Bæk, som fredelig
gjennem Blomsterengen rinder.
Her i Ustylds Moderarm
skøn er hver en Dag vi nyde,
skøn som Roserne vi bryde,
fri for Kummer, fri for Harm.

Om end Himlen mørkner sig,
om end stundom Vanhæld møde,
Ustyld! blot et Smil fra dig
kan os disse selv forsøde.
O du, vor Lykkelighed!
gør os glade, gør os rige!
Jugentid du fra os vige,
o da veeg vor Lykke med.

Rahbel.

No. 150.

Met. Es hat die Schöpferinn der Liebe.

Ustandset Tinneglasset rinder,
vort Liv er kun et Dieblis;
thi nytter, Venner og Veninder!
den korte Glædens Frist vi fik!
Forgjæves du i sneehvid Alder
den unge Glædens Gud paakalder,
med Kummer du dit Bæger fylder,
naar Kredsens yngre Venner hylder;
thi klink og dands, og munter vær,
mens Lige sidder Lige nær!

Du søger Stjerners Løb at kjende,
forklarer Ligevægtens Bud;
dit eget korte Løb til Ende
du ei formaaer at regne ud.
Gjem til i Morgen lærde Griller;
nu Druens Blod i Glasſet spiller!
Glem Sorgen, ſom er lagt tilbage!
lad Glædens Dieblif dig ſmage!
Er Glasſet tomt, ſkjent atter i!
ſaa lyder min Philoſophie.

Skul Glandsen fra de tændte Kroner:
ſom den din Flamme ſlukkes vil!
hør Strengens yndefulde Toner:
ſom de du vorder Vindens Epi!
Kom, lader os i Glasſet ſjente,
og ei paa Fremtidſtimen tænke;
med Skaaler hårdre Røner, Viger,
og hver, ſom Glædens Feſt ei ſviger;
ja, Venner! til den klare Dag
velſigne Venſkabs hulde Lag!
Frankenau.

No. 151.

Vaagn op til Fryd,
mens Kraft og Ungdom parre ſig!
Hør! Glasſets Lyd
fra Miſmod kalder dig.

Alf kjerlig Haand et Nu vi fik;
for godt til Sorg er Livets Dieblif.

Vær ingen Træl
for at opdyngte gyldent Muld!
en ædel Sjel
fordærves tit af Guld,
For Armod's Trang ei Skrinet luk,
og Hjertet ei for Kammers dybe Suk!

Foragt et Navn,
for hvilket Smiger knæler ned!
stift ærligt Gavn,
og smil og spøg derved!
Paa brugte Dag, i venlig Favn,
skal du ved Kys belee det golde Navn.

Ei Guld og Navn
bortkøbe mørke Timers Nag;
men Fryd og Gavn
gør Nat til klare Dag.
Selv naar din Grav opslukker sig,
skal Gavn og Fryd velsigne den for dig.

Saa kom da her,
og hvil fra Gjerning Krop og Sjel!
Kom! klink Enhver,
som bruger Livet vel!
Kom ofte glad herhid igien,
og skyldfri Leeg skal møde Glædens Ven!

Hæste.

No. 152.

Ved et muntert Brodergilde
Petum røges maae!
uden dette er det ilde,
hvor Man lever saa.

Decet ergo nos fumare
— Læti sumus jam —
Et fumantes enarrare
Historiolam.

Stopper nu de frække Viber!
Alle røge maae;
naar med Hovedet det kniber,
her Cigarer staae.

Parvum bonum cigarinum
Hic capessite!
Emi apud Augustinum
Hunc nuperrime.

Mangengang maa Ungerhønden
gaae i Storm og Stud;
før han siner Reise-Enden,
pustes Lampen ud!

Felix ille, cui hora
Dedit gaudium;
Hocce frui sine mora,
Est officium.

Glade bl' hyerandre favne
i vor Broderfreds;

hvad saamange Andre savne,
nyde vi tilfreds:

Herbas theæ nos habemus,

Aquam, saccharum;

Non, quod ultra sit, quæremus —

Nobis optimum!

Her ved Dampen af Tobakken

Paradiis vi har;

ret studenttkos, i Frakken,

stærke Drag vi ta'r.

Nullum aurum nobis quidem;

Certe vitium!

Sed pro hoc habemus fidem

Et ingenium.

Om end vi en Hvid ei eier,

er' vi lige fro!

Hvad mon Guld mod Venstabs veier?

Her mon Venstabs boe.

Inter magna terræ bona

Amicitia,

Maxime sub nostra zona

Fuit optima.

Thesandskammen derfor tømmer!

Damper hver en Mand!

Høit for Vennefind berømmer

gamle Danmarks Land!

Vivat in æternum sanc
Pulchra Dania!
Frater! clara voce cane;
Vivat Patria!

No. 153.

Beed du den Zone, hvor Citronen groer,
hvor Guldorangen blusser skøn og stor?
fra skyfri Himmel aander qvægsom Lust,
og Laurbærskygger dække Myrthens Duft?
Beed du det vel?

Derhen, derhen
jeg gjerne drog med dig, mit Hjertes Ven!

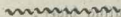
Beed du det Huus med pillestøttet Tag,
hvor Guldets Luer straaale evig Dag?
og marmorhugne Nisjn see paa mig?
„o stakkels Barn! sig hvad Man gjorde dig?“
Beed du det vel?

Derhen i Ly
jeg gjerne gad med dig, min Skjermer! flye.

Beed du det Bjerg med Rhododændren Top,
hvor gjennem Skumring Nalen stiger op?
hvis Huler ere Basiliskens Hjem,
hvor over Klipper Elven styrter frem?

Beed du det vel?

Derhen, derhen!
vor Bei os leder, Fader! drag derhen!
Frankenau.

No. 154.

Velkommen, o salige Aften!
Hvert Hjerte, som nyder dig fro,
Du qvæger, og styrker, og skjænker
forønskede Hvile og Ro.

Den Kjøling, Du huld os bereder,
vi sorgfri kan nyde i Fred;
da glemmer Man Middagens Hede,
og føler Taknemmelighed.

Os kjælende Vinde omgynge,
i Græsset vi leire os froe;
vi Venstak og Kjerlighed synge,
og tømme vort Bæger i Ro.

Og Haanden hinanden som Venner
vi række saa trofaste hen;
til Mistillids Qual vi ei kjende,
her Vennen omfavner sin Ven.

Bed Gjenstien af Himmelen's Følger
har Kjerlighed's Gud sin Triumph;
hoit Hjerte mod Hjerte da banker,
og Ekko gjentager: Triumph!

Ja, naar en fortryllende Pige
 jeg trykke kan tæt til mit Bryst,
 med Ord kan da Jagen udsige
 min salige, himmelske Lyst.

I Skumringen huldt os omfavner
 da Kjerligheds himmelske Land;
 jeg føler, hvor Barmen sig hæver,
 og sagte hun trykker min Haand.

O, riig er Du, Aften! paa Glæder,
 Dig helliges derfor min Røst;
 den Fryd, Du os venlig bereder,
 jeg synger med bankende Bryst.

Nu, Aften! din Ven Du modtage!
 Hvor Hvilen vil smage mig sød!
 O, efter de mørkeste Dage
 skjænk Fred mig som nu i dit Skød!

No. 155.

Mel. Og Dblin kan sendte Hermoder affied.

Velkommen, o Venner! til Sommerens Lyst
 velkomne, vort Samfunds Veninder!
 See! Baaren os kalder med huldeste Røst,
 og smilende Arandse os binder.

Bed Venstabs fortrolige Alter vi fandt
 et Fristed for Vinterens Harme;
 der hastig hver Mulm og hver Taage forsvandt,
 Vi trygge lod Stormvinden larme.

Naar Dagen i Sykler tilbagelagt var,
vi glade vort Samfund opsogte;
der svandt os de Timer saa blidt og saa snar,
Hver tvangfri med Broderen spogte!

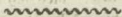
Og stundom, o frydfulde Minde! vi saae
de hulde Veninder indtræde;
til Dandsen vi hastede da at fremslaae
og hylkede Skjønhed og Glæde.

Saa hengleed umærket i Sykler og Fryd
selv Vint'rens de umilde Dage.
Naar Baaren fremtriner i blomstrende Pryd,
her venlig sit Sæde at tage.

Naturen os vinker, hvert følende Bryst
nu henrykt dens Stemme adlyder.
Ja, Venner! Veninder! dens liflige Røst
os alle til Glæden indbyder.

O Venstab! ved dig blev os Vinteren kjer,
ved dig skal os Sommeren glæde;
du slynge din venlige Kjæde om Hver,
som er i vort Samfund tilstede!

Liebenberg.

No. 156.
Mel. Skal Besøg hos Piger lyfles.

Venner! hele Livets Kjæde
en bestandig Vandring er;

Alle ile efter Glæde,
Saa kun komme Maalet nær.
Sagen er at styre ret;
men den Ting er ei saa let.

En mod Høiheds Spidse krabler,
angstes, svimler, dratter ned;
En i lærde Hjerne avler
dyb Nonsensikalisthed.

Oder, Gnier, Nidding troer
ene sig i rette Spoer.

Fred med slige Daarer være!
Hvo gad følge deres Elit,
Dg i selvgjort Sorg hentare,
hvad Man for at frydes fik?
Er kun Ungdoms Dage saa,
de ubrugt ei svinde maae.

Sødt og usformærkt at flyde
ned ad Tidens jævne Strøm,
og i Elskovs Arme nyde
Livet som en gylden Drøm,
eens for Sorg og Brode fri,
det er vor Philosophie.

Venskabs Genius beskytte
midlertid det hvide Vaand,
som vi her fornyet knytte
med oprigtig Broderhaand!

Fælleds Glæde, fælleds Lyst
muntre, varme Alles Dyrst!

Men fra Glasset Druen vinker:
Rankens Gud tilstæde er;
Brødre! til hans Gæde klinker,
han Tilbedelse er værd.
Leve hver vort Selskabs Ven!
Lid vi samles her igjen.

L. C. Bruun.

No. 157.

M. L. Grund dig ved Livet.

Venskab! til Glæde
ræk hulde Søsterhaand!
slyng om vor Kjæde
fredhelligt Baand!

Forladt, o nøgne Lund! du staaer,
blandt visne Løv kun Stormen gaar:
den Haand, der røver dig din Glæde,
henvinker os til Døds.

Venskab, til Glæde o. s. v.

Fra Bjerget, Kuldens Søsterhjem,
nu sneeklædt Winter iler frem;
han dæmper Larkens kjæle Røst,
men samler os til Lyst.

Venſkab! til Glæde o. ſ. v.
 Her ſtraaler trofaſt Enighed
 blandt ſvorne Samfunds = Brødre ned;
 her qvind'lig Uſkylds Tryllemagt
 bevogter Broder = Pagt.

Venſkab! til Glæde o. ſ. v.
 Bliv ſtedſe liden, ſimple Kreds!
 vær ſtedſe, Ven! hos Ven tilfreds!
 ſvæv, Hjerte, frit paa Læben her!
 ſom Broder hilſes hver!

Venſkab! til Glæde o. ſ. v.
 Ei blot i Soeſtkin Benner kun,
 vi ſværge Tro for Tordnens Stund!
 os ſimple Feſt er mere værd
 end guldkjøbt Jubelfærd.

Venſkab! til Glæde o. ſ. v.
 Den blandt os, der ſin Vandringſlav
 førſt lægge ſkal i tauſen Grav,
 ei mindes han ved modløs Graad —
 han mindes i vor Daad!

Venſkab! til Glæde
 ræk hulde Søſterhaand!
 ſlyng om vor Kjæde
 fredhelligt Baand!

Naar Grav ſaa gjemmer Ven hos Ven,
 naar vi til Fred er gangne hen,

skal vore Børn til Graven bære,
og Fædres Eed fornyes i Hænder
Guldberg.

No. 158.

med. De den vise Sprach lærer, ic.

Verden er som Man den tager,
det Man af Erfaring leer;
der, hvor Daaren modløs klager,
tit den Vise rolig leer.
Jordens meeste Vanheld er
ei en rynket Pande værd.

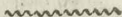
Mangen eier Millioner,
som er dog ei lykkelig;
mangen En, som bærer Kroner,
hytted' hjerteglad med mig.
Jordens mest Lykke er
ei engang et Ønske værd.

Kjerlighed og Venstabs ene
udgjør Livets sande Lyst;
disse tvende kun fortjene
Ønsker fra den Vises Øryst.
Intet, intet savner den,
som har Pige, som har Ven!

Dit nedsteeg du at oplyse
vore muntre Vennelag:

Venskab! du vor Skjtsaand blive
til vor allersidste Dag!
Blid du smile til Enhver,
som er dine Glæder værd!

Rahbet.

No. 159.

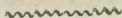
Vil du den sande Lykke finde,
din Sjæl da være Dyden huld!
Du aldrig lade dig forblinde
af borget Hæder, Bølløst, Guld!
Søg ei at blænde Mængdens Nie;
men frem i Løndom Brødres Vel,
da signer dig den Evighøie
med stille Bifald i din Sjæl!

Dig Dydens milde Ro skal følge
hvert Skridt du gaaer paa Banen hen;
som Ven paa Land, som Ven paa Bølge,
i Dødens sidste Blund som Ven.
Dyd styre dine Tjæd til Hæder,
og du skal naae dens sande Maal!
I Vel den luttres dine Glæder,
i Bæe den giver Mod og Taal.

Knyt, milde Dyd! vort Samfunds Kjæde!
Led, Vijsdoms Land! vor Tid til Gavn!
Lær os det sande Brug af Glæde,
det stille Taalmod ved dens Gavn!

Ved Eder skal vor Bane være,
endog imellem Torne, Skjøn,
og hver en Frydefest skal lære:
Lyksalighed er Banens Løn!

Thaarup.

No. 160.

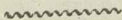
Vi ældes, vor Jæse bli'r skaldet og graa;
og lidt efter lidt gaar vi sagte;
ungdommelig Raskhed den dable vi paa,
som Daarskab dens Daad vi betragte.
Og dog denne Ungdommens Tid, som randt hen,
de Fleste nok gjerne gad levet igjen.

Held, Venner! enhver, Hvo det er, der hendrog
saaledes de Raskhedens Dage,
at graa, men ei vranten — og skaldet, men klog,
paa dem han tør skue tilbage!
Held den, der, tilfreds med det Tidsløb, han har,
tilfreds kan erindre det Tidsløb, som var.

Sandt, sandt! mangt et bittert og smertende Savn
fornyder os Fortidens Minde;
her mangt et os helligt og dyrebart Navn,
ei dem, hvis de var', vi gjenfinde!
Dog — deres Erindring, den lever, os kjær —
Det skal engang vor; men endnu er' vi her.

At gjøre en velfortjent Hvilestund blid
ved angerfri', lønnende Glæder,
at muntre, at danne, ved Mænd og ved Vid,
det altid var Samfundets Hæder.
Du samlede Benner — Mænd mødtes med Mænd,
Ben virked' i frydende Samkvem paa Ben.

O, Held Dig, vort Samfund! med frydefuldt Qvad
Du mindes de henrundne Dage!
Held — trefold Dig Held, naar Du altid saa glad
kan see paa din Fortid tilbage!
Det skee! o, det skee! og i Flor Du bestaae,
til Børnebørns Børnebørns Tøse er graa!
E. Pram.

No. 161.

Mel. Nyd Livets korte Morgenrøde.

Vor Herre saae paa Hviledagen,
da Skabningen var kant og klar,
at han ei havde spildt Umagen,
men hver en Ting var skjøn og rar;
og hele Tranten rullede i
den kosteligste Harmoni.

Thi levede Man ret i Gammen,
og Verden gik som den var smurt;
en Ræv og Gjæsling vandred' sammen,
og saae ei til hverandre surt;
hvert Bæsen stod det andet bi;
kort, Alting aanded' Harmoni.

Sligt, veed Man, ærgrede den Fule;
han saae sit Snit, og i en Snup
forhutled' Bærket først en Smule,
og siden gav det sligt et Skup,
at Alt blev Snabs og Kluderi;
der mangled' ganske Harmoni.

Da var det, Hædersmand opstode,
og sagde: „Stop! det gaaer for vidt!
Der dog vel findes paa vor Klode
af Skik og Orden endnu lidt!“
hvorpaa af dette Maskepi
de stiftede vor Harmoni.

Der samledes til skyldfri Glæde
saa mangen ædel Statens Mand;
der Guld og Byrd gav ingen Sæde,
men Værd og Aand i hver sin Stand,
og disse strø'de Livets Sti
med mangen Blomst af Harmoni.

Hil være Hines kjere Minde!
I Fryd og Fred vort Selskab staae!
Forsøget Alt det stedsse vinde!
og Børnebørn gid fro de maae
tit synge paa dets Fæst som vi:
Held, evigt Held vor Harmoni!

No. 162.

Vort Liv ustadigt er og kort,
 faa ere Glædens Dage;
 den gyldne Tid fly'er hurtig bort
 og kommer ei tilbage.
 O! hvis vi da misbruge den,
 o! hvis ubrugt den svinder hen,
 hvad nytter os da Livet,
 som os til Fryd er givet?

Vor Ungdoms Vaar er skabt til Lyst,
 kun Daaren den forskyder.
 I Ungdoms blide Vaar vort Bryst
 sin Sødhed Elskov yder.
 Lad den, som kold foragter den,
 kun græde Glædens Dage hen!
 De Glæden aldrig smagte,
 som Kjerlighed foragte.

Den Kloges Fryd befæstet staaer
 i Livets glade Sommer,
 naar, efter Ungdoms muntre Aar,
 den modne Alder kommer.
 En mandig Sjæl er altid glad,
 og agter lidt om Skjebnens Had;
 det er ei Mænd, men Daarer,
 som søge Fryd i Taarer.

Selv ei i Livets sidste Høst
 skal Glæden flye den Vise:

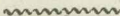
men munter hører han dens Røst
med sneebedækket Jøse.

Han blid modtog, hvad Eliebnen gav,
og smiler rolig til sin Grav,
og seer med Fryd tilbage
til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brødre! alt for snart
de blide Glædens Dage,
vi standse dem i deres Fart,
vi holde dem tilbage.

De holdes skal i deres Gang
ved Elskov, Venstak, Viin og Sang.
Lad Tøssen saa sig plage
med philosophisk Klage!

Pram.

No. 163.

Vær du vort Samfunds Skytsgudinde,
o Venstak, Jordens bedste Held!
vort Favnetag dit Hædersminde,
vor Fryd udspringe fra dit Væld.

:|: Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venstaks Harmoni! :|:

Du Moder til hver mandig Glæde
forstjønner selv den Vises Tjed;
du har i Amors Blomsterkjæde
indflettet dine Roser med.

:|: Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venstabs Harmoni! :|:

Naar Himlen en Belgjerning sender,
du lærer os at nyde den;
naar Skjebnen sine Tord'ner tænder,
hvor sødt at flye hen til en Ven!

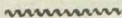
:|: Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venstabs Harmoni! :|:

Dg her ved Festens glade Dage,
hvor Ven er samlet med sin Ven,
du smelter os med Armod's Klage,
mild byder du at lindre den.

:|: Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venstabs Harmoni! :|:

Lyd høit, vor Sang! lad Verden kjende,
at Venstabs er vort Niemed!
at alle, alle Hjerter brænde
for dig, du Jordens Salighed!

:|: Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Held være Venstabs Harmoni! :|:
Thaarup.

No. 164.

Undig og riig paa Fryd er Jorden;
kun Misanthropen nægter det;

der, hvor den Vise søger Orden,
vildes den Svage saare let.

:|: Stedse, ja stedse bli'r det sandt:
Roser Man kun blandt Torne sandt. :|:

Søg hos Dig selv din Sorg, din Glæde,
da har Du idel salig Fred;
ei Du med Taarer Blomsten væde,
som smykker Vanen for dit Fjed.

:|: Kun for at plukkes blev den til,
ak! ogsaa snart den visne vil. :|:

Swig ei din Ven, vær tro din Vige,
virk som Du fremme Brødres Held!
Da har Du meer end Fyrsters Rige,
da har Du blid og rolig Sjel.

:|: D! den er Jordens bedste Skat,
den bringer rolig Søvn hver Nat. :|:

Da kan Du Druesaften nyde,
og den skal stedse smage Dig;
da skal Dig Pigens Dje fryde,
og hendes Hjerte hylde Dig.

:|: D! det er Himlens største Løn,
den gjør din hele Vane skjøn! :|:
Nohde.

